

A6296.

284
3189
U u s

Laulo = Kamaat.

Tallinnas,

tekkitud Lindworsse kirjade, ning temma kullo-ja
warraga. 1796. Aastal.

ENSV TA
Kiriandurmuuseumi
Arhiiviraamatukogu

28377

A

Armas ma - rahwas!

Siin on teile üks uus Laulo - ramat. Selle sisse on kü l ka wannad laulud ülleswoetud, et sünniks ka pruksida, kui kirriko ramatust laulatakse. Ugga peälegi on selle ramato sees weel mitmesuggused ued laulud leida, keige ennamiste tdsfise ristii - innimesse waggast ja jummalakartlikkust melest ja ellust. Mo keigesurem murre on se olnud, et se ramat alwa hinna pärrast teie kätte piddi sama, sest et suur ramat mitmele teie seas on wägga kalliks läinud. Se pärrast on ka keik mahha jänud, mis wannas ramatus wägga liig nähti ollema, ehk mis

rahwale ep olnud tarwis. Ewangelium-
mid, Epistlid ja Jesusse Kristusse kannata-
minne ja surm on sepärtast ka issearranis
trükkitud, et se, kellel joudo on, neid selle
ramato kõrwa woib osta, ehk neid ka isse ra-
matuks laste luggemisse tarwis woiks pru-
ki-
da; Siis lapsed ei rikku enne aega laulo
ramato ärra. Prugige, armas rahwas, sed-
da keik targaste ka sest, et saaksite Jumma-
ja sanna ikka selgeminne tunda ja selle jär-
rele ka ellada; siis peab mulle sest rõõm ol-
lema, et ma selgest armastussest teie wasto
selle ramato kallal ollen wähhegi waewa
näinud. Ambla kirriko jures, Jani kuul
20mal päwal 1796. aastal.

Anton Hinrik Lütke.

Zuhhataja.

Sellesinnatse ramato sees leitakse
kuus Jäggo.

I. Jäggo. Kristi = rahwa usk.

1. Jummalast ja temma ollemisest Numb.

1 = 9. Jummal on iggawenne Numb. 4.

Keige wäggewam ja wägga tark Numb. 5.

Jagga kohhas ja teab keik N. 6. Pühha

ja õige N. 7. Tõssine ja ustaw N. 8.

Armolinne ja pickamelelinne N. 9.

2. Lomisest. Numb. 10 = 12.

3. Ma = ilma üllespidamisest N. 13 = 19.

4. Inglidest N. 20.

Zu h h at a j a.

5. Innimestest Numb. 21. 22.
 6. Pattust N. 23 = 25.
 7. Jesussest ja temma lunnastamisest N. 26 = 35.
 8. Jesusse tullemisest N. 36 = 40.
 9. Jesusse sündimisest N. 41 = 48.
 10. Jesusse õppetamisest ja ellamisest N. 49 = 52.
 11. Jesusse Kristusse kannatamisest ja surmast N. 53 = 64.
 12. Jesusse Kristusse ülestoumisest N. 65 = 70.
 13. Jesusse Kristusse taevaminnemisest N. 71 = 75.
 14. Pühast Waimust N. 76 = 80.
 15. Jummalaga Sannast N. 81 = 86.
 16. Pühast risti = koggodussest N. 87 = 90.
 17. Pühast ristimisest N. 91.
 18. Pühast õhto sõma aiast N. 92 = 99.
 19. Surmast ja ülestoumisest N. 100. 111.
 20. Wiimsest päwast N. 112 = 114.
 21. Jaggawessest ellust N. 115 = 118.
 22. Põrgo wallust N. 119.
- II. Jäggo. Kristi = rahwa kõhhus.
1. Pühast risti = ellust N. 120 = 131.
 2. Pattust põõrmisest N. 132 = 146.

Zuhataja.

3. Kartus ja armastus Jum. wasto N. 147 = 155.
4. Lotus Jummalä peäle N. 156 = 162.
5. Rahholinne meel. N. 163 = 165.
6. Kannatlik meel. N. 166 = 169.
7. Allandik meel Jum. wasto, N. 170. 171.
8. Jummalä kitus ja tänno. N. 172 = 182.
9. Armastus isseennese wasto. N. 183 = 187.
10. Allandus. N. 188. 189.
11. Koppo himno wasto. N. 190. 191.
12. Tõdd peab teggema. N. 192. 193.
13. Leiba peab hoidma. N. 194. 195.
14. Sitkusse wasto. N. 196. 197.
15. Neg kallis N. 198 = 201.
16. Armastus liggimese wasto. N. 202 = 205.
17. Digus. N. 206. 207.
18. Tõssidus. N. 208 = 212.
19. Kaddeusse wasto. N. 213. 214.
20. Tassandus ja leppimine. N. 215. 216.
Ka waenlast peab armastama N. 217.
21. Hallastus. N. 218. 219.
22. Palwet peab teggema. N. 220 = 222.
23. Wägga risti = innimese rahho. N. 223 = 228.

III. Täggo. Nii = laulud.

1. Hommiko laulud. N. 229 = 242.

Juhhataja.

2. Shto laulud. Numb. 243 = 253.
3. Sõma laulud. N. 254 = 261.
4. Neäri päwal. N. 262 = 267.
5. Palwe laupäwal. N. 268.
6. Pühhapäwal. N. 269 = 272.
7. Lapse ristmisse jures. N. 273.
8. Laulatamisse jures. N. 274.

IV. Jäggo. Palwed.

Palwed ülleütsa. N. 275 = 280. Lastele 281.
Baesel lapsel. N. 282. Koli lapsel. 283.
More rahwale. N. 284. Meile, kes es.
Korda lauale lähawad N. 285. Wag-
ga abbi = ello rahwale. 286. Perrewanne-
mattele. N. 287. Perre = rahwale. 288.
Wiggasel N. 289. Wanna rahwale. 290.
Hea ilma pärrast. N. 291 = 293. Semen-
damisse aial N. 294. Leikusse aial 295. 296.

V. Jäggo. Cestpallumisfed.

Ballitsejatte cest N. 297. 298. Öppetajatte
cest N. 299. Maja piddamisse cest. N. 300.

VI. Jäggo. Hädda aial.

Reigesugguse hädda sees. N. 303 = 307. Kui
mürristab. N. 308. Nälja aial. N. 309.
Sõa aial. N. 310. 311. Haigusfes N.
3 2. 313. Surma häddas. N. 314 = 319.
Erööstimisse laul. N. 320.

Uus Paulo = Ramat.

Es simenne Jäggo.
Nisti = rahwa usk.

I. Jummalast ja temma ollemisest.

I.

Wisil: Uu, kitus olgo iggawest.

Uu, kitus olgo iggawest Sel aino Jummalale, Et temma surest heldusfest Meid awwitanud jälle. Meist melez hea on Jummalal; Suur rahho põlw on taewa al; Keik waen on otsa sanud.

2. Sind, Issa! meie kidade Ja pallume sult abbi, Kes pead illes targaste Keik omma sanna läbbi. So wäggi se on otsata, Mis

tabhad peab sundima: Sa olled kaunis Issand.

2. Oh Jesus! õnnisteggia, Kes Issast tullid taewast, Meid tahtsid sinna leppida Ja peasta ärra waewast. Ma pallun keigest südamest Sind, omma õiget abbimeest; Oh! anna meile armo.

4. Oh pühha waim, sa abbimees! Sa rõõmustaja taewast, Meid hoiä keige kurja eest. Et Jesus peastis waewast Meid omma kalli werrega; Sepärrast seisab lõpmatta Se peäle meie lotus.

2.

Wisl. Uuud Jummalale auustust;

Ma laulan omma Jummalal; Sel Kitust annan ma, Kes omma armo tiwa al Mind wotnud warjata.

2. Suur temma on ja temma nou Käib üle ilma — ma Ja taewas ilmub temma au; Mis ilma otsata.

3. Mo Jummal ellab iggawest, On ikka muutmatta. Suurt rõõmo tunnen minna fest; Ma ellan temmaga.

4. Suur, wägger, tark on temma tõ. Ta tunneb selgest mind. Ta jouab appi minnule. Gest, Jummal! Eidan sind.

5. Kõl pühha, õige, tõssine On temma tahtminne. Oh! olleksin ta sarnane! Siis tõlbaiks minno tõ.

6. Ta joudnud armust appi mul, On Jesust lakkitand. Sul, õnnetoja, tanno sul, Et sa mind lunnastand.

7. Ta

7. Ja pühha Waim mind walgustab Ja pühhitseb mo meelt, Mo süddant temma parandab Ja aitab üllewelt.

8. Mo Jummalal on halte meel, Ja hallastab mo peäl; Kui tedda ussun, pöran weel Mo patto ellust teäl.

9. Seks tahhan ma nüüd woitelda Ja pühha waimo wäes, Ja lihha tahtmist sõitelda, Kunni mul woimus lääes.

3.

Wisil. Nüüd hingwad innimesed.

Sa olled näggematta Ja ärra arwamatta, Oh! Jummal meile kü. Ja süsti tunnistawad So lomad, ma ja taewad, Et olled. Sest suur tanno sul.

2. Sind pääw, ku, tähhed kiitwad, Sind rõõmsast lojaks hüüdwad; Et olled targaste Neid taewa alla pannud, Neist walgust ilmal annud, Ja pead neid ka paigale.

3. Keif weiksed, linnud, kallad, Keif ma ja taewa wallad Mul teada andwad sind. Mo ihho, silmad, meled, Keif innimeste keled Sind kummardama hüüdwad mind.

4. So sanna näitab selgest, Et sinna wägga heldest Mind isse õppetand; Et suur ja auus sinne on selle olleminne, Kes mind on armust walmistand.

5. Sest tunnen sind, mo Jummal, Ehk olen muido rummal, Et olled issaks mul. So poeg on mulle peästjaks So pühha Waim mul saatjaks. Sest tean, et ma arwas sul.

6. So

6. So ette heidan mahha, Kolm ainus, ei ma tahha Sust ial lahkuda. Saan minna sinno ette; Siis saan keik tarkust kätte Ja nään sind taewa walgega.

Jummal on iggawenne ja muutmatta.

4.

Wisil: Mo hing nüüd rõõmsast kida.

Sa olled iggawenne Ja iggaweste muutmatta, Mo Jummal! sedda enne Ep olnud ükski. Lõp matta Jaäd sinna wallitsema, Kui maailm hukka lääb. Sind peab häbbenema So loom, kui temma nääb, Et wägga lühhikenne On meie igga teäl, Et põrm on inimenne Ja tuhki siin ilma peäl.

2. Ma tunnen, helde Jummal, Suurt rõõmsust, et sinna jaäd. Sest kust ma waene rummal Käl saaksin abbi; sinna nääd Nüüd ärra keik mo hädda, Nääd keik mo willetsfust; Sul kaeban ikka sedda Ja leian rõõmustust. Mo Jummal on mul aitjaks, Kui inimessed ka Mind mahhajätwad, toitiaks On temma lõp matta.

3. Ta on mind ette tonud, Ta murretsseb ka minno eest. Ta on mo hinge lonud, et peab iäma iggawest. Et jägo ihho mahha Ja sago mullaks ka! Mo Jesus nouab tagga Mo hinget; rõõmoga ka ihho Louise üles Ja hakkab ellama. Ma pean temma fulles Ta rõõmo näggema.

Jum:

Jummal on keigewäggewam ja
seab keik targaste.

5.

Wisil: Tüüd on se pääxo jo lõppenud.

So wäggi, Jummal, iggarwest On ilma
otsata. Keik, mis ma nään, on sinno käest.
Sind kidad ilma ma.

2. So päike paistab meie peäl Ja kulutab
so au. Ku, tähhed kiitwad ülleweel, Et tark
on sinno nou.

3. Keik ma ilm kidad rõõmsaste. Sest sure
wäega Eoid sinna keik ni targaste, Et seisab
ilma ma.

4. Keik sinno lomad lodawad So sure
re wäe peäl. Kui sinna tahhad, ellawad Ja
leidwad toidust teäl.

5. Sa teggid imme wisil mind, Sa andsid
moistust mul, Et saaksin, Jummal, tunda sind.
Sest tänno olgo sul.

6. Mo Jummal on mo abbimees, Ta wäg-
gi otsata. Ma ollen rõmus temma sees Ei
jä ma abbita.

Jummal on iggas kohhas ja teab
keik ärra.

6.

Wisil: Kes Jummalat ni lassseb tehha.

Mo Jummal teab, mis ma teinud, Mis ma
nüüd teen ja nouan weel. Ta on mind iggas
kohhas näinud, Kus ial ollin ilmas teäl. Sa
wa

watab merre süggawust Ja katsub läbbi pim-
medust.

2. Ei sa küü ütski ennast peita Ja wägga
selge filma eest. Sest kuhho tahhad ennast
heita? So Jummal näab sind iggawest; kuh-
ho sa lähhad likuma, Seäl on so Jummal
ikka ka.

3. Oh! kardä tedda; sinno häbbi, So patz
tud näab ja tunneb ta. Oh! mötle sedda, sel-
le läbbi Sa õppid meles piddama Ja kasko;
õppid kartma ka, Ja jättad pattud hirmoga.

4. So risti al ja willetsuskes Näab Jum-
mal sind ja kannab hoolt. Ja seisab sinno ah-
hastuskes Ka armust ikka sinno poolt. Ei temma
jätta omma last, Kes seisab kurja teggemast.

5. Ja tunneb sind, kui sinna surred. Ja
juhhatad sind taewa ka, Kui sinna agga õiget
murret Siin olled kannud hõlega; Siis on
so hädda lõppetud, Ja taewas saad sa rõ-
mustud.

Jummal on pühha ja õige.

7.

Wisil. Jummal ma ning taewa loja.

Pühha, pühha olled Jummal; Õige olled ig-
gawest. Anna, et ma waene rummal õppikz
sin ka teigest wäest Pühha, õige ollema Ja
so tahtmist teggema.

2. Keik so kaskud tunnistawad Et sa meid
küü armastad. Sest need, kes so tahtmist tewad,
Nästi

Hästi ma peäl siggivad, Jäwad ilma tullita,
Surrewad ka rahhoga.

3. Ei sa salli kōrowerussi; Däl ei seisa sin-
no ees. Nuhtlust nääd ja willetsussi Patto
parrast iggamees. Sest sa wihtad kurja tööd,
Nuhtled, kes suallused.

4. Pähha, öige olled sinna Keiges ommas
seadmissees. Anna agga et ka minna Ellan
sinno käskudes. Pühhitse mind öiete, Siis
ma ellan sinnule.

5. Siis ma wihtan, mis sa wihtad, Teen
so mele järrele Sedda, mis sa isse ihtad;
Jättan pattud järgeste; Ollen sinno sarnane,
Kõlban sinno taewasse.

Jummal on tõssine ja ustatw.

8.

Wisil. Oh wagga Jummal, kes.

Sa olled tõssine Ja pead omma saana. Keik
waltet wihtad sa; So waimo mulle anna. Te
Jummal! pallun ma, Et nouan tagga sind
Ja ollen tõssine. Seks isse aita mind.

2. Keik tulleb kätte wist, Mis sinna ahwar-
danud Keik wimaks saab ka tõeks, Mis sinna
tootanud. Sest minna wihtan nüüd Keik kur-
ja kowwaste. Keik walle, karwal meel Jä-
äd mahha järgeste.

3. Sa Jummal teggid tõeks, Mis sa mul
tootanud. Mo häddas, waesusses Sult abbi
ollen sanud. Sa toetasid mind, Kui ma saan
teor

teotud. So rõmustasid mind, Kui ma sain kurvastud.

4. So nou, et piddi mind Mo pattust peästetama, On täiest tõeks läind. Mind tulli lunnastama Mo Jesus, sinno poeg, Kes surri minno eest, Toi sinno armo mul, Mind peästis pörgo käest.

8. Gest, Jummal, kidan sind Ja lodan sinno peäle. Ma ussun rõõmsast sind Ja tõestan omma heale So pole järgeste, Tru, usstav olled sa. Ei sinno sanna ja Käl ial täit matta.

Jummal on armolinne ja pitka melega.

9.

Kes sinna maad ja taewast lonud, Mo helde Jummal, imme tõ On keik, mis sinna ettes tonud Ja näitab meile selgeste, Et sa meid wägga armastad Ja meie peäle hallastad.

2. Sa olled ello meile annud; Keik liikmed saime sinno käest. Sa olled hinge sisse pannud Ka meelt ja moistust targast wäest. Sa ollid helde löpmatta Ja kannatasid meiega.

3. Ei kohtusse sa tahtnud minna Ehk suur Käl olli meie sü. Hea, pühha, õige olled sinna; Ei meile õigust ühtegi. Meid kandsid pitka melega Ja andsid ennast leppida.

4. Hea, helde, wägga armolinne Ja kannatlik on sinno meel. Sa aitad ikka täieminne Meid, kes sind appi hüüdwad weel, Kui hädda waewas ellawad Ja sinno peäle lodawad.

5. So

5. So armo same üksford nähha, Kui õn-
sa surma surreme. Siis wõttad sinna lahti
tehha Meil taewast, kus kül rohkeste So
arm, so au meil paistawad Ja rõmoga meid
täidawad.

II. Lomisest.

10.

Wifil: Nüüd põlgan minna rõõmsaste.

1. No südda tänna Jummalat, Kes so peäl
armo heidab, Kelt keik head annid tullewad,
Kui omma wägge näitab. Oh, südda, tedda
auusta Ja temma heldust kida, Ja temma hel-
dust kida.

2. Sind temma mullast walmistas Ja die-
geks, pühaks teggi, Kui sinno peäle hatlas-
tas Ja sinno hädda näggi. Oh, südda, tedda
auusta 2c.

3. Et temma poeg siin patto eest Ka surma
ärä anti, Kes kurja waimo woimussest Sind
peästis armust lahti. Gest, südda, tedda au-
usta 2c.

4. Sind wottis temma armasta Ja ommaks
lapsaks tehha, Et taewast woiksid pärrida Ja
temma suur au nähha. Oh, südda, tedda au-
usta 2c.

5. Ma ilm on kaunist walmistud Ja sinno
õnneks lodud, Ja targast illesehitud Ning
wals

walge ette todud. Oh, südda, tedda aunsta
Ja temma heldust kida 2c.

6. Keik lojuksed siin orjavad Ja kuulwad
sinno sanna. Mis tahhad, nemmad teggewad,
Sest kitust lojal anna. Oh, südda 2c.

7. Ma kannab sulle wilja ka Ja rohto többe
wasta Ja ellajaid kül otsata Ning hõbbemat
ja kulda. Oh, südda 2c.

8. Wee = oiad, urked, järwed, jöed, Need
toidust sulle näitwad; Meist kirwid, kallid per-
lid saad, Need kallad wälja andwad. Oh, südda 2c.

9. Tuul sinno ümber löötsutab Et ellad, kos-
sud, hingad. Seäl lindudelle pesa saab, Kes
meleheaks sul lendwad. Oh, südda 2c.

10. Pääw paistab warra hommikul Ja rõ-
mustab so mele: Ku, tähhed näitwad ennast sul
Ja paistwad ösel jälle. Oh, südda 2c.

11. Sind pühhad Ingliid teiwad, Need
kanged sõamehhed. Sind hoidmas on need nob-
bedad, kus ial ligud, lähhad. Oh, südda 2c.

12. Se taewas omma warraga, Keik temma
au ja illo, Se on so pärralt löpmatta, Seäl
on üks rõmus ello. Oh, südda 2c.

13. Eks se ep olle armo tö? Oh mötle inni-
menne! Mis Jummal teinud sinnule, Se on
Keik immeliinne. Oh, südda 2c.

14. Weel teeb ta sulle suremat. Ta tahhab
andeks anda, Misga sa tedda wihhastad, Kui
wottad armo nouda. Oh, südda 2c.

15. Mi armas ölled temmale. Sind õmmas
sülles kannab Ning armust ennast sinnule Ka
armsaks Isaks annab. Kuis tedda woin kül
tännada Ja temma heldust kida, Ja temma hel-
dust kida.

II.

Wisil: Kes Jummalat ni lassēb rehha.

Oh Jummal Jssa! ilma loja Ja keige asja teggia; Sind keige rahwa dmetoja, Sind kis dab keik se ilma=ma; Sind auustakse süddamest, Oh Jummal Jssa! iggawest.

2. Jo iggawest ja enne ilma So poeg on sinmust sündinud. Kui lõppetajid wanna aega, On temma taewast läkkitud. Sind auustakse süddamest, Oh Jummal Jssa! iggawest.

3. Sa olled pojaiks wallitsenud Meid enne ilma ollemist, Ja ommaks lapsiks wastowotnud, Kui teggid kindla leppimist. Sind auustakse 2c.

4. Kui päwast walgus wäljatulleb Ja wessi touseb hallikast, Ni sinna meie walgus olled, Keik head sa jaggad saggedast. Sind 2c

5. Sa lassēd omma päwa tousta Ni kurjale kui waggale. Sa annad omma heldust paissta; Ei nuhtle ial äkkiste. Sind auustakse 2c.

6. Sa olled armust taewa lonud Meil jo ma ilma algmissest, Meid sanna läbbi liggi tonud, Et õnsaks same iggawest. Sind auustakse 2c.

7. Se, kes on ilma=arwamatta Ja kelle wäggi mõtlematta; Ja surus ilma=mõtlematta Gesanima ilma=noudmatta; Sind 2c.

8. Ma, taewas on täis sinno auu, Sind keik so lomad palluwad. Keik kiitwad sinno targa nouu, Kes ial ma peäl elluwad. Sind 2c.

9. Sind auustab keik Jugli=wäggi, Ja laulwad pühha! pühha! ka; Kes algmisses suurt immet teggi, Ka tedda kiitwad lõpmatta. Sind 2c.

10. Keik pühhad õnsad taewalised Sind kiitwad sure healega. Ma peäl keik risti = innimesed Sind kumardawad auuga. Sind auustakse süddamest, Oh Jummal Jäsa! iggawest.

11. So nimmi sago pühhaks petud, So riik meil tulgo ilma peäl. Mis tahhad sago nenda tehtud, Kui tehakse seäl üllewel. Meil igga leiba heldest kääst Ning jagga enuast iggawest.

12. Meil wotta süüd ni andeks anda, Kui meie andeks anname. Meid ärra kiusatusse sata, Et keigest kurjast peäseme. Sul olgo keigest süddamest Au, kitus, tänno iggawest.

12.

Wisil: Oh Jesus lunnastaja.

Sa keigekõrgem Jummal! Keik kidab sinno au. Ma ollen waene rummal, Ja süiski nään so nou. Keik, mis sa ial teinud, Du hästi kor-da läinud; Suur, wäggen on so tõ.

2. Sa olled targast lonud Keik, mis film ial nään. Kuud, päwa ettetonud. Keik ikka paikal jääb, Kuhho sa sedda pannud, Sa olled murret kannud. So seädus ikka jääb.

3. Sa Jummal olled teinud So lomad targaste. Keik lojast, linnud lonud, Ja kallad merresse. Mets, laggedad ja wäljad, Meed ammo kulumawad, Et suur on sinno tõ.

4. Oh helde Jummal! aita, Et ma sind leiaksin; So teggudes end näita, Et minna õppisfin, Sind tundma, armastama, So meleparast sama; Süis ellan targaste.

5. Sest sinna olled annud Mul moistust, terwet

wet meelt, Mo hinge sisse pannud Ka tarkust
üllewelt, Et tähhele woin panna So wisid,
tööd. So sanna Mind weel teeb targemaks.

6. Sa olled armust aitnud, Et ma fest tun-
nen sind. Sa olled mulle näitnud, Et sinna
püüdsid mind, Ka isse õppetada, Et woiksin
armastada. Sind, omma Jummalat.

III. Ma-ilma ülespidamisest.

13.

Ommal wisil.

Ei lahku minna sinnu, Mo ainust Jumma-
last. Gest sa ei lahku minnu, Sa sadad wäg-
gewast Mind tele järgeste; Sa watad minno
peäle Ja kuled minno heäle, Sa aitad heldeste.

2. Kui lõppeb ärra minnult Keik ilma abbi
teäl; Siis saan ma abbi sinnult; Sul on üks
helde meel: Sa aitad hädda seest, Sa peastad
patto häbbist, Ning aitad kurjast tööbest, Sa
hoiad surma eest.

3. So peäle minna lodan, Kui hädda, waers
on kã, Ma sinnu abbi otan, Mo Jummal,
abbimees: So holeks annan ma, Ma annan
keik so kätte, Mis minna wottan ette, Mo ih-
ho hingega.

4. Ei sinna falli hädda, Mis mulle kahjo
teeb. Ma ussun kindlast sedda, Et sinno arm
mind näab; So poia endsid sa, Mo ihho hin-

ge toidad, keif minno patto woidad, Sest tah-
han tännada.

5. Se eest sind kidan minna Müüd suust
ning sädamest. Kes on ni tru, kui sinna?
Sa aitad iggameest. Üks õnnis aeg on se,
Mil ma so peäle mõtlen, Ning patto wasto
woitlen; Mu tõ on tühhine.

6. Kui ma-ilm hukka lähhäb Ning temma
Põrkus ka, Kui au ja rikkus lõppeb, Mis nou-
ti waewaga; Siis on meil walmis weel üks
parrem asse jada, Mis meil on kowwast teada
Jesusse jures seäl.

7. Kui Jummal hinge hoiab Se taewa rõ-
mo sees, Kõl ihho hädda woidab, Sest meie
abbimees On armas Jesuke, Kes õnne meile an-
nab, Ja armust murret kannab, Et same tae-
wasse.

8. Ehk minna siin nään waewa Ning hädda
ilma peäl; Saan minna süski taewa, Kui Je-
su armo heäl Mind kutsub heldeste Ja käsib
rõmo minna, Mind taewa tulla seina, Kus ta
on järgeste.

9. Se Jäsa taewa loja Keif head on meil
teind, Ja annud omma poia, Kes mei' eest
surma läind. Ta Waim se nouab ka Siin
mei' eest murret kanda, Ning taewa riki anda;
Sest wotkem tännada.

14.

Wisil: Jesus rõmustaja.

Keif teeb hästi Jummal, Ommaks annan tem-
mal Ennast iggawest. Temma ollen olnud,
En-

Ennego ma tulnud Emma ihho seest. Ta on ka heamelega, Mis mul tarwis ma peäl, annud Mo eest murret kannud.

2. Keik teeb hästi Jummal, Annab, mis on ial Hea ning tarwis mul. Temma ka mind hoiab, Rattab, hästi toidab Igga päwa kül. Kui ka surm ja risti-koorm Hädda wägga peäle tõstab: Saggedast mind peastab.

3. Keik teeb hästi Jummal; Anna kitust temmal, Kui on hädda käes. Kui sul willetsused On ning abhastused, Ta on abbimees. Jonas se läks merresse; Jummal tedda surmalt wottab, Mi sul appi tõttab.

4. Keik teeb hästi Jummal, Igga murret temmal On so hädda sees, Kaksiti kui mõtled, Hädda sees ning woitled, Jummal abbimees Annab kül siis woimust sul, Et keik hädda al sawaub Kui suits tullest kaub.

5. Keik teeb hästi Jummal, Kanno rannotumal Annab järgeste. Kes on tühja lootumud Temma käest, kes ootnud Abbi tõeste? Hädda sa keik unusta Igga kannata nüüd wäha, Jummal woib keik tehha.

6. Keik teeb hästi Jummal, Ello jouotumal Annab surma sees, Lõppetab so wallo, kui siin lõppeb ello, Taewas rõõm on ees. Wata! se on tõsine: Mis on' tulnud ilma peäle, Eähäb mullaks jälle.

7. Keik teeb hästi Jummal, Woimust kül on temmal keige kurja peäl. Temma ommad watab, waewa läbbi satab Jummelikkult teäl. Wotta sa heaks hädda ka, Ning keik anna hõlets temmal; Keik teeb hästi Jummal!

Wisil: Miks mo südda ennast waexwab.

Mis, kui paggan, inimenne! Hädda sees Hoomse eest Olled murrelinne? Mis sind raske murre aitab? Jummal se Waihfeste Sind, kui nälg on, toidab.

2. Jummal on sull' ello annud; Jhho sa Hingega Olled temmalt sanud. Ei ta neid woi jätta jälle, Mitmatta, Kes siin ka Lootwad temma peäle.

3. Ärra kaeba nenda hädda: Mis ma sõõn? Mis ma joon? Jummal sadab sedda. Jhhule ta toidust annab, Ja mis weel Tarwis teal, See eest murret kannab.

4. Eks so ihho parrem olle, Kui se leib? Temmal täib Kohkest anda sulle Keik mis sõdab sind, ja jodab; Gest ta meel Selle peäl Käib, kes tedda otab.

5. Meel, mis selga pannen? mõtleb; Jesuke: Ärra te, Mi kui paggan: ütleb. Wata põllud, wata metsad, Lillikest, Kohhokest; Need keik hästi seiswad.

6. Kas on linnokessel murred, Kust ta saab, Mis ta sõõb? Kas ta nälgä sureb? Temma lodab loja peäle, Hüppab seäl Oksa peäl Kõõmsfast, tõstab heäle.

7. Oh! se õige usk on waia: Ollaks se Meie Tä; Woiks, mis tarwis sada. Jummalast kes Finni hakkab, Ei jä ta Abbita, Rahhul walwab, maggab.

8. Kes siin õigust takka nouab, Üllemaks, Kallimaks Armo riki peab, Sellel Jummal süa

annab, Jua ka, Baewata: Temma eest hoolt kannab.

9. Ma-ilm noudko tühja agga; Minno meel Peab teal Noudma Jesust tagga: Ehk kül wõt tab heldest melest Wahhest ka Wibida; Siiski aitab tõest.

10. Kui mo usko katsma tõttab, Undid ka, Mis saand ma Mo kääst ärrawõttab; Kui, mis mul on, lähhab nurja; Heaks ka se Minnule Tulleb, ei te kurja.

11. Ta woib mull' keik jälle anda, Bottab ta Elluks ka Panneb omma sanna; Oh! kui monni waene ellab Murreta, Ennast ka Hädda warrai toidab.

12. Jssa holeks ennast andwad: Tahhab ta Nemmad ka Waiksest risti kandwad. Temma tahtmist nemmad liitwad; Kuida ta Mendega Seab, aega wiitwad.

13. Jummal siiski appi tõttab, Annab tõest Pallokest, Kuulda kaebdust wõttab, Rõmustab neid siis, kui hädda Sureks saab, Lõppetab Aktitselt kül sedda.

14. Hinge eest need murretsewad, Jesussest Nemmad tõest Omma abbi sawad. Gest et temma kannatanud, Hädda näind Surma läind Ja neid lunnastanud.

15. Baewas mul ka rõmuks olle, Jesus! sa Armoga Peastiaks mulle tulle. Murretse mul hinge warra Jhüle Uhtege Siis ep olle ärra.

16. Keik mo pudust, Jummal! annan Holeks sull', Keik, mis mull' Baewaks on, mis kannan. Murretse, wait tahhan olla, Palludes, Kummardes Ka so ette tulla.

17. Tanno anda tahhan jouda Sulle seal,
Ning ka teal So pool' ikka hoida. Keik so auuks
minna pannen, Jä mull' sa Ossaks ka; Armas
Jesús! Amen.

16.

Wifil: Ma püan keigest hingest re.

Mis waewab sinno süddant, Mis ial nouad
ka, Sell, kes on keige Jssand, Keik holeks
anna sa, Kes pilwed, taewa, tuled, Keik hästi
wallitseb; Kül iggal aial tunned, Et so eest mur-
retseb.

2. Sa pead Jssa uskma, Siis käsfi hästi
käib; Ning temma peäle waatma, Sotõ süs kor-
da lääb. Ei aita liad murred, Ei maksä kurbdus-
ke; Sest Jummal tahhab palwed, Siis aitab
heldeste.

3. Sa, armas Jssa, tead, Mis kahjuks tul-
leb meil', So lastele keik sead, Mis hea ning tar-
wis neil', Mis sinna ettewöttad, Keik teed sa
wäggewast, So mele pärrast töttad Keik tehha
ussinast.

4. Keik woid sa, Jssand, tehha, Sest sul on
rohke nou. So tö on hästi nähha, So wiis eu-
selge au. Kes sudab wastopanna, Kui tahhad
heldeste So lastel' abbi anda Siin häddas roh-
keste?

5. Ehk wötwad wastopanna Kül hopis kurrat-
tid, Ei Jummal süski anna Neil' woimust ühte-
git, Mis temma wottab ette, Se peab sündi-
ma, Mis tahhab temma mötte; Peab korda
minnema.

6. Mo hing, nüüd loda rõõmsast, Ning ota julgeste, Kõl Jummal sinno hädast Sind peastab heldeste, Kui wottad kannatada, Siis tulleb abbi sul, Ning pead jälle sama So waewas rõõmo kül.

7. Oh! jätta murret mahha, Mis süddant waewawad, Ning wõtivad wallo tehha, Et wägga kurwaks saad. So kohhus polle seada Need asjad i' ma peal, Kõl Jummalal' on teada, Mis kassuks tulleb teal.

8. Keik temma holeks anna, Sest keik ta targast teeb; Siis saad sa imneks panna, Kui se keik forda läab, Mis temma tootanud, Ning targa nouuga Se, mis sind kurwastanud, Woib pea kanta.

9. Ehk wõttab wiwitada Sind täita rõmoga, Ehk näitab unustada Sind, ärra ehmata, Sest temma nenda kiusab, Et kahhe wahhele Sind hädda sisse jättab, Kui holiks ühtege.

10. Kui süski temma pole Sa hoiad kindlaste, Siis nääd sa temma hol, Kui sa ei mõtlege, Siis temma armust peastab Sind raske koorma alt, Mis ürrikesseks kestab So kassuks üllervelt.

11. Oh! õnnis sinna olled, Sest kites, tänades Sa woimust saad ning tulleb Kui auu ehte sees; Suur Jummal isse annab Sull' rõõmo heldeste, Kes sind so hädast peastab, Sell' laulad rõõmsaste.

12. Oh! wotta lõppetada Keik meie hädda teal, Meid nõdraid tõetada; So helde Jõsa meel Hoolt kandko meie pärrast, Et meie peaseme Sest kurja ilma kãrrast, Ja taewa lähãme.

17.

Ommal wiisil.

Mo südda, miks sa murretsed, Ning miks sa ennast kurwaks teed, Ja puad tuhja head; So lotus olgo Jummal teäl, Kes keik on lonud ilma peäl.

2. Ei temma woi sind unnusta, Waid tah hab armust aidata, Kui ial pudub sull; Mo wäggen Jssa iggawest Se seisab häddas minno eest.

3. Et minno Jssa olled sa, Ei sinno laps ja aitmatta, Sul on üks issa meel. Sest muld ning põrm siin ollen ma, Ei kusti ma peäl rõmo sa.

4. Üks rikkas lodab warra peäl Mo lotus Jummal üllewel, Ehk mind kül naertakse, Ma tean, ussun kindlaste, Et sa mind toidad rohkeste.

5. Elias! kes sind toitis weel, Kui suur poud olli ilma peäl, Kui kallis olli leib? Üks waene lest Sidoni maal, Kes olli armas Jummalal.

6. Ei seisnud sinna sõmatta, Sest kaarnad pid did tulles Ja toitma rohkest sind, Need töid ka õhtul, hommikul, Mis olli roaks tarwis sul.

7. Üks Ingel sinno jure sai, Kes wet ning leiba sulle tõi Se kaddaka pu al; Segä sa käisid pitka tee, Et said Horebi mäele.

8. Ei sanud hukka Daniel, Kui heideti loufoeradel Üks Ingel hoidis süis, Ei tedda murtud nende wäest, Waid peäsis terwelt nende käest.

9. Jofep Egipti sadeti, Ja wangis pärrast peteti, Et kartis Jummalat, Sai wangis sureks issandaks Ja souwõssa toitiaks.

10. Ka peästis Jummal wäggewast Kolm meest seält tulle ahjo seest, Üks Ingel kelis seäl, et tulli ei wöind põlleta, Ei juukse karwo kõrweta.

11. Ni rikkas olled Jummal tõest, Kui olled olnud iggawest, So peäle lodan ma. Oh! anna rikkust hingele, Siis minnul on keik rohkeste.

12. Ei ilma auust holi ma; Mind lasse taewast pärrida, Mis olled saarnud meil' So poia kange walloga: Siis ollen keikist holeta.

13. Keik, mis siin on ma-ilma peäl, Kuld, hõbbe, surelinne meel, Nu, rikkus, lust eht rõõm, Ei kesta se meil' iggawest, Ei te ka du faks hingekest.

14. Sind tännan, Kristus! süddamest, Et olled teada annud sest Mull' omma sauna sees, Oh! anna usso kinnitust Ning minno hingel' õnnistust.

15. Nu, kitus olgo iggawest So sure helde arms eest, Mo pallun süddamest, Oh! ärra jätta mahha mind, Et taewas saaksin nähha sind.

18.

Ommal wiisil.

Su sul, kui kardad Jummalat, Ja temma nouud armastad, Siis toidad ennast om mast kääst, Ja siggid hästi temma wäest.

2. So naesel ka on siggidus, Kui kobaraid on wina-puus; So laual lapsed istuwad, Kui õlli-õksad illufast.

3. Waat! ni suur õn on selle kääs, Kel Jummal ikka süddamees; Ei wihha putu temmasse, Mis tulli pattust ilmale.

4. On tulles sulle Summalast, Et naad, et temma omma last Ei jätta ial abbita, Baid ikka toidab armoga.

5. So ello tahhab jatkata, Et sinna pead rõmoga So laste lapsi näggema, Et Israel saab rahho ka.

19.

Wifil. Nüüd risti rahwas, laulage.

Se, kes mind lonud, ellab weel! Se, kes keif ülespeab! Ta murretseb seäl üllewel, Kes targaste keif seab. Ta sanna peäle seisab ma Ta sanna peäle kaub ta; Ta isse jääb kül ikka.

2. Ta armastab keif omma tõ, Mis temma ial teinud. Ei ühtegi sa laiale; Ei olle nurja läinud Weel ühtegi, mis temma loond. Keif, mis ta ial ette toond, Se peab paikal seisma.

3. Mind on ta wägga armastand, Ta on mind ikka hoidnud Ja sega mind ka rõmustand, Et ta mind ikka toitnud. Ta kandis ikka minust hoolt; Ta seisis isse minno poolt, kui häda waewas olin.

4. Ei ilma temma tahtmatta Üks warblane jä mahha. Ei lange peast juuksed ka, Kui Summal mitte tahha. Sest enne kui saab soestud Mo pea, need on loetud, Ni ollen temma holeks.

5. Ta on mo päwad luggenud, Mo aastad walmis panitud. Ta on mo igga moõtnud Ja omma murret kannud Mo rõmo ja mo waewa eest, Mis ta mul seadmud targast wäest, Et ma woin rahhul olla.

6. Ta

6. Ja nimmi olgo kidetud, Et selgeste ka tean, Et kui mo ihho kaddunud, Ja sanna järrel, pean Weel hinge polest ellama Ja taewa rõmo näggema, Mis ta mul walmistanud.

7. Mind, Jummal, isse juhata Ja tullea mo mele, Et liad murred piddada Ei sünni. Hea tele Mind ikka isse sada sa; Siis' nään ma wist, et armoga Sa ma eest murret kannad.

IV. Inglidest.

20.

Wifil: Nüüd risti rahwas laulagerc.

Need Inglid taewa walgusfes, Kes Issandat seal kiitwad, Ja temma palle selgusfes Ja sus res auus näwad; Need Issandast on pandud teäl Meid lapsi hoidma ilma peäl, Ja wägge waste kaitsuma.

2. Mis arm ja heldus on kül se, Mis Jummal teeb meil' waestel', Et Inglid hoidjaks antakse Ja kaitsiaks neil' lastel', Kes puhtast melest ussuwad, Gest wotken kita Jummalat Nüüd Inglidega taewas.

3. Oh! sage Ingli sarnatseks Ni kumbest kui ka melest Siin ilmas armo rigi sees, Kui ellate siin alles. Neist Inglist sedda tehakse, Mis Jummal tahhab üksine, Ni taewas kui siin ma peäl.

4. Oh! raiu ärra wäggewast Keik kurja ussi naste, Mis kelab nenda ellamast, Kui Inglist
ella

ellatakse. Keik ilma=ma au põlgage, Ja Jummalat siin tenige Heal meel, kui need Ingliseid.

5. Kes omma lullikmettele Siin melevalda annab, Ei se sa mitte taewasse, Kus kolmkord pühha laulab Keik Inglise hulk ja koggodus, Kes rõmoga teeb auustust Sell surel' Jummalale.

6. Mind, armas Jesus, walmiste, Et woiksin ikka kita Sind, Issa pühha Waimoga, Ja sulle ka au näita kui pühha Inglise sarnane, Et saan so auu rigisse, Oh! anna armust, Amen.

V. Innimestest.

21.

Wisil: Nüüd on se pääw jo lõppenud.

So omma, Jummal, ollen ma; Sa teggid ommaks mind, Et woiksin siinul ellada Ja auustada sind.

2. Sa andsid tarkust minuile, Sind tunda sinno tõest; Sul kitust anda järgeste, Se on mo kobbust tõest.

3. Sest keik, mis minna ial nään, Se kulus tab so au Ja kuhto ial minna lään, Seal leian sinno nou.

4. Ja ma ei peaks tundma sind? Ei peaks tännama Sind? kes sa auustasid mind Ni mitme armoga.

5. Oh! anna et ma sinnuile Teu, püan ellada So pühha kässo järrele, Et ollen laitmatta.

6. Et teeksin hea melega, Mis sa mind õppetad. Need ellawad kül tüllita, Kes waggast ellawad.

7. Sest keik, mis ial kasksid sa, On hea, laits matta. Kui teen, mis tahhad, ellan ma Siin kalli rahhoga.

8. Kain ma so kasso järrele; Siis isse willetsus Mul liga ei te järgeste, Mul on sult rõmustus.

9. Kui lõpwad ello päwad teäl; Sa taewa wottad mind: Ja minna ollen paigal seäl Ja nään, mo Jummal! sind.

22.

Wisi! Kes Jummalat ni lassib tehha.

So pärrast, helde Jummal! ollen, Sa õhõ on minno hingefe. Sest rõmustan ja lauldes tullen, Sul tänno anda järgeste. Sa olled targast loonud mind, Et saaksin selgest tunda sind.

2. Sa pannid minno hinge sisse Meelt, mõtset, moistust, tarkust ka: Ja pannid hinget ihõ ho sisse, Et arro piddi ollema, Kui himnud kibhutawad mind, Kui, kurja noudes, wihitan sind.

3. Kui watan omma ihõ peäle, Mis sinna wägga targast loonud; Siis tõstan rõõmsast omma heäle Sul, kes sa tedda ette toond. Keik liikmed, meled näitwad mul So au, so heldust. Tänno sul!

4. Mis sinna andsid, olled hoidnud Ja ülles piddand armoga, Mind tarwidusfeks ikka toidnud, Ja kaitnud willetsusfeks ka. Ma ellan
E weel

weel, sest kidan sind, Mo Jummal! sest sa aits-
nud mind.

5. Sa aitsid mind mo hinge häddas So om-
ma kalli sannaga Mul tulli appi patto waewas
Mo kallis õnnisteggia. Se oppetas mind õiete
Ja satis rahho hingele.

6. Sest hukkaminnematta ello Mo Jummal
hingel walmistand, Kui siin ma= ilma tühhi il-
lo Ja lust on üksford otsa saand. Mo ihho
surnust touseb ka Ja ellab jälle hingega.

7. Kus ilmas on se loom kül leida, Mis
Jummal nenda auustand. Ma tahhan rõõm-
fast mahha heida Ja ette, kes mind walmis-
tand. Nu wäärt on Jummal, temmale Sest
olgo kitust minnustke.

8. Mind alta keik, mis sa mul pannid, So
mele pärrast pruukida, Et ial sinno arms andid
Ei wotta pattuks raiskada. So waimoga
mind jubhata Ja taewa wasto walmista.

VI. Pattust.

28.

Wisil: Keik kallis hinge õnnistus.

Mind Jummal lonud targaste, Ja on mul
moistust annud, Et piddin temma sarnane Siin
ollema. Ja pannud Ka omma kass mo sisse
weel, Et olleks õige minno meel, Et woiksin
head tehha.

2. Kus agga jänud minno au? Kus jänud
min

minno õigus? Kõl ma nään, Jummal! sinno nou Ja süddames on haigus, Mis kelab head teggemast. Sa nääd mind, Issa! omma last, Kes rammotumaks läinud.

3. Ma peaksin kõi ellama Mi, kui sa õppetastid; Ei leia süiski head ma, Mis sinna minnuust tahtsid. Mo himmud wotwad kinni mind. Ma unnustasin, Jummal! sind Ja sinno kasso õigust.

4. Sest, armas Jummal! hallasta Ja kinnita mind järgest, Et pat ei saaks mind rikkuda. Saks anna armo heldest, Et ello polest woitleksin, Mo kurja süddant sõitleksin Ja woimust ikka wottan.

5. Mul on so sama õppetust, Mis Jesus mulle annud. Mul on so waimo kinnitus, Mis sa mo süsse pannud, Et pean walmis ollema, Mo lihha nõddrust parrata, Et woiksin head nouda.

6. Saks anna mulle armo nüüd, Et woiksin tarkust sada: Ja kustuta mo patto süüd; Mind wotte tallitada, Et wottan woimust kurja peäl Et lõppeks ärra waeno heäl. Saks pühhitse mind isse.

7. Mo ranno armust kaswata, So omma waimo läbbi. Mo usko mulle kinnita; Süis kaub minno häbbi. Ma jään süis pattust puutmata, Ja hakkän õigust teggema, Ja leian sinno rahho.

Wisil: Jummal ma ning taewa Loja.

Oh! kui waesed, waewalised Olleme Jesusseta, Nõdrad ka ning häddalised. Armas Jesus hallasta! Meie waeste peäle wata, Armust meile abbi sata.

2. Sinnota, Oh Issand Jesus! Pimmeduses olleme, Usstist tulle meile kurjus, Patto wae wa tunneme, Süddamesse ussi wihha Tikkub, wottab wallo tehha.

3. Sinnota, oh kallis Jesus! Põrgo, kur rat hirmutab, Mul on waia usso julgust, Hukatus mind ahwardab, Süddamest pat hirmsast ilmub, Jubba hukatus seäl tikkub.

4. Sinnota, oh armas Jesus! Meie ei sa eddase, Ma ilm puab keikis paikus Eksitada kurjaste, Puhho ahwardab ning pilkab, Puhho kawwalaste libbab.

5. Helde Jesus! sa tead ammo, Et siin nõdrad olleme, Rammoto on meie rammo Meie ellus järgeste, Saggedaste kommistame, Eksitusse sisse same.

6. Kinnita meid, armas Jesus! Aita, kui on hädda käes, Te meid targaks, sinno walgus Olgo wäggerw süddames; Anna mulle sinno armo, Siis mo südda tunneb rõmo.

7. Rikku ärra, wäggerw Jesus! Kurja mele tiggedust, Et ma woiksin ello rõmus, Põra keik mo wiggadust, Kui sa wottad rõmustada Ei woi ükski kurwastada.

8. Toeta mind, armas Jesus! Sada tele heldeste, Et siin käime ommas ellus Sinno tee peäl

peäl kermeste, Patto himmust tagganeme, Ja mis, hea on, iggatseme.

9. Sinno wäe Waim, oh Jesus! Andko meile wägge ka, Et so mele pärrast meie Järgest woime ellada, Walmista meid, armas Issand, Kolbawaks te meie süddant.

10. Siis saab tänno, Issand Jesus, Sulle suust ning süddamest, Siis ka meie woime kitust Sulle anda keigest wäest, Siis sind Jesusust auustakse, Keikis paikus kidetakse.

25.

Wisil: Jesus surma ärrawoitja.

Oh! mis waene, pimme rummal On se innis menne nüüd! Digeks teggid sa meid, Jummal, Ja nüüd polle ühtegit Sinno auust ennam leida Mele sees. Oh! armo heida, Et ma ollen rammoto Hea sees, ja kōlwato.

2. Kustuta mo himmud ärra, Mis so wasto söddiwad. Löppeta se patto kārra. Senna, tenna weddawad Mind mo himmud patto tele, Sulleta sa minno mele, Et sa wihtad, nuhtled ka Reid, kes sind ei armasta.

3. Parranda mind heldest, aita, Jesus õn nisteggia! Onma armo mulle näita, Et ma saaksin wihtada Patto tööd, sind takka nouan Ja so järrele ka jouan, Puhhastusses ellada, Digusses sind tenida.

VII. Jesussest ja temma lunnastamisest.

26.

Wisil: Jummal ma ning taewa Loja re.

Ei ma muud siin ilmas tahha Kui ükspäinis Jummalat; Jesust minna takka nouan, Jesust minno Issandat. Keik mo himmo ilma peäl, Se on taewas illewel.

2. Teised woitwad takkanouda Selle ilma warandust; Jesus wottab mulle jouda, Kes toob hinge õnnistust. Rahha, rikkus hukka lääb, Jesus agga ikka jääb.

3. Ei ma suremat sa warra Ilmas ial kussagi; Kui keik lojus kaub ärra, Siis jääb Jesus allati. Jesus on käl diete Armas minno hingele.

4. Digo käl ma ilma auu Illus nähha keikile, Ei se seis süiski kaua, Lähhäb tühja noppeste, Mis siin näikse illoga, Se keik kaub kuulmatta.

5. Agga mis mull' Jummal annab Ommaast heldest süddamest, Mis mull' Jesus isfi jaggab, Se teeb eikkaks iggawest. Taewas omma auuga Kestab ilmaotsata.

6. Se, mis Jesus kinkib taewast, Ei se ial rikkuta; Kedda temma peästab waewast, Ei se ial hukka sa; Ükski ennam temmale Rahjo egs ga kurja te.

7. Ehk on kasso kaua jada Siin ma-ilmas ellada: Süiski on siin murret teada. Parram on seällöpmatta Olla taewas rõõmsaste Jesu parral käl ele.

8. Egga mingisuggust aita Ilma surust piddada, Omma kōhho üksnes taita Maggusama roaga: Jesust agga armasta, Se ei jätta abbita.

9. Oh! siis anna taewas mulle Omma rõmo järgeste, Olgo minna osfaks sulle, Minno armast Jesuke. Oh! mind wotta sinnoga Ommas taewas ellama.

27.

Ommal wiisil:

Helde Jesuke! Sinno suggustke Kusfagi ei olle leida, Pimmedusses woid sa hoida, Sadad walgusse, Helde Jesuke!

2. Surma hädda seest Olled sinna tõest Omma surmaga mind peastnud, Ja mind pattust puhtaks pesnud, Ei ma iale. Muud ja häddasse.

3. Tubba iggawest Olled Jesa kääst Meile lunnastajaks antud, Ja meil ärrapeastjaks pandud, Heldest süddamest Tubba iggawest.

4. Kange söddamees! Börgo hania seest Olled sa meid lunnastanud, Surma, patto kautanud Omma werre wäes, Kange söddamees!

5. Surem kunningas! Mitad wäggewast, Sind feik rahwas auustago, So eest ennast allandago. Olle kunningaks, Ja mull' õppiaks.

6. Sind ma kummardan, Ning so pärralt jään, Kui so puhha Waim mind aitab, Ning so armoga mind täidab, Siis ma armastan Sind, ning kummardan.

7. Wotta ommaks mind, Siis ma pean sind Armsamaks kui kuld ja hõbbe, Ja saan õnsaks,

sinno läbbi, Kui ma ussun sind, Wotta om-
maks mind.

8. Sinno allandus, Ning so tassandus Olgo
minno parras illo, Siis jääb pattota mo ello,
Kui so allandus On mo õppetus.

9. Wallitse mo meel, Et ma ilma peäl Sin-
nust kühhogi ei lähhä, Siis ma saan so armo
näbha, Kui on minnul teäl Sinno helde meel.

10. Wotta ärrata Patto unnest ka Mind, siis
himmud ei woi petta, Egga omma wõrko wotta,
Kui sa awwitad, Ning mind ärratad.

11. Omma Waimoga Wallitse mind ka, Et
ma walwan, pallun, paastun Uskus sinno et-
te astun, Et mind täidad sa Omma Waimoga.

12. Kallis hoidia! Oh mind rõmusta, Kui
mind rist ja murre kattab, Ja, kui merre laened,
mattab: Olle minnoga, Armas hoidia.

13. Keige üllem hä! Jkka mulle jä, Siis ma
pühha ello algan, Kuriad himmud ärrasalgan,
Kui on minno ka Keigesurem hä.

14. Kui pean walloga Ärrasurema, Siis mo
ihho muldas hoia, Hingele so auu anna, Et
woin ellada, Ehk kül surren ma.

28.

Wifil: Täüüd tulgo Önnisteggia 2c.

Jesus keige üllem hä, Hingamist toob hingele,
Mis ma ial himmustan, Sedda minna temmast
saan.

2. Ilma lapsed, kui sa nääd, Noudwad tak-
ka tühiad hääd, Jesus mulle kallim on, Kui se
kallim kuldne kroon.

3. Kui need keigepahhamad Waenlased mind kiusawad, Jesus peäsnud põrgo läest, Kurratist ja surma wäest.

4. Ollen minna wiggane, Polle abbiks üksige; Jesus wigga parrandab, Ja mul õigeks arstiks saab.

5. Ollen waene, allasti, Kou ei hakka kuh hogi, Jesus isse arwitab, Toidust aegsast murretseb.

6. Ollen minna woõral maal Sure raske risti al, Jesus kaitseb mind ka seäl, Ja mind peab ülleweel.

7. Kui mind rahwas teotab Ja mul häbbi teggewad, Jesus aitab kannata, Et ka fest ei holi ma.

8. Ehk on messi maggus kül, Ehk ka sukkur maggus sul, Jesus on weel maggusam, Jesus on weel tullusam.

9. Oh! süs tahhan minna ka Sind ükspäis nis armasta. Sinnust, armas Jesuke, Saab jo kül mo hingele.

10. Jesust kõrwad kulewad, Jesust filmad watawad, Jesust mo keel tunnistab, Jesust käd piddawad.

11. Jesus on mo toidus teäl, Jesus on mo laulo heäl, Jesust minna ihaldan, Jesusfest ma rõmo saan.

12. Oh! süs andko wiimselt ka Sinno surm so werrega, Sinno hawad, Jesuke, Surmas rahho minnule.

Wisil: Armas Jesus, sind ma pallun.

Jesus on mo ainus ello, Jesus üksi minno rõõm, Jesus on mo surem õn, Ilma temmata on wallo, Keik mo asii hukka saab: Jesus üksi rõmustab.

2. Kui ei olle Jesusst mulle, Siis on rist ja willefus, Siis on surm ja hukatus. Kellel temma arm ei tulle, Sedda hädda lõppetab: Jesus üksi rõmustab.

3. Kui on Jesus minno meles, Siis ma ellan wiggata, Ning jään ilma murreta, Temma werri on mul alles: Et kül pat mind kurwastab, Jesus üksi rõmustab.

4. Minna lodan sinno peäle, Armas Jesand Jesus tõest, Sinna surrid minno eest, Siis mull tulleb rahho jälle. Kui mo meel mind kurwastab, Jesus üksi rõmustab.

5. Armas Jesus, minno warra usso läbbi mulle ja, Ei ma sinnuft ärralä, Ei ma sinnuft lahku ärra, Kui mind kartus hirmutab, Jesus üksi rõmustab.

6. Sinno pärralt ollen minna, Jesus, minno pärrandus. Minno õn ja rõmustus, Minno omma olled sinna. Surm kui wiimselt surretab, Siis mind Jesus rõmustab.

Wisil: Oh Jesus! sinno wallo.

Mo feige kallim warra, Süddame Jesuke!
Sind wallitsen ma ärra Mo ommaks, ar-
moke

mo! Ma ollen ehitamud Sull' asset enneses,
Et ollen ohto samud Sult patto wallo sees.

2. Sa õige rõmüstaja! Leið taewast olled sa,
Mo parras hinge toit a, Kui mul on kannata.
Eiis woid sa waigistada, Kui hingel hädä
käes, Ja rohkest jahhatada Mind keige waewa
sees.

3. Oh! saaksin minna nähha So lahket pal-
tekest: Eiis woið so wallo tehha Mind rõm-
saks süddamest. Mo õnneks wotta tulla; Sest
ilma sinnota Ei maksa ellus olla, Hea, soga el-
lada.

4. Oh, rikkas ello andja! Kes ikka maggus
teäð, Sa ustaw risti kandja! Kui arwad, peksa
peäl: Ma tahhan kannatada: Mind wallo, rist,
ei sa So armust lahhutada, Se polle raske ka.

5. So holeks jääb mo südda Niid surses,
ellades: Ma tahhan ikka sedda, Ka kange tulle
sees Kul enne higgistada Oh Jesus! sinnoga,
Kui Paradisis seista Sant, willets, sinnota.

6. Ma-ilma au ja illo Ei falli, tahha ma:
Ma nouan taewa ello, Waim puab senna ka,
Kus ta saab Jesust nähha: Ja senna nouan
ma, Kus wõttab maia tehha, Seäl on hea el-
lada.

7. Oh Jesus, mo rõdm tulle! So sinno jure
mind, Et minna jäään so sülle, Hing ehteks ar-
wab sind. Mind rõmo-liinna sata So armust
heldeste: Ei woi ma kahjo sada, Sest keik siis
on mo ka.

31.

Wisil: Oh Adam! sinno ekfitus.

Mo rõmustus on Jesuke, Mo õn, mo lunnastaja, Kes armastab mind tõeste; Ei woi mind lahutada Ei ühteke, ma koggone End temma holeks pannen, Ehk surren ma, Ehk ellan ka, Ehk head, ehk kurja tunnen.

2. Ons Jesus agga minnoga, Kõl siis woin forda sada, Kui pean hädas ollema, Ons waew mul kannatada? Mis kurrat! sa, Jlm, pat, surin ka Mull' woite kurja tehha? Sest Jesu kääst Saan minna tõest Suurt abbi ikka nähha.

3. Mo Jesu peäle lotes ma Siis Jsa ette tullen, Mo waenlaste kääst peäsen ka, Kui tae wa rikis ollen, Kus ello kroon, Kus he = a on Määrn tedda, kes on teinud Mind õnsaks ka, Ja tedda ma Siin agga uskus näinud.

32.

Wisil: Keik tulge minno jure nüüd.

Oh Jummal! anna armo nüüd, Et dälust keik ja patto süüd Woin tundes mahhajätta, Kui Jesust uskus kindlaste Nüüd nouan, kes siin täieste Mull' appi joutab tõtta.

2. Te, et siin ellan järgeste So fanna möda waggaste, Ja keik so auuks pannen, So waimoga mind wallitse, Et otse lähhen taewasse Jesusse läbbi. Amen.

Wiiil: Woi! mis minna ollen teinud &c.

Oh! kui rummal on mo südda! Jesus! arwas
liffult sull' Tunnistan, ja kaeban sedda: Pat
kui teggi hädda mull'. Minna ollen wiane.
Ja ka wägga pörane, Et ma wotsin issi püda,
Ommast häddast lahti sada.

2. Esite ma noudsin sedda, Et ma tunneisin
mo süüd: Kui sain tunda mo suurt hädda, Ei
ma sedda tahtnud nüüd. Oh kuis wottis kans
nata Minno Jesus minnoga, Enne kui ma usk-
ma õppnud, Et keik olli Jesus maksnud.

3. Kui ma noudsin head tehha, Siis ma
tundsin wigga teal; Kui ma püüdsin Jesust
näha, Siis mind lihha waewas weel: Kui
ma näggin siis, et ma Alles ollen rammota;
Ennesest mo patto kehha Ei woiud muud kui
kurja tehha.

4. Kui ma mõtlin: nüüd mo wigga On kui
otfa lõppenud, Ei ma arwand, et ni wägga Ollin
ennam rikkutud: Siis ma jalla-tallast teal Pega-
lani tundsin weel, Et keik minno südda, mõtte
Olli sanud patto kätte.

5. Waat! ma püüdsin lahti sada Keigest min-
no pattudest; Agga ma ei woiud moista, Et
mind minno Jesus sest Lahti teinud kannates,
Et, mis ma ma-ilma sees Teinud, keik se patto
kärä Temma täiest maksnud ärra.

6. Mis hing ial waewa näggi Omma rummas-
lusse sees: Keik mis mulle hädda teggi, Sest si
olli minno kões, Et ei woiud ma uskuda Ja ei
taht

tahtnuud olla ka Pattune, ja kurjad mõtted Nāhha ja mo kurjad kōmbed

7. Gest on ilmas õnnis ikka, Kelle silmat lahti saand, Et ta nāāb: keik patto wigga Jeesusest on surretand: Jeesus ārranetud sai, Keigel' ilmal' õnne tōi, maksis pattud, ello toja, Keige ma ja taewa loja.

8. Kes siis mind woib hukka moista, Kui saau Jesu hinda nāind? Kes woib kohtus wasto feista, Et mind Jeesus lahti teind? Ehk ma ollen rummal kōl; Tarkusseks on Jeesus mull': Kōl se seisab mo eest kohtus, Kes sai pōrgul' surma-rohhuks.

9. Kōl se seisab minno kōrwas, Kes mind wāgga armastab, Kōl se seisab mo eest waewas, Kes mind pattust lunnastab; Ei ma kardā keddagit, Surma, patto, kurratid; Mul on teāda Jesu wāggi, Se on minno abbi-māggi.

10. Kohtus Pea on Jeesus isse, Kes mind lunnastanud teal, Mo hing waub rōmo sisse, Et mo sōbber on jo seāl. Kōl mo hing siis nāhha saab, Mis nüüd uskus ihhaldab: Hopis peāseb patto kāest, Surma, pōrgo-waimo wāest.

11. Se, mis, Jeesus' rākind sinna, Polle weel keik minno kā; Agga tōest tean minna, Et saan, mis nüüd film ei nā: Kōl sa annad keelmatta' Keik, mis tootanud sa. Amen on keik tootussed, Jggawessed kinnitussed.

12. Nüüd mo hing! oh ārra wāssi Palwes: ārra holi sest, Kuida ilmas kāib so kāsfi: Ei sūn ello iggawest: Pallu agga jārgeste! Jeesus! aita heldeste, Uskus woiteldes keik woita, Amen! sinna woid kōl aita.

34.

Wisil: Oh! wagga Jummal, kes ic.

See olled wiimseksi Mull' armas minno me-
lest, Oh Jesus! minno rõõm, Mind hoiad
ommas süles, Et ma küi sagedast Teen patto
tahtmatta, Ei need mind ommeti Susi ärra-
lahhuta.

2. Oh! olleks minnule See joudo agga olla,
Teeks Jummal ükskord ka Muu' sedda wägge
tulla, Ei ellades mo hing Teeks patto melega, Ei
wottaiks ialgi So armust lahkuda.

3. Küi minna tahhaksin So fanna ikka hoi-
da, So kässo täitmist ei Woi ennesest weel leida.
See Waim ning lihha süin Küi wasto küsawad,
Ning selle nõdrusfes Küi kangest woitlewad.

4. Kui armas Jummal mull' Täit joudo agga
annab, Süis sind ni armastan, Kui ial mo meel
moistab, Oh Jesus, armas wend! Süis an-
nan melega Mo süddant sinnule Heaks andeks
lõpmatta.

5. Oh! tulgo süin Waim Mo süddant wal-
gustada. Oh! lasse tedda mind So jälle juh-
hatada, Süis saan ma pallawaks So armo-
tundmises. Ei lahku, armoke, So jurest
ellades.

35.

Wisil: Jesus, surma ärrawoitja, ic.

Suur, ja ustaw on se fanna, Wäärt, et wasto
wottame, Sedda tahhan mele panna Allan-
dusfes allate: Pattusteie Jesus isse Tulli peäst-
jaks

jaaks ilma sisse, Meid keik õnsaks teggema. Kurs
rat! sind nüüd naerant ma.

2. Jummal! sinno auuks sedda Tabhan tun-
nistada nüüd: Wägga suur se patto hädda Olli
mul, ja palio süüd; Keik, mis karri, moistsin ag-
ga Tehha, ja ei olnud wagga, Siiski surem on,
nään ma, Hallastus, mis pakkud sa.

3. Kristus! tähheks ollen minna, Et suur halle
meel on sul: Pattused keik kutsud sinna, Oh, se
meel on kallis mull, Sinna kutsud: tulge waesed,
Haiged, arrad, waewalised, Tulge pulma ris-
dega Uskus, wiimisel aial ka

4. Halleluja tulge waesed. Laulge lojal' lõps-
matta: Kiikkem temma hallastused, Selge arm-
meil' paistab ka; Ello surnuttele annab, Armas-
tusega meid jodab. Jesus! te, et sinnule Hal-
leluya laulame.

VIII. Jesuse tullemisest.

36.

Wisi! Nüüd tulgo Onnisteggia re.

Jesus, tulle minnule, Jä mo jure järgeste,
Tulle hinge peastia, Keige parram söbber ka.

2. Tuhhat lord sind himmustan, Keik muud
rõmo teotan, Tuhhat lord ma õhkan ka, Jesus,
Jesus! tulle sa

3. Ei mo südda ollege Ilmas muga rahhule,
Jääd sa agga minnule, Se mo rõõm on üksine.

4. Jesus, ilma sinnota Du keik surus asjata,
Ingli au ja illo ka On mo melest kolbmatta.

5 Mis on ial minn le, Annan minna sinnule;
Sinna magg s Jesufe, Olled minno arm fe

6. Si ma m le pea ka Süddant lahti teggema,
Tulle omma armega Minno j re ellama

7. Sinna, taewa Issa poeg, Olled minno hing
ge peig. Sinna, helde Jesufe, Olled minno talleke.

8 Oh siis tulle ruttoga, Minno wallo wähhenda!
Minna huan järgeste: Jesus tulle rutt ste!

9. Oh! ma otan kannates, Ei ka wässi pal
ludes: Olle surma hädda sees, Armas Jesus,
abbimees!

37.

Wisil: Ma püan keigest hingest.

Kuis pean wastowõtma Sind, armas Jesufe?
Kuis sinno wasto tõtma, Mo hinge illoke! Oh!
Jesus minno mele Niüd arm st walgusta, Et
kolban sulle jälle, Sind tenin lõpmatta.

2. So koggodus sind kidad, Ning tännab
rõõmsaste, Mo südda laudes näitab Ka ennast
wapraste. Ma tahhan awustada Sind, armas
Jesufe! So awi lautada, K i ial moistan se.

3. Keik olled sinna tein d Mo õnneks heldeste.
Hing olleks hukka läinud Kõl patt us järgeste:
Siis t llid sa mo waewas, Mind isse kassema
Ja omma rõõmo taewas Mul jälle pakk ma

4. Kui surma, pörgo paelust Ma olin seutud,
Siis peäsiid lahti armust Mind wägga teotud.
Sa annad taewa warra Ja awi minnule. Keik
rikk s lõppeb ärra; Ei ial lõppe se

5. Ei ükski taewast tulla Sind wein d sundi
da. Mul lunnastajaks olla So arm sind sundis

D

la.

Ea. Oh arm! et appi tullid Maailma rahwale,
Kui patto häddas ollid, Meid peästima heldeste.

6. Oh teie murrelised! Kes ristis ollete, Oh
teie häddalised! Se peäle mötlege. Oh olge se
peäl julged, Kui teil on hädda käes, Ea armo
pole tulge, Ea on üks abbimees.

7. Ei olle tarwis tedda Nüüd wäel tombada,
Ea tunneb meie hädda, Ja tulleb melega. Ea
moistab meie wigga, Ja mis meil waewa teeb,
Woib lõppetada sedda, Ni kuida issi teab.

8. Ei olle wägga karta Teil teie patto süüd,
Kül Jesus tahhab matta Meid merre pohja nüüd.
Ea toob neil pattustele Suurt armo, õnnistust,
Ja kingib neile jälle Üht õiget pärrandust.

9. Ei woi teid hirmutada Ei ükski waenlane,
Meid Jesus lõppetada Woib äkkist koggone, On
omma allamille üks tõe kunningas, Kes omma
usklikkuike Üht riki walmistas

10. Neil tulleb kangeks sundiaks, Kes tedda
wihkawad; Neil' agga rõmustajaks, Kes tedda
usfuvad. Oh! tulle walgustaja, Mo armas Je-
suse, Meid sata ülles taewa So auu rigisse.

38.

Wisil: Ma tullen taewast üllewoelt 2c.

Nüüd kitus olgo Jummalal, Kes armo heits-
nud meie peäl, Ring omma Poia lähhatand,
Kes meile õnne walmistand.

2. Se kallis õnnisteggia, Se woib meid pat-
tust peästada, Ring läbbi omma allandust Neil'
sata hinge õnnistust.

3. Oh arm! kes jouab arwada? Oh heldust!
kes woib moistada Keik head, mis Jummal
saatnud meil? Mis ükski ei woi kita kül.

4. Se Koja, Jummal üllewel Mo lihha wot-
tab ennesel', Ei naese suggu põlga ta, Eest in-
nimesseks sündida.

5. Se Issa sanna iggawest Saab lihha's
pühastusse sees, Kes on se otsning algminne,
On meie pärrast waene.

6. Mis innime on ilma peäl, Et Jummal an-
nab Poia sell? Mis Jummal innimestest näab,
Et ta ni suur head neile teeb?

7. Oh! hädda sell', kes põlgab weel Se ar-
mo wotta ennesel', Ei k. le, mis on Poia heäl,
Jumma a wihha jääb ta peäl.

8. Kuis innime! ei moistata sa So kunningast
nüüd auusta! Kes tulleb sul ni allandik, Kes on
ni wägga armolik

9. Oh! wotta temmal' rõmoga So süddant
täanna walmista, Et temma tulleks sinnule, Siis
maitseid temma heldusse.

10. Oh! ärra ussu tühja nou, Waid anna
Jesussele au, Ja noua uskus pühastust, Se
sadab õiget waggadust.

11. Kui sedda teed, siis temma tõest Sind
peastab põrgo hädda seest: Kui ei te, kardada kow-
waste, Ta kelab taewa sinnule.

12. Kui esmalt temma tulli meil', Siis olli
temmal helde meel: Kui teistford ta saab tulle-
ma, Siis wottab kurjad hõkkata.

13. Kes Kristussest siis leitakse, Need lähwad
warsti taewasse, Ning on seal ingli rõmo sees,
Neil polle ennam hädda kões.

14. Au olgo Jssal' Jummalal'! Ning Poial' õnnisteggial'; Ka pühhal' Waimul' ühtlase Nüüd kitust, tanno anname.

39.

Wisil: Oh Jummal! sinno peäl re.

Nüüd, risti-koggodus, Sull' olgo rõmustus, So peigmees on nüüd wäljas, Ning sõidab eesli seljas, So süddant temmal' anna, Ning laula Hosianna!

2. So kummingas on teäl, Ta waesust näitse seäl, Et se, kes ilma Loia, Siin laenab weikse poia. So andid temmal' anna, Ning laula Hosianna!

3. Siin on sul abbimees, Kes sõddib sinno eest, Kes õigust sulle annab, Ja sinno pattud Pannab, Sest auu temmal' anna, Ning laula Hosianna!

4. Kui sattud eksima, Ja wottad palluda, Siis helde süddant näitab, So peäle armo heidab. Sest kitust temmal' anna, Ning laula Hosianna!

5. Kui sinna kurja teed, Ning patto sisse jääd, Siis on siin sinno sundja, Se süddamette tundja. Se wotta mele panna, Ning laula Hosianna!

6. Oh õnnisteggia! Kes tulled armoga, Sa põlgad ilma auu, Ja teed so Jssa nouu. Sind kiitko noor ning wanna, Ning laulgo Hosianna!

40.

Wisil: Ei lahku minna sinnust 2c.

So süddant, innimenne, Müüd hästi walmista,
So jure Jesukenne Süis peab tullemä;
Kes antud Jummalast Meil' targaks öppetä-
jaks, Ning ue ello tojaks, Ja aitab wäggewast.

2. Oh! wotta parrandada So süddant aus-
saste: Head kombed armastada, Keik' seäda tar-
gaste, Ning wihta rummalust, Ja ella allan-
dusses, Ei mitte hooplimisses Ning põlga kaw-
walust.

3. Kes allandust siin nouab, On armas Jum-
malal', Kes kõrkust tehha püab, On temma
wihta al, Kes agga õiglane, Ning teeb, mis
tahhab Jummal, Se polle mitte rummal, Sell'
tulleb Jesuke.

4. Müüd wotta walmistada Mind sulle hel-
deste, Mo peäle hallastada, Mo kallis Jesuke,
Siin armo aial weel. Oh tulle süddamesse!
Süis tahhan minna isse Sind kita siin ning seäl.

IX. Jesusse sündimissest.

41.

Wisil: Ei lahku minna sinnust 2c.

Keik' Inglid kulutawad Müüd sure rõmoga, Et
nemmad Jesust näwad Petlemmas ollewa, Sest
lauhwad ühtlase: Au Jummalale olgo, Ma
peäle rahho tulgo, Ning rahwal' melehä!

2. Meil' õnnistusseks antud Se armas Jesu-
 fe, Kes neitsist ilmal' kantud, Üks õige inimene,
 Sest rõmus on mo meel. Oh! ärra põlga tedda,
 Se lapsse woid sa leida Petlemmast lautas seäl.

3. Se kallis laps on pandud Kui waene sõi-
 messe, On raskest koormat kannud, Et rikkaks
 saaksime. Müüd hukka se ei sa, Kes tedda tund-
 ma õppib, Siis rummalus ka lõpped, Seks
 Jssand walgustia!

4. Kui se õn polleks joodnud Siis olleks häd-
 da kões, Sest Jesus armust noudnud Meid
 peästa põrgo wäest, Ja taewa arwanud, Et
 Jummal armo annab, Keik hädda rõmuks ka-
 nab, Mis olleks waewanud.

5. Müüd woib se õnnis olla, Kes Jesust ar-
 mastab, Sell' tahhab abbiks tulla, Kes ennast
 parrandab. Sest wotkem süddamest Sell' Jss-
 sale au anda, Ning inglidega kita Se armast
 Jesusest.

42.

Wisi! So pole, Jssand, süddamest ic.

Ma tännan teigest süddamest Sind, Jssa, kõr-
 gest taewast, Et sinna peästsid surest wäest Meid
 häddalissi waewast. Mi kawa, kui ma ial teal
 Käin, ligun, ellan ilma peäl, Sul peab auu sama.

2. Käl kallist annet andsid sa, Sest on mo süd-
 da rõmus, So Poia lihha, werri ka On hinge
 roog ja toidus. Üks warra, kelle sarnastke Ei
 olle ilmas maiale. Oh kallist joulo onnet!

3. Kuis temma siis siin petakse Mi alwaks
 rahwa silmas? Käl peästsid keik noppeste Siin
 ted-

tedda noudma ilmas, Se peaks õ ja päwa ka
Se eesimenne ollema, Ning ka se wiimne murre.

4. Kui sinna peaksid rahwale Suurt warra,
rikkust andma, Ning peaks iggamehhele Kül
kulda, rahha sama; Kül siis keik joostes tulleks
sid, Ja ennestele tommaksid, Ja tännaksid weel
peäle.

5. Müüd wottad sinna kallimat Ja suremat
head anda: Se Poega, sedda üllemat, Ei Ma,
ei taewas kaäna; Ei holi temmast üksige, Ja
rahwa melest tühhine; Ei tedda nouta takka.

6. Se wottab agga ahneste Suurt rikkust kol-
kopanna, Üks teine lähhab julgeste Mu patto tee
peäl kaäma, Se kolmas müüd ei mötle teäl, Kui
tühja auiu himmo peäl, Ei tabha Jesust mitte.

7. Oh teie wägga rummalad, Ja hopis ärras
netud! Et põlgate ni Jummalat, Ja mis on tem-
mast antud; Kui wottaksite põlgada Ma-
ilma temma himmoga, Siis tulleks Jesus teile.

8. Et agga wastopannete, Kui temma waim
teid sunnib, Ja tedda ärrapõlgate, Kui temma
sanna nomib, Siis posse teil müüd ühtegi, Kui
põrgo=wallo peälegi Seäl hädda=tulles ota.

9. Oh hoia, armas Jummal mind, So pühha
nimme läbbi, Se seltsi eest, mis wihtab sind; Et
mull' ei tulle häbbi. Mull' olgo Jesus armsam
müüd Mo melest, kui keik kuld ja hüüd; Mind
aita järgest laulda.

10. Ma tännan keigest süddamest Sind, Issa,
kõrgest taewast! Et sinna peastsid heldusfest
Meid häddalissi waewast: Ni kaua, kui ma ial
teäl Käin, ligun, ellan ilma peäl, Peab sulle
au siin sama.

43.

Wifil: **M** tullen taewast illewelt ic.

Need Inglid taewast tullewad, Ning karias-
tele ütlewad: Et lays on meile sündinud, Ning
mähkme sisse mähhitud.

2. Tarweti linnas Petlemmas, Kui Mika en-
nekulutas; Se on se Issand Jesuke, Kes meid
ei jätta häddasse.

3. Sest wotke ennast rõmusta, Et Jummal
leppib teiega, On sündind teie lihha sees, On
teie wend ning abbimees.

4. Se pat, ei woi teid hirmuta, Sest Jum-
mal on jo teiega, Kui kurrat mäsab pörgo sees,
Siis on teil' Jesus abbimees.

5. Ei se ja mahha ellades, Kes ellab pühha
ello sees, Kui ma - ilm kiusab kurjaste, Siis
Jesus aitab heldeste.

6. Müüd on keik woimus teie kões, Et Jum-
mal teil' on abbimees, Sest kütke Jesust löpma-
ta, Ni süddame, kui kelega.

44.

Ommal wifil:

Müüd Jummalale auustust. Keik andkem süd-
damest, Kes meil' teeb lahti taewa ust, Ning an-
nab Poiokest, Ning annab Poiokest.

2. Kes Issa rüppest tulleb, se Saab waeseks
layseks teäl, Waat sō mes asset temmale On
korre heina peäl, On korre heina peäl.

3. Se Issand jättab melega Keik auu järre-
le, Ning wottab ennast allanda, Kui waene sul-
lane, Kui waene sullane.

4. Maria tedda immetab, Ning toidab pi-
ma

maga, Kes Ingli meled rõmustab, Se õnnis
teggia, Se õnnisteggia

5. Sesamma piddi tullesma Meil' õigeks kunn
ningaks, Kes rahwast piddi kogguma Keik õnn
maks allamaks, Keik õnnmaks allamaks.

6. Ja wahhetab nüüd meiega, Ja wottab
ennesel Mei' werd ning lihha pattota, Ja annab
õnne meil', Ja annab õnne meil'.

7. Se, kes meid tõstab issandaks, On meie
fullane, Kuis ennast näita heldemaks Woiks
hella Jesuke, Woiks hella Jesuke?

8. Nüüd Jesus paradisi ust Teeb lahti wägs
gewast, Ei kela Kerub inimest Nüüd sisseminn
nemast, Nüüd sisseminnemast.

45.

Wisil: Nüüd paistab melle kauniste.

Oh! terre, terre tullemast, Mo Jesus! taewa jäts
tamast! Mo õnneks sinna tõtsid, Ma ilma tul
la heldeste. Se on so armo imme tõ, Et sins
na mo eest wõtsid Nõddrust, Waesust kannata
da, Alwaks sada; Gest on mulle Abbi, armo;
Tanno sulle.

2. Sa õige auu kunningas, Sa ollid ma peäl
teggemas, Mis sinna isse seadnud. Sa tullid
head teggema Meil waestel, et keik ilma - ma
Saaks õnnast pattust peästud. Laulge, Kiitke
Temma heldust, Ja on armust Meile tulnud;
Meie palwed on tä kuulnud.

3. Oh! wotkem tedda uskuda! Ja jouab app
pi tõttada Meil meie patto waewas. Ja pe
äle lotes kindlaste, Kui ellame nüüd waggaste,

D 5

Siis

Eiis lahti meil on taewas. Olle Julge! Temma sanna Meles kanna, Jesus ial Sind ei jätta patto sü al.

4. Ta tulli waene ilmale Ja lõppetas keif omma töö; Mis temma tehha wõtnud. Ta satis pattud andeks meil, On leppitajaks, kostjaks neil, Kes temma jure tõtwad. Sinno, Minno Eksitused, Kõwwerused Wõttis ärra. Lõppetud on patto karru.

5. Gest olgo Jesus kidetud, Kes inimesseks sündinud Ja taewast armo tonud. Keif ma-ilm fiitko temma au Ja wõtko wasto temma nou, Kes ueste meid lonud. Kitus, Auustus Olgo taewas, Olgo ma-ilmas, Tõstkem heäle; Jesus sündis ilma peäle.

46.

Wisil: Nüüd on se pääw jo lõppenud.

Ta tulleb abbiks minnule Mo Jesus peästiaks. Ta tulleb nüüd ma-ilmale Tõde pole satajaks.

2. Ta õppetab meid õiete Keif, mis meil tarwis lääb; On isse tõeja ello te, Ja saatjaks meile jääb.

3. Oh kuulgem temma sanna nüüd, Ta kässo järrele; Eiis kautab ta meie süüd Ja wiib meid taewasse.

4. Kes nüüd weel rummal, moistmatta Teeb patto kõwwerust, Se tunneb ilma otsata Ka omma sõggedust.

5. Et ta ei usknud tõeste Jesuse õppetust, Waid ennast lubband pattule, Gest saab ta hukkatust.

6. Kes pallub omma Jesussest Keit patto leppi ust, Se wotko pattust pöörda tõest Ja jätsko kõwverust.

7. Sest Jesus surri tõeste Kõl innimeste eest. Ei olnud ial temmale Hea meel sest patto tõest.

8. Sesamma Zoulo rõmo sees Oh! katstem hõlega, Et ustus seisaks iggamees Ja kurja wihtaks ka.

9. Pat, minnie sinna pörgusse! Meid Jesus lunnastand. Meil on nüüd teada parrem te, Mis ta meil walmistand.

47.

Wisil: Ma tullen taewast üllewelt.

Uks õnnistusse pääw on se, Mis Jummal teind ma = ilmale, Et Kristus, taewast läkkitud, On innimesseks sündinud.

2. Mis imme = tõõd on Jummal teind, Et temma ainus poeg on läind Ni alwaks; meie sarnane On temma tulnud ilmale.

3. Oh Jummal! imme = pannen ma! Sa olled pühha, muutmatta, Ja siiski sinna hallastad Ja omma poia läkkitad.

4. Ei sinna tahha piddada Nüüd! ennam wiha meiega, So poeg on meile peastia, Ja leppitab meid sinnoga.

5. Oh armas Issand Jesus Krist, Kes armastad mind häddalift, Kuis jättad taewa rõmo nüüd? Teed omma = minno patto süüd?

6. Mind, kes ma muld ja pörmoke, Mind wagga auustakse. Se, kes isse taewa kuningas, Mo waese eest end allandas.

7. Sa, Jesus! katsud ilma peal Mis häd-
da innimestel seäl, Et woit'iid sure armoga,
Meid waewast lahti peästada.

8. Sa wottad õppetusega Meil ello teed
münd näidata. Sa olled märgiks teikile, Kes
ma peält nouduwad taewasse.

9. Sa olled taewa lahti teind, Sest et sa
meie ele läind; Ja omma kalli surmaga Meid
wotnud pattust peästada.

10. Sest olgo Jummalale au! Kes tõeks on
teinud omma nou, Mis temma animo pidda-
nud, Ja armo peäle mõttelnud.

11. Sest olgo Jesus kudetud, Kes innimesseks
sündinud Ja mind ni wägga auustand, Et ta
mo sarnatseks on saand.

12. Oh laulge rõõmsast minnoga Keik inni-
messed, Inglid ka. Üks õnnistusse pääw on se,
Mis Jummal teind ma=ilmale!

Kolme kunninga pühhal.

48.

Wisil: Keik tulge minno jure nüüd.

Need targad kangelst tullewad; Jesuse järrel
otsiwad Ja tedda pea leidwad. Et täht neil
olli ilmunud, Sest said ta jure juhhatud Ja
tedda kummardawad.

2. Keik kallid annid towad ka Sel, kelle pär-
rast ilma=ma, Keik rikkus, au ja rahha.
Et nemmad tedda auustawad, Ja head tem-
mast lodawad, Sest tedda taggo nouduwad.

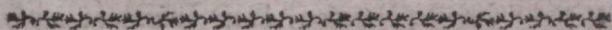
3. Mul polle tarwis waewaga Mo Jesust ül-
les

les otsida, Sest temma isse näitab End omma
kalli sanna sees, Et targaks lähhaks iggamees;
Se keik mo himmo täidab.

4. Oh! saaksin agga walgustud, Ja temma
sannast õppetud, Keik pattud mahha jätma.
Et saaksin kindlast uskuda, Et Jesus Kristus
tulnud ka, Mo eest end ohwriks seadma.

5. Siis lähhaks möda pimme õ, Siis jääks
kül mahha patto tõ. Oh Jesus! aita isse, Et
patto himmust peäseme, Ja täieste sind tenime,
Ja sama taewa sisse.

6. So waimo meile läkkita, Kes sinno kalli
sannaga Meid wottaks walgustada, Kes koro-
wa süddant pehmeks teeks, Keik pahhad himmud
mahha lööks, Ja waggaks aitaks sada.

X. Jesuse õppetusest ja ellamisest.

49.

Wisil: Keik tulge minno jure nüüd ic.

Et tulge kofko, pattused! Et ruttage sü-
allus sed! Kui koormatud, ja waesed! Waat, Je-
sus armo lahti teind Neil, kes on wägga kuro-
waks läind, Ja tundwad wiggadused.

2. Ta wottab wasto pattused; Siis tulle:
Jesus pakkub kät, Sind tahhab ärrapeasta.
Oh! tulle nuttes, uskudes, Ta jalge ümber
hakkades; Ta wottab hallastada.

3. Üks karjane ei lammast'e, Mis eksind on,
ja näljane, Ei jätta ial mahha: ühhetajume-
mend

mend ühheksa Ja jättab kõrbe holeta, Ja otsib ühhe tagga.

4. Waat! Jesus otsib süddamest Sind ärakaddund lambokest. Kunni Ja saand sind leida. Oh, hing, end leida anna ka, Ja hawadesse poe sa: Ja woib weel armo heita.

5. So arm on suur, mo Jesuke! Ma waene tullen allaste, Oh hallasta mo peäle! Ma olen tal, mis eksinud, Ja pattudega wõrkutud; Mind peästa, sata tele.

6. Oh! hädda mul, et sinnust ka Jo wägga ollen lahkund ma. Müüd taggasi mind hua So lamba lauta; wotta sa Mind falla = kimpust peästada. Mo südda muud ei pua.

7. Te, et so lamboke = seks jaän, Ja sind mo ainust karjast nään Siin ellus, surmas ikka; Te, et ma = ilmast pöggenen, Kui Jummalä laps, murretsen, Et tühjast ei sa wigga.

8. Mind peästa, Issand! allati: Mind hoia järgest surmani, Et uskus ellan ikka. Mind hoia sinno õigusses, Ja õige pühhitsusse sees; Siis polle karta wigga.

9. Oh! wotta omma tuikest, Mis kaitsemist puab sinno kääst, So jures warjul hoida. Mind kela patto teggemast, So waim mind wotko wäggewast Ka kinnita, ning woida.

50.

Wisil: Minno südda rõmustelle.

Junnimeste armastaja! Jesus! kallis lunnastaja! Nenda sa meid armastanud, Et sa isse wae = seks sanud. Ehk sa isse taewast tullid, Siiski
kei =

keigest ilma ollid, Tundsid meie heaks hädä.
Kes küll ärra moistab sedda.

2. Häddalised arwitama, Waenlased ka armastama, Waeste palwed wästo wõtma Ja neil ikka appi tötma, Teiste heaks muret kandma, Jsse waewa hädä tundma; Se kes sedda ikka täidab, Se ka omma heldust näitab.

3. Ükski abbita ei sanud, Kes so abbi iggats senud. Õnnistust ja armo wörsid, Kes so jure häddas tötisid. Kuida hallastas so südda, Sa id sa nähha waeste hädä! Sinna ollid walgus mis ikka, Parrandama nende wigga.

4. Kurwad hinged jahhutama Ja neid jälle tõmestama, Nummalust keik kautama, Pime medad ka walgustama, Lahti peästma patto orjad, kannatama neid, kes kurjad: Sedda teik sa ikka teggid, Seks sa surma waewa näggid.

5. Oh! kui wägga hallastasid Meie peal, kui kannatasid Wallo, ahvastust, keik läbbi, Naero, teotust ja häbbi, Kui sa armust läksid isse Meie eest ka surma sisse, Et sa kallid lunnastaja! Patto ohwriks piddid sama.

6. So arm on sind kihutanud, Et sa nenda kannatanud Et sa, kes sind teotasid, Meid ni heldest õnnistasid; Et sa andeks ikka annud Meile, kes sind naeruks pannud; Et sa pallund nende ette, Kes sind andsid surma kätte.

7. Keige ilma walgustaja, Keige parrem juhataja! Ikka olled sinna näitnud, Et sa Jssa tahtmist täitnud. Meie peäle sinna waatsid, Meile taewa rõmo saatsid. Meid sa olled armastanud Ja meid pattust lunnastanud.

8. Lasse mind mo õnnistuseks Ja mo usso
lin

Siinusteks Ikka mõttelda so peäle, Juhhata
 mind sinno teie; Et ka minna ülesnäitan, Et
 ma Issa tahmist näitan. Te, et ikka enam
 minna Saaksin waggaks, ni kui sinna.

51.

Wisi! Keik kallis hinge õnnistus ic.

Keik käige minno järrele! Ni Jeesus heldest hü-
 ab; Se olgo minno sarnane, Kes taewa rõmo
 puab! Se ikka hästi wõitelgo Ja ennemiinne
 surrego, Kui et ta minnust lahkuks!

2. Jah, Issand' so märk paistko mul Mo
 õnnistuseks ette. Ei ühhelgi kui agga sul, Ma
 annan enmast kätte. Sa näitad ikka õiget teed,
 Kes tedda truist kaimad, need. Kõl sawad tae-
 wa sisse.

3. Täis lotust, heldust, allandust So armas
 südda olli. Sa teggid keikil headust, Sest se
 sul rõmuks tulli. Ka waenlased said sinno kääst
 Ni mitto head; nende eest Sa pallusid weel
 sures.

4. So kaunis märk mind juhhatas, Keik
 Kurja mahha jätma Ja et hing tõest õigeks saab
 Keik head ette wõtma. On mul! kui minna
 truiste Siin ollen sinno sarnane Ja hästi
 kaim so järrel.

5. Sa olled minno ele kaimd, Et jouan so teed
 minna; Sa tassaseks kül sedda teind Ja nüüd
 weel aitad sinna. Kuis peaksin siis kartma weel
 So järrel kääes sinno teel, Mis peäl sa isse
 aitad.

6. Kes mõtleb, et ta sinnota Siin õnnistust
 woib leida, Sest saab se rõõm ka lahkuda,
 Mis ennast wottis näita. Kes suga kül sind
 auustawad, Ja süiski kurja teggewad, Neid
 sa ei tunne ial.

7. Sest tahhan minna rõmoga Ni ellada, kui
 sinna, Ja patto wasto woitelda Ja sinno jär-
 rel minna. Au kroon ep olle ial ka, kui ma ei
 woitle truiste. Seks, Issand! anna wõimust.

52.

Wõsil: Oh Kristus! lunnastaja ic.

Oh Jesus! armo walgus, Sa tõe õppia, Last
 sinno ello selgust Mull' arral' paistada, Mo
 süddant rõmustada, Mo waimo uendada, Mo
 Jummal! sedda te.

2. Mo pattud andeks anna, Ning aita helde-
 te, Ja ärra wihha kanna, Waid sedda murre-
 se, Et sa so rahho annid Mo süddamesse pan-
 ned, Oh Issand! kule mind.

3. Mo hingest walja-aia Adama wanna tõ,
 Et minna woiksin wata So peäle järgeste, So
 ommaks ennast anda, So auuks risti kanda,
 Et sa mind lunnastand.

4. Et tunnen sind, mo Jesus! Sa issi õppe-
 ta, Seks walgusta mo moistus So pühha san-
 naga, Et ussim sinno fisse Ning jään so tõe fisse,
 Ei holi kurratist.

5. So armoga mind joda, Mo himmud risti
 lõ, Et kurja peal' ei loda. Waid woitlen kow-
 waste Mo kurja himmo wasto, Ei nende liggi-
 astu; Siis ellan sinnule.

6. Oh! wotta sinna süta So armo minno sees, Et ma woin armastada Sind keigest südamest, So mele pärrast olla, So ello = tele tulla Siin ning seäl iggawest.

7. Müüd Issand! anna woi must, Mis satab sinno Waim, Ka anna wägge, julgust, Siis ollen armo = taim; Gest muido keik mo mötte, Mis ial wöttan ette, Ei kolba kuhhogi.

8. Sepärrast, armas Jummal! Mind armust walgusta, Gest et ma ollen rummal, Mo süddant uenda, Et ma so jure jouan, So tabt = mist tehha nouan, Mind aita wäggewast.

XI. **Jesuse kannatamisest ja surmast.**

53.

Ommal wiisil.

Jesus! surma ärrawoitja, Jesus! sa tood ello mull'. Minno kallis hüge hoidja, Ennast annan ommaks sull', Kes sa wallust waewa, näinud, Ja mo eest ka surma läinud. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

2. Sinna olled nähha sanud Naero, süolge, teotust, Siddumissi kannatanud, Hawo ia muud häwwitust, Et mind waest sa woiksid peasta, Patto köiest taewa tösta. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

3. Kül sa lastsid ennast peksta, Armatumaks waewata, Et sa woiksid pattud maksta, Ja mind tehha wiggata. Sinna lastsid minno õnneks Ennast

nast tehha õnnetumaks. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

4 Wallatumad teotasid, Piiksid sind ka otsasta, Sinno pea ehbitasid Kibbowitsa kroniga, Et mind woiksid rõmustada, Ja au kroni mulle sata. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

5. Kül sind peksti minno pärrast, Et ma walslust peäseksin, Kaebati so peäle kurjast, Et ma rahhul olleksin; Rõmota sa ristics ponud, Gest sa mulle rõmo tonud. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

6. Hädda sisse ennast andsid, Kannatlikkult kannatand, Hiemsa surma wallo kandsid, Minsno wõlla leppitand; Et mind woiksid lahti tehha, Tahtsid sinna waewa nähha. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

7. Sinno allandus ja häbbi On mo uhkust tasfunud, Sinno kurwa surma läbbi Saan ma surmas rõmustud. Teotust sa kannatanud, Alustest minna ollen sanud. Tuhhatkorda tännan sind, Jesus, et sa aitad mind.

8. Müüd so hädda meles kannan, Jesus keigest süddamest, Sulle ikka tänno annan Hawa, wallo, surma eest, Et sa mo eest wärrisenud, Tuhhatkorda waewa näinud Ja ni kallist peästnud mind; Jggawest ma kitan sind,

54.

Wisil: Sion kaebab sures waexas ic.

Jesus! te, et sinno hawad, Wallo ja so libbe surm Mo meelt ikka jahbutawad, Kui on
 E 2 ihhul,

ihhul, hingel koorm; Tõuseb kurri nou mo sees, Olgo sinno piin mo ees, Et ma sinno ahhastus- sed Tumen, ja so willetsused.

2. Kui mo däl meel tahhab sedda, Mis mo lihha himmustab, Geisko meles, et so hädda Põrgo tulle kustutab. Kiusab sadan raskeste, Aita, et ma temmale Näitan sinno wermed, hawad, Et ta nouud tühja's sawad.

3. Kui ma = ilm mind tahhab petta, Laia te peäl arwata, Jesus! wotta abbi's tõtta, Et ma mõtlen lõpmatta Sinno lia koorma peäl, Mis sa kannatanud seäl, Et ma woin so jure jada, Kurjad himmud ärrasata.

4. Anna, kui mind waewatakse, Rammo om- ma hawadest, Kui neist südda kihwatakse, Sada mulle ello neist. Olgo, kui mul hädda käes, So rõõm maggus minno sees, Et sa mulle abbi saats- sid, Kui sa mo eest surma läksid

5. Sinno surm mo tugge olgo, Jummal On- nisteggia! Se mo kinnitusseks tulgo, Et ei tun- ne surma ma, Sinno surma ahhastus Olgo minno rõmustus: So surm, Jesus! andko jälle Ülestousmist, ello mulle.

6. Jesus te, et sinno hawad, Wallo ja so kibbe surm Mo meelt ikka kinnitawad, Kui on ihhul, hingel koorm. Ello otsas aita sa, Et so po- le hoian ma, Rõõmo sinno hawast leian, Ja siis julgest ärrawoidan.

55.

Ommal wiisil.

Kristus, kes meid õnsaks teed, Olled wagga pattust, Sa kui warras wangiks saad Kurjast fogs

foggodusfest. Sinno peäle tõsteti Wallekaebamissi, Kõl sind naerti, teoti, Mi kui ütleb kirri.

2. Homselft warra widi ka Sind kui rõõwli jälle Pilatusel, wallega kaebati so peäle; Walles moistis temma se, Satis wiwimatta Siis sind Herodessele, Gest et ollid süta.

3. Enne lounat pekseti Piitsaga so kehha, Kibbowitsa pisteti Kroni wisil pähha, Maero kombel mängiti Kuningaks sind tehha, Kandma piddid peälegi Nasket risti hädda.

4. Launa aial aeti Sind se risti peäle; Sinno werd ka wallati, Siis sa tõstsid heäle. Sind need waatjad naersid ka; Kõwel risti waemas Wottis weel sind pilkada, Kunni pääw läks mustaks.

5. Päärast lounat hüüdsid sa: Jummal! miiks sa jättad Mind nüüd ilma abbita? Keif mo rõmo wõttad. Suhho nemmad wallasid Adikast ja sappi, Surmas immed sündisid, Kaljud läksid lõhki.

6. Shtul, kui jo rõõwli luud Ollid katki murtud, Oddaga on pistetud Kõlge, siis on jooksnud Selge wessi werrega, Siis on tõeks sanud, Mis se kirri wannast ka Meile kulutanud.

7. Kui se pääw sai lõppetud, Wagga Josefulli, Jesu ihho pallunud Risti pu peält lahsti. Ei Pilatus keelnud se; Tedda hauda pandi Pagganid ka peälegi Haua hoidjaks anti.

8. Aita, armas Jesuke! Omma surma läbbi, Et sind kuuldes, jättame Mahha patto häbbi, Sinno surma, surma süüd Sypeta meid moistma, Siis, ehk waesed woime nüüd Sulle tännoanda.

Wisil: Kes Jummalat ni lasseb tehha 2c.

Mis waewa olled sa mo parrast, Mo Jesus!
wotnud kannata, Et sa mind siit ma = ilma kâr-
rast Ja pattust saaksid peastada: Sa noud-
sid warra, hilja mind Weel enne, kui ma tund-
sin find.

2. Sa olled keik so auustussed Mo waese pâr-
rast kautand, Sa jâtsid taewa rõmustussed, Ja
ollid Ma peäl usna sant; Sa lastsid ennast lai-
mada, Et sa mind saaksid aidata.

3. Sa jâtsid omma riki mahha, Mu jârge,
kroni melega; Siin sa ei noudnud au, ei rah-
ha; Waid sullaseks said rõmoga, Et minno
hing so palgaks saaks, Ja kunninglikuks em-
mandaks.

4. Weel suremat hoolt mo eest kandsid, Kui
lâksid risti surmaste, Ja omma hinge pandiks
andsid So Issa kätte taewasse; Et jinnoga
mo hing, kui pruut, Saaks iggaweste kihlatud.

5. Et nüüd null' olled walmistanud Keik sed-
da, kallis Jesuke! Ja mind weel ennam ar-
mastanud, Kui isse ennast, armoke! Siis joud-
ko se pääw tulla ka, Mil sedda keik saan mait-
seda.

6. Mind wotta omma rigi sisse, Ja terreta
mind heldeste, Null' anna suud, mo peigmees
isse! Mo hinge hoia jârgeste, Et ta so sõbraks,
prudiks saaks, Ja kunninglikuks emmandaks,

Wisil: Nüüd surno kehha mattame.

Mul õnneks, helde Jesuke! Sa andsid ennast
sur-

surmasse. Sa kandsid minno patto süüd; Eest minna ollen lahti nüüd.

2. Mind piddi sama nuhheldud, Ja patto pärrast huffatud. Mis minna head teinud sul, Et sinna tulnud appi mul?

3. Mo waewa näggid üllewel Ja saatsid ello pattusel. Sa tullid mahha ilmale. Mis fuur on sinno armo tõ!

4. Sa andsid ennast waewasse; Sind pinati kül hirmsaste; Sind teotati, naerti, Sind piitfadega pekseti.

5. Sind risti külge naelati; Sind Jssast mahhajäeti. So werri ka sai wallatud, Et minna saaksin lunnastud.

6. Oh minna waene pattune! Ma teggin, Jesus! sinmule Keif sedda hinge ahvastust, Ja risti surma libbedust.

7. Mo mõtted kurwaks lähkawad, Mo silmad ärdast nuttawad, Kui mõtlen keif so waewa peäl, Mis sinna mo eest näggid teal.

8. Mis süisli aitab halledus, Kui süddames on holetus Ja minna jään weel, patto teel, Mis aitab süis mo halle meel?

9. Hirm peab mulle ollema Mo patto eest, kui mõtlen ma, Et Jesus hiemsa walloga Mo sü eest woitleud surmaga.

10. Ma tahhan, Jesus! ellada So sanna järvel laitmatta; So surm, so wallo ja so piln Du süis mul nõddral abbiks süin.

11. So nimmel tahhan lahkuda, Kui wotad mind süit kutsuda. Mind leppita so werrega, Et woiksin miina rõmoga.

Wisil: Mis olled sinna, armas Jesus ic.

Oh Jesus! aita ikka meles kanda, Misk sinna wotsid ennast meile anda; Misk parrast sinna surma kannatanud, Meil peastjaks sanud.

2. Ma ilma heaks sinna taewast tullid Ja sannawotlik surmani ka ollid; Sind meie parrast waewati ja lodi, Ja arraneedi.

3 Kui hakkau minna motlema se peale, Siis tulleb hirm ja kartus minno mele: Ma tunnen, et ma piddin sama isse Se hadda sisse.

4. Ma naan, et dige Jummal patto wiikab; Ma naan, et helde Jummal hinged iikab. Kui sedda arwan, kul siis hirmo peale Noom tulleb jalle.

5. Sa ohwerdasid, Issand! ennast isse. Tais allandust ma ussun sinno sisse. Oh! kust woin, et sa wotnud armo heida, Kul tanno leida?

6. Mind oppetago sinno Waim sind tundma, Ja sinno surma ikka meles kandma, Et armas tusse parrast wagga ollen Ja hasti ellan.

7. Et head tehhes pean kurja jätma, Seks pean sinno surma margiks wotma; Kui omast hingest kurja ma ei kisu, Siis ma ei ussu.

8. Et olled mo eest annud ennast sinna Kuis teeksin siis weel omma tahtmist minna? Neil, kes so ommad, sunnib jatta mahha, Mis sa ei tahha.

9. Kui mulle hadda hakkab raskeks sama; Misk ma ei peaks sedda kannatama? Et sinna teiste eest, kes patto teggid, Keik waewa naggid.

10. Sa nende parrast surma sisse läinud. Kas minna kül neil head ollen teinud? Kas ma neid, kes mind ial kurvastanud, Ka õnnistanud?

11. Ei minna tahha kurjal kurja tehha, Ei rõmoga ka teiste kahjo nähha. Waenlaste wasto olli meie pea Ka ikka hea.

12. Üks puhhas südda, ni kui sinno südda, Se kiitko sind et sa näind surma hädda, Kül Jummal mindki wottab arwitada, So Jungriks sada.

13. Ja kui ma ikka waggadusses ellan Ja uskus woitlen, uskus walwan, pallun; Siis ma, wi tõest, kui Jesus ellab taewas, Teps pole waewas.

14. Siis maitfen jubba siin, mis südda ussub. Mis siis mo kääst kül ello kroni kissub? Siis wist ka minna ükskord ellan õnnefast Ja ikka rõõmsast.

15. Se õn se jääb; keik ma õn lõppeb ärra. Mo hinge kasuks wottis Jesus surma; Ka minno wigga on ta parrandanud, Mind lunnastanud.

16. Oh Jesus! kui ma tunnen patta hirmo, Elis anna, et ka tunnen sinno armo. So surm, kui maitfen surma waewa, Mind saatko täewa.

59.

Wisil: Ma püan teigest hingest re.

Oh Jesus! sinno wallo, So raske kannatus, Se satab mulle ello, Se on mo rõmustus, So

E 5

reiad;

reiad, wermes, hawad, So kibbo-witsa kroon
Mul õnnistusset's sawad Siis, kui mul häd-
da on.

2. So subho däläst lödi, Sa keige = wägges
wam! Sind hirmsast ärranaerti, Sa keige-
illusam! Need Inglid kumardawad Sind
sure auuga, Müüd teised teotawad Sind kur-
ja kumbega.

3. So armsad filmikesed, Seäl sisse sülliti,
So kaunid pallekesed, Meid naeruks kätteti.
Sa olled keigeausam; Müüd olled auuto: Sa
olled keigekangem; Müüd olled rammoto.

4. Mis ial sinna teggid, Kui sind ni waewa-
sti? Mis sinna kurja näggid, Se on mo patto
sü. Oh, heida armo peäle! Ning ärra nuhtle se.
Oh, jätta wihha jälle, Et nään so heldusse.

5. Oh minno kallis hoidja! Mo hinge karja-
ne, Sa keigeparras kaitaja, Mis teed sa min-
nule? Mind olled õppetanud So pühha samas-
ga, Mind armsast juhhatanud So waimo an-
niga.

6. So kibbe surma hädda, Se annab ello
mull'; Ei unnusta ma sedda, Ma ellan jälle sull'.
Oh! kule minno heäle, Ma pallun heldeste, Ma
lodan sinno peäle, Ei sinned taggane.

7. So pühhas kannatusses Siin ennast rõ-
mustan, Kui keiges willetsuses Se järgest
mälletan. Kui saab so surma läbbi head asset
minnule, Siis kaub minnust häbbi Ning lah-
kun rõõmsaste.

8. Oh, armas Innastaja! Sind tannan süd-
damest; Sa olled leppitaja, Mind peästid sur-
ma käest. Oh! lasse mind so peäle Müüd lo-
ta

ta kindlaste, Siis saan ma ello jälle, Kui sur-
ren sinnule.

9. Kui ilma jättan mahha, Siis ärra jätta
mind. Kui jääb keik riiklus tahha, Siis iggat-
sen ma sind. Kui wottab lõhki minna Mo süd-
da walloga, Siis kosyuta mind sinna So kalli
werrega.

10. Mind wotta rõmustada, Kui hing on kes-
le peäl, Ning õhkamised kuulda, Kui kaub min-
no heäl. Kui sinno peäle lodan Ning ussun
kõrwaste, Siis surmas ello otan, Ning sur-
ren õnsaste.

60.

Wisil: Nüüd hingwad innimesed.

Oh! nutken omma hädda, Et näme ristis tedda,
Kes wagga, diglane. Se arm Jssand taewast,
Se peastab meid nüüd waewast, Toob rahho
innimestele.

2. Ta andis ennast isse Se sure wallo sisse;
Ei süüd tal ühtegi. Ta wärriseb ja kaebab.
Mis tedda ial waewab, Se olli puhhas meie sü.

3. Sa, meie kallis loja Ja ue õnne toja, Oh!
Kule heldeste: So arm meid leppitago, So
waim meid uendago Kui kätme sinno järrele.

61:

Ommal wisil.

Oh süta tal! oh Jesus!
Sind risti külges surmati
Suur olli sinno kannatus,

Oh!

Eh' sind käl kurjast põlgati.
 Keik pattud sinna kandsid,
 Sind ennast peästjaks andsid,
 Meil' anna { armo } oh Jesus!
 { rahho }

62.

Wisil: Nüüd hingwoad innimesed, &c.

Dh' wata innimenne, So armas Jesukenne,
 Se on siin risti peäl, Se auu Issand kõrges,
 Se teotati järgest, Poob ma ja taewa wah=
 hel seäl.

2. Oh tulle! wata pea, Keik temma pühha
 kehha On rop ja werrine. Üks õhkaminne ikka,
 Et temmal raske wigga, Ta süddamest lääb
 taewasse.

3. Kes on siis nenda eksnud Ja hirmsaste
 siin peksnud? Mo helde Jesuke! Sa polle kur=
 ja teinud, Ei kurja tee peäl káinud, Sa polle
 mitte pattune.

4. Oh minna teggin sedda, Mo pattud peksid
 tedda, Kes olli pattota; Mo rasked eksitussed,
 Mo hirmsad kõwwerussed Ta peäle tullid otsata.

5. Mind pididi kássist, jallust Di seutama põr=
 gus, Kui tehti sinnule. Need piitsad, kõied, pae=
 lad, Need riipsud, wermed, hawad, Need pid=
 did sama minnule.

6. Müll' appi sinna tullid, Ja omma selga
 pannid Mo sured patto süüd. Sind tehti mo eest
 wandeks, Se tulli mulle õnneks, So wallo kos=
 sutab mind nüüd.

7. Sa mulle armo náitad, Káemehheks en=
 nast

nast heidad Mo sure wõlla eest; Sa naeros-
troni kandsid, Ja enmast surma andsid, Ei pan-
nud wasto kannates.

8. Mi minno waese pãrrast, Meid peãsta ar-
ra hãddast, Sind hirmsast waewati. Surm, pat
ja keif mo wigga, Mis surretab mind ikka, Meid
sinno handa maeti.

9. Oh sinna helde Jesus! Kõl se on minno
kohhus, Sind wãgga tãnnada, Ja keigest om-
mast jouust, Suust, sũddamest ja nouust So
heldust õllesrãkida.

10. Et mingisuggust agga Mul polle hinge
tagga, Sull' jãlle tassuda: Ei pea, kummi ellan
Ja sũm ma = ilmas ollen, So arm mo melest
minnema.

11. Ma tahhan iggas paikas, Mi koddõ, kui ka
wãljas Se peãle mõttelda. Kui suur on sinno
waggus, So heldus, arm ja tru-us, So libbe
surm woib õppetä.

12. Kui hirmsast Zummal nuhtleb, Kui tem-
ma woõraks tulleb, Ning rãngast karristab;
Kui raske temma wihha, Kes ei woi kurja nõh-
ha, So kannatus mind õppetab.

13. Ning kuidä sũnnib mulle Siin keigest me-
lest olla Hea, helde, tassane: Ei mitte wih-
hastada, Waid meel armastada, Kes kurja
tewad minnule.

14. Kui õãlad kelekandjad, Ja auu-teotajad
Mind wãgga waewawad, Ei tahha wastopan-
na, Keif õllekohhut kanda, Mis nemmad mul-
le teggewad.

15. So risti tahhan kanda, Ja mitte woi-
must anda Sell' kurja libhale; Keif head ma
tah-

tahhan tehha, Se pärrast waewa nähha, Mis on so pühha tahtminne.

16. So kibbe surreminne, So halle õhklamine, So silma pissarad, So kange werre higgi, Kui saan ma surma liggi, Mull' taewast lahti teggewad.

63.

Wisil. Müüd surno kehha mattame.

So Waim, oh Jesus! tehko mind Müüd pühhas, minna pallun sind. So armoga mind Finnita Ja hädda sees mind atwita.

3. So werri mo eest wallatud, Kui kibbedast said hawatud, Se pesto, puhhastago ka Mind teigest pattust armoga.

3. So raske surma abhastus, So wallo, waew ja kannatus Mind peästko patto nuhtlussest Ja põrgo hirmsa wallo käest.

4. Oh! kule Jesus abimees, Mind aita minno hädda sees. So süddant mulle lahti te, kui pat mind kiusab kurjaste.

5. Mo wiimisel tunnil katsu mind, Et saaksin rõõmsast nähha sind, Ning kita pühha seeltsiga, Sul tänno anda lõymatta.

Jesuse matmisest.

64.

Ommal wisil:

Oh leinagem! Ning kaewagem! Suurt mure
ret

ret tulleb kanda, Jesust, Issa ainust last, Tuaks
hauda panna.

2. Oh ahvastust! Ming kurvastust! Müüd
surnud Jesus ärra, Saatnud meile keikile See-
ga taewa warra.

3. Oh pattune! Waat sinno tõ On temmal
surma teinud, Et sa ollid kurjaste Ülle keeldo
läinud.

4. So kossia On werrega Sind isse ärra-
pesnud, Ja sind prudiks heldeste Patto mud-
dast tõstnud.

5. Oh pallekest! Oh kaunikest! Kui wägga
lödi sedda? Keik, mis ellab ilma peäl, Nuttab
sinno hädda.

6. Oh watage! Kui ärdaste Müüd sureb
Jesukenne! Ei woi sedda nuttota Nähha inni-
menne.

7. Suurt õnnistust Ming rõmustust Woib
innimenne leida, Kes se hauda pannemist Mes-
les tahhab hoida.

8. Müüd pallun ma Sind nuttoga: Mo ar-
mas Jesus, aita, Et sind woiksin surmani, Iss-
sand! ihhaldada.

XII. Jesuse ülestousmissesest.

65.

Wisil: Müüd on se pääw jo lõppenud.

Au, kitus olgo Jesusse! Sel surma woitial,
Kes meie waeste assemel On olnud wiha al.

2. Kõl surma wangiks anneti, Kui kandis meie süüd. Ta woitis surma ommeti; Suur woimus on tal nüüd.

3. Gest Jesus Kristus leppitas Mo pattud täieste. Nüüd rõmoga, kui surm on käes, Ma astun hauasse.

4. Ma tean, et mo pörmo peäl On Jesus seisamas. Ma tean, et hing ellab weel, Kui ihho maggamas.

5. Ta kutsus ihho wäggewast Weel üksford ellusse. Ma touselles üles maggamast Ja läh-hän kohtusse.

6. Mo helde Onnisteggia Seäl kostab minno eest. Ma läh-hän, hukkamoißmatta, ta ello sisse tõest;

7. Gest, et ma tedda uskusiin Ja wotsiin el-lada Ka pühaste, ja taplesin Mo kurja him-moga.

8. Mis hädda meil woib juhtuda? Mo Jesus isse siin, Mind aitab rõmo waimoga Ja kautab mo piin.

9. Ta isse, kange sõamees, Ta woitleb minno eest; Ma omma surma hädda sees Saan woimust temma käest.

66.

Wisil: Jesukest ei jätta ma.

Jesus ellab, minna ka! Surm kus nüüd so hirmotussed? Kõl ta minno surmas ka Kautab keik pimmedussed. Surm ja ello on ta kä; Sed-da ussun julgeste.

2. Jesus ellab! wallitsust Temmal anti meie peä-

peäle. Temmast saan ma walgustust, Ja mind sadab õige tele, Omma sanna järrele; Sedda ussun julgeste.

3. Jesus ellab! Peaks nüüd Regi omma meelst weel heitma? Temma tassung patta suud, Zuhhatab meid õigust täitma. Temma on se ello te; Sedda ussun kindlaste.

4. Jesus ellab! Mis ma weel Ellan, temma auuks ellan. Puhtaks sago hing ja meel; Siis ta omma minna ollen. Seks ta aitab truiste; Sedda ussun julgeste.

5. Jesus ellab! Mis nüüd mind Peaks temmast lahutama? Isse surm teeb, et ma sind, Jesus! pean nähha sama Taewas pallest pallsesse; Sedda ussun kindlaste.

6. Jesus ellab! Nüüd on surm Zuhhatajaks ello tele. Waewab mind ka surma hirm, Kõl siis se mind trööstib jälle: Et nüüd ellab Jesus te; Sedda ussun julgeste.

67.

Wisil. Nüüd risti rahwas laulage.

Oh südda, olle üllewel, S on jo möda läinud, Mo waimul olgo walmis meel, Pääw on jo selgeks tounud. So kallist õnnisteggiat Nüüd kuled hauast tulleswad; Ja wotta rõõmsast wasto.

3. Uut ello wotta algada, Ja patta = hauast touse; So usso jooksmist lõppeta, Ja wata taewa pole, Ja otsti, mis on üllewel, Kus Jesus on ja ella teal, Kui risti = innimenne.

3. Siis unmusta, mis tahha jääb, Mis üllewel

lewel on otsi. Seäl usfo film so Jesust nääb,
 Se peäle julgest trotsi; Ma= ilma woid sa rõ= moga
 Siis jalge alla tallada, Ja taewast tak= fanouda.

4. On raske murre kaela peäl, Kül Jesus enne aitnud, Siis laulgo rõõmsast sinno heäl,
 Et temma liggi tulnud. Jä sinna issi murreta,
 Easf tedda murret piddada, Gest temma tous= nud ülles.

5. Capead nende naestega, Mis läksid Jesust woidma,
 Se hawa jure minnema, Ning tedda takkanoudma;
 Kül sinna siis nääd viete, Et tem= ma tousnud tõeste, Ja tulnud hauast wälja.

6. Jo woimust sanud kängeste Se loukoer Juda suggust!
 Kui tappeti kui talleke, Ja satis meile õigust, Sai waenlastega woitelnud,
 Neid jalge alla tallanud, Tõi rahho, ello jälle.

8. Mo südda, olle üllewel, Ja panne patto wasto,
 Et woimus sanud Jesusel, Ja jälgi möda astu,
 Ja wotta uest ellada, Ja patto him= mo surreta, Kül temma joudo annab.

8. Siis ärra kardda kurratit, Ei surma, pörgo wihha;
 So Jesus ellab, üksigi Ei woi sul kurja tehha,
 Ei jätta omma armoga Neid nõdraid mitte aitmatta,
 Kui kange ärrawoitja.

9. Oh armas Issand, Jesus Krist! Sa tou= sid surmast ülles,
 Neid peästa surmast, kurratist, Neid hoia ommas sülles!
 Oh, aita omma waimoga Neid keif uut ello algada,
 Mis sinna meile saatsid.

10. So nimmi olgo kidetud Neist, mis sa ärrawoitnud,
 Kes siin on hästi woitelnud, Ja
 sin

sinno lapsed olnud. Oh! anna meile joudo ka,
Et woimust same lõpmatta, So pühha werre
lääbi.

68.

Wisil: Oh Issa taewa rigi sees, &c.

Se Jummalala Noeg Jesus tõest Du surnud
meie patto eest, Ning omma werre wallanud,
Eest olleme keik peästetud, Ning sanud wab-
baks surma wäest, Ka patto, pörgo haua käest.

2. Et Kristust surmast ärratud, Eest olleme
keik lunnastud, Surm, kurrat, pat ning patto
süüd keik ärrawoidetud on nüüd; Eest tulleb
meie õnnistus, Ning taewa rigi pärrandus.

3. Eest ussume nüüd kindlaste, Et Jummal
tabhab armfaste Meid iggal aial aidata, Kes
wotwad uskus palluda. Halleluja, Halleluja!
Nüüd kiitkem ikka Jummalala.

69.

Wisil: Au, kius olgo iggawest &c.

Surm! kus nüüd sinno odda sai? Kus pörgo
haua woimus? Kui Kristus meile õnneks sai,
Ehk on ta wihha hirmus. Nüüd olgo Jummal
tännatud, Kes siis, kui surm sai surmatud,
Meil woimusi armust andis.

2. Jo wanna us siis wäega Jesuse wasto
seisis, Ja tulli kawwalussega, Kui Jesus süiski
woitis. Et temma kando nõalati, Ei us saand
woimust ommeti, Pead rõhhutati katki.

3. Siis tedda nähti tousewad, Ja wiwad

waenlast wangiks, Ja rikk'wad pörgo wärra-
wad, Ja sawad hinged sagiks, Ei woinud keel-
da üksige Siis woinust samast te. nmale, Kui
kangel' ärrawoitjal.

4. Sell' pörkul' Jesus katkuks sai, Sell' sur-
mal' surma-rohhuks, Ja innimestel' õnne tõi,
Keif meie waeste rõmuks. Kül kurrat tahhab
mäsada, Ei woi ta muud kui kaebada, Jo hei-
detud ta ärra.

5. Se Isfand ikka woinust saab, Ja on nüüd
üllendatud, Ja parram kassi surustab, Kui saab
ta wasto pandud. Pat, kurrat ning ka pörgo
haud, Meil' tehti tühjaks nende noud, Ei maksa
nende wihha.

6. Kül Jesust ärratappeti, Ja ellab süiski
jälle, Et Pead elluks tõsteti, Saab ello liik-
mettele, Kes temma sanna uskma lääb, Kas se
kül surmass', hauass' jääb? Se ellab, kui ta
surreb.

7. Kes Kristussega touseb teäl, Ja ikka pat-
tust pörab, Ei temma nä teist surma seäl, Se
surm neid kurje nelab, Sest selle wäggi kauti,
Ja ello jälle sadeti, Mis hukkaminnematta.

8. Se on üks rikkas pärrandus, Mis antakse
siin waewas, Rõõm, rahho, õigus, õnnistus
Siin ilmas ning ka taewas. Siin otame nüüd
kannates, Et Jesu ihho sarnatseks Saaks meie
nõdder ihho.

9. Sell' wannal' lendwa-ma-ule On naev ja
häbbi samud, Siis häwitatati foggone, Kui
Kristus ülestousnud. Pea woitis ärra, luliik-
med On woitnud ka, et waenlased Ei woi meil'
kurja tehha.

10. Surm! kus nüüd sinno odda sai? Kus põrgo haura woimus? Kui Kristus meile õnneks sai, Ehk on ta wihha hirmus. Nüüd olgo Jummal tännatud, Kes süis, kui surm sai surmatud, Meil woimust armust andis.

70.

Wotta Jssandat nüüd kita, Pühha Jesu kogs godus, Wotta temmal' auu näita, Eest nüüd lõppeb willetsus. Nüüd on peasnud surma kääst Jesus, ta on üllewel Geisab omma haura peäl, Temma woib ka ommast wääst Wihha, waeno lõppeta, Kristi=rahwas rõmusta.

2. Kristus, sinna olled woitnud Surma, põrgo wärrawaid, Sa kes haudas surnud olnud, Kannud ärra meie süüd. Pattoriik on otsa saanud, Jesus sedda lõppetab, Meie nuhtlust kautab Eest ta on meid lunnastanud. Nüüd on rahho waenota, Kristi=rahwas rõmusta.

3. Sind mo Jesus! surma pandi, Sa jäid süiski ellama, Käl so ihho hauda kanti, Omme ti jäi rikk' matta. Kui need kinnwid lõhki läksid, Süis sa tuisid julgeste, Ja töid ello meitele, Surmast saki ärrawotsid, Kinksid meile taewast ka, Kristi=rahwas rõmusta.

4. Surm! kus on nüüd sinno odda? Kus nüüd põrgo woimus jäi? Meie eest läks Kristus sõtta, Woimust temma ärra töi. Temma olli kautajaks Surmal põrgo = haurale, Pattul, waenul, wihhale; Meile olli õnnistusüks Omma woitlemissesega, Kristi=rahwas rõmusta.

5. Jesus tuisis tö = est jälle Hauast ülles ellama,

ma, Ei ta ihho piddand selle Haudas ärramäd-
dama; Meid käl armas Jummal pea Tälle ül-
lesärratab, Meie wigga parrandab, Kui ei üks-
ki abbi tea, Kes käl jouab tännada, Kristi-rah-
was rõmusta.

6. Tedda kisti häddast wälja, Ehhitati auu-
ga Kes woib temma ello aega, Temma igga
arwata? Tedda wägga allwaks tehti, Süski
meile tdeks sai, Meile temma woimus jäi, Kui
meid pattust kinnipeti; Sedda teggi Jummal ka,
Kristi-rahwas rõmusta.

7. Käl sa rasked risti kandsid, Armas Jes-
sus! häbbiga, Paljo harwo sulle andsid Juda-
rahwas wiuhaga. Ommeti sind auustakse Sin-
no sures selgusses, Sa ei surre ellades, Ja sind
ikka kidetakse, Täewas sure heäleaga, Kristi-rah-
was rõmusta.

8. Kallid annid meile sawad Sinno üllestous-
missest, Kes neid uskus wastowotwad, Peäs-
wad ärra kohto kääst. Oh! üks kallis hinge war-
ra, Rahho, ello, õnnistus, Woimus, arm-
ja rõmustus, Et käl ilm neid põlgab ärra Su-
re rummalussega, Kristi-rahwas rõmusta.

9 Oh! kui ihhaldab mo südda Sedda kallist
rahho teäl, Sinna pakud keikil' sedda, Kes sa
ellad täewas seäl Oh! siis jagga sedda mulle
Ommast kallist armo kääst, Ommast heldest süd-
damest, Et ma annan tänno sulle, Siis sull'
au jääb otsata, Kristi-rahwas rõmusta.

10. Armas Jesus! anna moista Mull', mis
hingel' kurja teeb, Anna pattust üllestousta, Et
mo südda rõmo nääb. Tulle pea minno sisse,
Woida ärra patto tööd, Kustuta sa minno
süüd

suud, Et sa saaksid woimust isse, Keik mo mur-
ret kauta, Kristi-rahwas rõmusta.

11. Kül ma tean, et mo ihho Pannakš mul-
da maggama, Agga temma põrm ja pihho Tou-
seb uest ellama, Kui sel surel kohto aial Jesus
hauda lahti teeb, Ja keik surnud wälja toob,
Siis ep olle abbi maial, Kui ei Jummal aw-
wita, Kristi-rahwas rõmusta.

12. Siis keik minno ihho liikmed, Mis isin
mullas maddawad, Ja on ilmas häddalissed,
Sures auus ellawad. Kristus teeb neid pattust
selgetš Paistma sure rõmoga, Mi kui pääw ja
tähhed ka, Omma ihho arrolisses. Pühha In-
gli seltsiga, Kristi-rahwas rõmusta.

XIII. Jesusse taewa-minnemisfest.

71.

Wisil. Ma tullen taewast üllewelt.

Nüüd sures rõmus laulame Et Kristus läinud
taewasse, Kust temma tulnud ilmale, Toond
rahho inimestele.

2. Meil jättab omma õppetust Ja selget hinge
walgustust, Et saakšime ta järrele Ka ükskord
taewa rõmusse.

3. Seäl on ta meile walmistand Jo asset,
ja on kinnitand, Et seält neil tulleb taggasi, Kes
temmal truid surmani.

4. Ta on meid peästnud surma wäest. Ta

wottis woimust patto kääst. Kes temma peäle
Iodab tvest, Se leiab armo iggawest.

5. | Kui kääme temma jälgedes Ta järrele, ja
walmades Ta wisid, kumbed nouame; Siis
peäseme ka taewasse.

6. Mu olgo temmal iggawest, Kes meid on
peästnud pörgo kääst. Ta on meid aitnud ar-
moga, Sest risti-rahwas rdmusta.

72.

Wisil. Ma tullen taewast üllexwelt.

Nüüd, waggad, rdmustellege, Et Kristus
läinud taewasse, Sest laulgo rdmfast meie
feel: Nüüd olgo tänno Kristusel.

2. Keik Inglid taewa wäega Nüüd kiitwad
tedda otsata, Ning laulwad wägga rdmfaste:
Mu olge ikka temmale.

3. Et Jesus innimeseseks saand, Ning kalliste
meid lunnastand, Sest, Inglid, rdmfad olle-
te, Et au saab innimestele.

4. Se Issand asset walmistab, Et meie hing
ka sinna saab, Sest meie tedda kädame, Ning
ikka tänno anname.

5. Nüüd Issa lapsed olleme, Ja temma ju-
re lähäme, Sest on nüüd rdmus Ingli meel
Ning kädab Issa üllewel.

6. Ep olle karta ühtegit; Ta kautas keik meie
siüd. Mis meie ennam kardame, Kui Kristus
läinud Issale.

7. Ta pühha Waimo läkkitab, Kes risti-
rahwast rdmustab, Ning jahhutab neid südda-
mest, Ja hoiab kurja waimo eest.

8. Ja koggodust nüüd ehhitab, Et õnne usso läbbi saab, Se meie süddant kindlaks teeb, Ja häddas meie jure jääb.

9. Se waim nüüd usko kinnitab Ning kannatama õppetab, Ja meie süddant walgustab Ning risti al meid toetab.

10. Poeg Issast antud ilmale, Ei tunta Poe-ga õiete, Kui pühha Waim ei arwita, Kes on se õige õppia.

11. Ni mitmesuggust annet seält Toob pühha Waim meil' üllewelt, Et taewa läinud Jesuse, Kes peastab kurjast heldeste.

12. Sepärrast kiitkem süddamest Keik omma armast Jesusest, Kui pühhad Inglid laulawad Ning tedda taewas tännawad.

13. Oh! Issand Jummal iggawest, Keik rahwas peab süddamest Sind iggal aial tännama, So suurt au üllekrätima.

14. Oh! Jesus õnnisteggia, Sa kallis armo-andia, Sind tännab sinno rahwa heäl, Ni taewas, kui siin ilma peäl.

15. Sa pühha Waim, meid pühastad, Ning häddas meid ka rõmustad. Sind meie ikka kridame, Ning keige hea eest tänname.

73.

Wisil. Nüüd paistab meile kauniste.

Oh Jesus! kange sõddamees, Sind kridan ommas süddames, Et olled taewa läinud, Ning istnud, kui said woimusse, So Issa parral' kääle, Ja arwalikkuks teinud, Et ka Nenda Keikil' teada woimud sada, et on tões Surm ja ello sinno kääs.

2. Keif Inglid sind seäl tenivad, Ka suurt aufulle teggewad Keif õusad inimessed, Et õnnistust tõid ueste, Ja auga said ka taewasse, Ja peästsid häddalised. Tulge, Laulge, Rõõmsaks sage, auustage Kristust julgest, Kes on taewa läinud kõrgest.

3. Sa olled Pea, meiege So ommad liikmed olleme, Sa ello meie annad. Sa põrad ärra õnnetust, Ja rammo, joudo, õnnistust Meil' usklikkuile jaggad. Käna, Sata Minno mele se eest jälle sind ka kiitma, Ja sind se eest auustama.

4. Oh! wotta, armas Jesus, ka Meid sinno pole tommata, So riki takkanouda. Meid keigest pattust pühhasta, Ja pühhitsuskes kinnita Siit tühjast ärrajouda, Kõrkust, Uhkust, Mahhajatta, sulle tõtta, meel kanda, Mis sa wotad peäle panna.

5. Oh! olle meie kaitsia, Ja meie, Jesus, warjuks ka, Et lodame so peäle; Siin polle muud kui willetsus, Seäl on suur rõõm ja õnnistus, Oh kule meie heäle! Pettus, Kurjus, Riist ja hädda iggapäwa murret tewad, Wae wades keif waggad hinged.

6. Oh Jesus! kes sa meie heaks So werre läbbi meie Peaks Se pühha sisse läinud. Keif meie hädda lõppeta, Ja wotta meid siit ülles ka; Teed olled lahti teinud. Se eest Tõest Kidetakse auustakse sinno minne, Wi meid agga pea süna.

Wisil. Nu, kitus olgo iggawest.

Sel pãwal meie mõtleme, Et Kristus taewa lãinud, Ja tedda jãrgest pallume, Kes sedda he ad meil' teinud, Et tahhaks olla abbinces, Meid faitsta keige hãdda sees, Kes ellame siin waewas.

2. Nũud tãnna olgo Jummalal', Kes teinud meile lahti Se tãewa ust, mis patto al Meil' ene ne kinnipeti: Kes sedda ussub sũddamest, Se samma wotko keigest wãest Jesuse sanna kuulda.

3 Kes ommad himnud armastab Ning wot tab sedda tehha, Misga ta Jesust wihestab Ei se sa taewast nãhha, Waid se, Kes ussub, wottab ka, Kui ust on õige, ellada, Ni kuuda Jummal tahhab.

4. Siis meie taewa lãhhãme, Kui Issa ih haldame, Ning laia tee peãlt lahkume, Ja waggaid armastame, Need uskwad hãddas kindlaste Ning armastawad jãrgeste Seks, kuni kollo sawad.

5. Se pãaw siis lãhhãb rõõmsamaks, Kui Jummal tehha wottab Meid omma Poia sarnatsaks, Nũud sũdda siina watab: Kũl seãl on rõõmo rohkeste Se Issa jures jãrgeste, Meid aitko Jummal siina.

6. Nũud Jesus olgo fidetud, Kes meie eest on surnud, Ning surrust õllesãrratud, Meil Issa armo saatnud, Et meie nũud ei hukka sa, Ei iggaweste surre ka, Waid ello sisse same.

75.

Wisil. Au, kitus olgo iggawest.

So taewaminnemisse peäl, Oh Kristus! minna lodan, Et sinno feltsi nouan teäl, Sega keik wallo woidan. Käl digel aial järrele Ka liikmed tommad taewasse, Gest pea on taewas isse.

2. Et ülles taewa läinud sa, Se sured annid satab, Mo südda kusti maiast ka kui taewast rahho otab; Gest, kuhho läind mo warrandus, Ka siina läab mo himmustus, Sind, Jesus! wägga nouan.

3. Se arm, oh, Issand! sago mull So taewaminnemissest, Et diges uskus jouan sull, Keik pattud jättan noppest, Et wimal's woin, kui tahhad sa, Siit ilmast rõmus lahkuda; Mo palwed, Issand kule!

XIV. Pühast waimust.

76.

Wisil. Nüüd surno kehha mattame.

Oh Jummal, loja, pühha Waim! Mo südda on ni wägga tuim, Oh! täida sedda armoga, Ning keigest pattust puhhasta.

2. Sind rõmustajaks hütakse, Sind meile taewast antakse. Mo süddant, Issand, sojenda So kalli armo tullega.

3. Sa annad andid rahwale, Sind Issa för-

sõrmeks petakse, Sa jaggad ülle ilma: ma Sa
fanna tutwa telega.

4. Te targaks meie moistusse, Lasf paista
omma walgusse; Keik waesed, nõdrad kinnita,
Ning pea ülles armoga.

5. Oh! aia sa keik kurja siit, Ja hingel an-
na rahho nüüd, Et nenda käume järrelge, Kui
sinna satad diete.

6. Meid Jssa tundma õppetä, Ning temma
Poega Jesust ka, Et ussume keik süddamest, Et
lähhad walja mollemist.

7. Mu olgo keigest süddamest, Ning tänno ikka
iggawest Nüüd Jssale ning Poiale, Ka selle
pühha Waimule.

77.

Wifil. Nüüd paistab meile kauniste.

Oh, pühha Waim! meil tulle sa Nüüd süddas-
messe ellama, Oh tulle, walgustaja! So
paistus paistko wäggewast, Meid tehko targaks
nobbedast, Oh, õige rõmustaja! Kui sa Nen-
da Meile tuled, palwed kuled, siis saab meile
Ma peäl taewa ello jälle.

2. Sa kinkid tarkust waggaille, Ja arwad
nende moistusse, Kes sind siin armastawad.
Oh! anna selget õppetust, Ja õiget tõe tunnis-
tust Meil, kes sind kummardawad. Tõtta!
Wõtta! Mis on mulle, olgo sulle ommaks au-
miks, Meel ja mõtte sinno auuks.

3. Sa targa nouu andia! Meid õiget teed
siin juhata Ja peasta eksitussest, Et meie süst
et

ei taggane, Ja süddamest sind tenime Siin sus-
tes willetsusjes. Jona, Noua Ennesele om-
maks jälle. Kes siin lootwad, Sinno rõmus-
tamist ootwad.

4. Kui pattoga siin tapleme Ja kiusatusjes
woitleme, Siis wotta kinnitada. Ei putu meis-
se waenlane, Kui sa meid hoiad warjule, Ja
tahhad rõmustada. Anna Nenda Meile rohkest
ommast käest omma rõmo, Se meil mures
warraks olgo.

5. Sa keigeparras abbimees, Kui on siin meie
süddames So kallis pühha saana, Siis sust
ei ükski lahuta, Se on meil tarwis lõpmatta,
So tarkust meile anna. Tulle Mulle Südda-
messe ja mind pesse pattust puhtaks, Siis saab
Kristus mulle tutwaks.

6. Oh! õppeta meid heldeste Ka armo tehha
wennale, Sa armo tullokenne! Keik wihha,
waeno lõppeta, Siis woime armus ellada, Sa
olled rahholinne; Et sa Ikka Woiksid jada meis-
le teada, keiges waewas On meil rõmo, rahho-
taewas.

7. Meid omma wäega kinnita, Ja anna püh-
hast ellada, Keik pattud seisko tahha. Oh! õp-
peta meid kassinust, Keik kuria lihha himmus-
tus Meist hopis jägo mahha. Aia, Sata,
Minno mele õige tele taewa ülles; Siina ikka
jään so sülles.

78.

Wifil. Jummal Ma ning taewa.

Oh! sa ello Waim', meil' tulle, Wäggero
Jum

Zummal iggawest, Omma wäega meile olle
Peastjaks surma woimusfest, Tulleb sinmust
walgustus Lõppeb ärra pimmedus.

2. Anna meie süddamesse Targal kombel el-
lada, Kinnita meid wäggewaste Sinno taht-
mist teggema. Kes sind tunneb diete, Sedda
petta ükfige.

3. Öppetä meid efsitusses Digid jälgä össi-
ma, Lasse meid, kes rummalusfes, Ede tee peäl
kõndida. Anna, et saaks parrandud, Mis on
enne efsitud.

4. Tunnista meil' issi sedda, Meid so lap-
sed ollewad, Juhhata, kui juhtub hädda, Issa
peäle watama. Kui nou pudub keikile, Siis
hea nou on temmale.

5. Keiges waimo ahhastusses Ohka sinna
meie sees; Meie palwes, ohkamisses Geisa issi
meie eest, Et saaks lotus kinnitud, Palwe was-
towoetud.

6. Kui on rõmo kassinaste Sure, raske mur-
re sees, Abbi tulleb waewalt kätte, Aeg on ig-
gaw kannates; Meie hinged rõmusta, Kanna-
tust meid öppetä.

7. Tahtwad meid ka himmud neelda, Olle
meie abbimees. Wotta nende wägge keelda,
Ella isse meie sees. Ehk meid pat ka hirmu-
tab, Siiski meile woimus saab.

8. Kui usk tahhab nõdraks sada, Pea sedda
üllewel, Siis ei woi ka woimust jada Meie
nõddral süddamel. Käl ma ollen julge teal
Sinno pühha sanna peäl.

9. Saab siit ilmast ärrajouda, Tulleb wiims-
ne tunnike, Siis ma hinge wotta nouda Omma

rõmo = rigisse; Seäl on hinge rõmustus, Kei-
gekallim pärrandus.

79.

Oh pühha Waim! nüüd tulle sa, Ja täida
armo tullega So rahwa süddame ja mele; Et
armo näitwad diete! Oh Issand! omma sanna-
ga Meid ussule keif koggud sa, Ja rahwast
keigest ilma = maast, Sest kädame sind süddamest.
Halleluja, Halleluja!

2. Oh pühha walgus! awwita, Et meie woi-
me õppida Keif tundma õiget Jummalat, Kui
sinna kirjas tunnistad. Oh! kela kurja tegge-
mast Ja muud kui Jesust õppimast, Meid õiges
uskus kindlaks te, Et temma peäle lodame.
Halleluja, Halleluja!

3. Sa pühha armo tulloke, Meid usso läbbi
kindlaks te; Et pühhaste sind tenime, Ei risti
aial taggane. Oh aita omma armoga, Keif
lihha nõdrust kinnita, Et meie hästi wõitleme,
Ja sust ei lahku ialge. Halleluja, Halleluja!

80.

Wisil. Sion kaebab sures häddas.

Pühha Waim, so aimus abbi, Meie walgus
olled sa, Kes sa häddas armo läbbi Meid ei
jätta katsmatta; Keige asja teggia, Ilma ülles-
piddaja, Heida armo minno peäle, Kule min-
no laulo heäle.

2. Keigekallim hinge warra, Minno Issand
olled sa, Kes sind ial põlgab ärra, Peab hukka
min

minnema; Issand tulle armoga Minno sisse el-
lama, Et ma patto mahhajattan, Sinno san-
na wastowõttan.

3. Sinna tuled taewast mahha Ning tood
meile õnnistust, Wottad ärra, mis on pahha,
Ja keif hinge tiggedust; Issast ning ka Jesus-
sest Satad armo iggawest. Anna mulle sinno
õnne, Täida sega minno hinge.

4. Sa keif tarkust ärratead, Moistad keif
mis sallaja, Sinna merre liwa loed, Keif woid
sinna arwata; Sinna tunned tõeste, Et ma
ollen pattune Anna sedda tarkust mulle, Et ma
armas ollen sulle.

5. Ikka olled sinna pühha, Ei woi roppust
sallida, Patto peäl käib sinno wihha, Puhtas
hinges ellad sa. Nita Issand heldeste, Wotta
mind nüüd õiete Keigest pattust puhtaks tehha,
Et ma Jummalat saan nähha.

6. Sinna olled armolinne, Olled wägga kas-
fane, Helde, pitkamelesinne, Head sa teed ka
kurjale; Nita mind siis uenda ka Dümia waen-
last armasta, Siis ei woi neid wihhastada,
Redda wottad armastada.

7. Issand, minna pallun sedda, Kule sin-
na armoga; Anna, et mind ükski hädda Sin-
nust ei woi lahbuta; Wotta mind so hõlele:
Minna tahhan koggone Ennast sinno õmmaks
anda, Sinno armo meles kanda.

8. Ei ma nähha sedda nähha Keif, mis sa ei
armatse: Sedda tahhan minna tehha, Mis on
sinno tahtminne; Kela mind ka wäggewast
Kurrati meelt teggemast, Et ma pahha tegge
jattan, Ja sind ükski kuulma tõttan.

9. Wotta issi rammo anda, Kui pat wottab
 Piusata Mind, et sudan wasto panna, Patto
 ärrasurmada; Lihha himmo kauta, Pattud mo
 sees löppeta, Et ma woiksin ueks sada, Jum-
 malat ni römustada.

10. Wotta mind, oh Jssand! peästa, Kui
 ma juhtun eksiä, Mind ka jälle üllestösta,
 Kui ma sattun langema; Kui mo surma tund
 on käes, Olle sinna abbimees. Wotta pärrast
 sedda waewa Mind so jures ülles taewa.

XV. Jummala sannast.

81.

Wisil. Reik tulge minno jure nüüd.

Eks löppe pea wahhimees, Se patto õ, kus
 ollen sees? Ous sedda õõd weel paljo? Eks
 kau wahhest pimmedus Mo süddamest, ja holes-
 tus, Mis kowwam on kui kaljo?

2. Oh saaksin nenda walgustud, Kui ma saab
 päwast römustud; Mo hinge päike touse! Ma
 ollen külm ia seggane, Mo walgus ia mo kar-
 jane! Oh tõtta tulles, jose!

3. Gest meie udes seädusses Jo ellame, ja
 tund on käes, Et walgus peab sama: Ma siiski
 rummalussega Weel pean taplema, et ma Ei
 õppind weel sind tundma.

4. Jo meie õ on löppenud, Et sa, mo Jesus,
 touseud; Mind õ weel kinni hoiab: Sepärrast
 wot

wotta mulle ka, So ommale nüüd paistada,
Kes walgust suda nouab.

5. Sest kuida minna päwa tööd Woin tehha,
kui ei nä kui ööd, Ja mul so joud ei tötta? Kuis
armastust woin näidata, Ehk allandusfes ella-
da, Ja patto ö tööd jätta?

6. Oh süta omma tuld mo sees, Et hingel pol-
leks enneses Nüüd enam waewa nähha; Mind
kattab weel üks pimme ö Oh walgusta mind,
Jesuke! Et jouaksin head tehha.

7. Kül aimoke on moistusfes, Hing polle siis-
ki walgusfes; Sa kallis Jesus isse, Sa pead
päike ollema, Ja mulle walget teggema, Ning
paistma süddamesse.

8. Hing! silmade eest pead sa Keik katted är-
rapannema, Reed keelwad walget samast:
Silm peab puhhas ollema, Kui Jesust peab lei-
tama So süddant walgustamast.

9. Mo filmi putu, terweks te Ja kolbarawks,
et selgeste Ma selletan keik tehha: Sest siis on
õige hädda ka, Kui päwal silmad ühteke Sest
walgest ei woi nähha.

82.

Wisil. Oh wagga Jummal, kes.

Kui sa oh innime! Meelt tahhad parrandada,
Siis katsu omma meelt Ka enne walgustada
Se puhha sannaga, Mis Jummal keikile On
armust kinkinud, Sest hakkago so tö!

2. Se sanna olgo sul, Kui rägiks Jummal
isse Ni loe sedda ka, Ni ussu temma sisse!
Kui sa ni loed, siis Sul rõõm on süddames:
Sa tunned Issa heält, Sa olled temma ees.

3. Ni astu palludes Se armsa Jäsa ette Ja üttele: „walgusta Mo süddant ja mo mötte, Ja „lasse tunda mind, Kui suur so armastus, „Kui hea sinno käst, Kui suur so hallastus.“

4. Käl temma heldeste Sul wottab tarkust anda: Ja sanna luggedes Saad sa jo sedda tunda. Ja annab tarkust neil, Kes tedda otšiwad Ja Piibli = ramato Seks hästi loewad.

5. Kui loed, olgo siis Ka kangel ilmast käre ra Ja keik need himmud, mis Sind eksitawad ärra. So luggemisseks on Se parras aeg käl se, Kui pääw on hakkamas, Ehk pühha pääw on kä.

6. Kui wottab wäggenw salm So süddant li gutada; Siis wotta tedda weel Ka mele tulle tada. Ja peäle mötteldes Sa ennast kinnitad. Mis temma öppetab, Sest sa siis ärra saad.

7. Et heaks saaksime, Seks pandi meid käl seie. Keik pühha kirja käst, Kui sedda teme meie, Käl näitab, et ta on meil antud Jummalaast, Et wägga head teeb, Meid hoidmas eksimast.

8. Mis Piibli = ramatust So moistus ei sa kätte, Sest möttele: „Jummalal Du keige tar gem mötte“ Et ussu agga keik, Mis temma öppetab; Ja te se järrele, Mis temma kinnitab.

9. Sul polle häbbi sest, Kui mötted wangi wöttad, Mis läbbi mitto ford Sa isse ennast pettad. Mis Jummal ilmutab Se tulles uskuda. Kes meles allandik, Se ussub rõmoga.

10. Sest olgo sinnule Üks kindel usk ja mötte. Käl Jummal annab weel Sul ennast walgust kätte

Kätte; Seäl taewas rohkemaks So hinge wal-
gus läab. Siin uskus ellame; Seäl hing keif
isfe näab.

11. Üks armas ramat sul Se Piibli = ramat
olgo. Ja kes on targem sind, Se simmul ab-
bits tulgo, Ja selletago sul, Mis sa ei moista
weel. Sest sai jo targemaks Ni monni rum-
mal meel.

12. Oh ärra lahku sest Ei rõmus, egga
waewas! Se woib sind tehha siin Ja seälgi
õnsaks taewas. Mis aitab pilkja naer, Kes sed-
da teotab, Mis tulli Jummalast Ja wissist
tõeks saab.

83.

Wisil. Need wallutamad kiitlewad.

Oh innimenne! ussinast Oh wata warra, hilja,
Mis kaswab sinno süddamest, Kas ohhakad,
woi wilja? Sest wiljast semet tunnukse, Mis
sinno isse tehakse, Teeb waenlane, woi Jummal?

2. Onn sinno südda kowwa te, Kus kãjad
lãbbikãiwad, Ja ùhhe raia sarnane, Kus lin-
nud semed sõwad, Siis sinna ärra mõtlege, Et
on üks tũhhi assi se, Ja ärra naeruks panne.

3. Onn seme ärra tallatud, Ja ärrasõdud
lindust, Siis usk on ärrakaddunud, Ja polle
hingel toidust, Kui temma langend kõrwale, Ei
tunne südda ùhtege, Siis ello te on kinni.

4. Onn südda pae sarnane, Pat sedda kow-
waks teinud, Ei kaswa seme suggune, Siis tem-
ma hukka lainud, Ei polge marga paele, Ei sa
seält wãgge seemnele, Seäl kosfuda ja õitsta.

5. Ous südda pattust pöörmatra, Ja polle katti murtud; Siis on se ilma sugguta, Ei ole patto tunnud; Kui murrestes sa allandad, Ja pallud uskus Jummalat, Siis temma kos sub jälle.

6. Kui ohhakat on süddames Ja selle ello murre, Et pead luggu rikkusfest, Et nälgä sa ei surre; Siis temma semet lämmatab, Et temma hopis hukka saab, Sest öige kahjo sünnib.

7. Mi luggu on, kui noutakse Ma ilma himmo agga, Muud middagi ka hoitakse Kui warra, wilja tagga: Siis kaub ärra iggawest Se ello sanna süddamest, Ei kaäna ial wilja.

8. Ka, Jummal olgo tännatud! On head maad ilmas nähha, Mis öiete on harritud, Ja Jummalale teäda, Seäl seme, kedda Jummal loob, Käl saddakordse wilja toob; Se on üks öige südda.

9. Kel kōrwad on, se kuulgo nüüd, Ja ärgo ennast petko, Waid tunnistago omma süüd, Ja täanna pattust pöörgo; Neg ärralääb, surm jouab ka, Sa iggawest pead surrema, Kui on so südda kurri.

10. Oh Jesus! anna minnule üht kakkipeksitud süddant, Et sinno sanna seemnele Woiks olla seäl sees assent, Et ta saaks walmis wiljale, Mis taewa kääb mo järrele, Ja kannab tuhhatkordsed.

84.

Ommal wisil.

Oh Jummal! tulle armoga, Ning omma öinne anna; Meid taewa pole juhata, Et moista

ta

tame so sanna, Et sinno tõõd siin tunneme
Ning woime waggad olla, Et Jesus pagganats
tele woib ärrapeästjaks tulla, Et nemmad patz
tust pöörwad.

2. Ma-ilm sind, Jummal, auustab, Ja kidad
sinno nouu, Ning sures rõmus himmustab
Siin laulda sinno auu, Et olled kohto moistia,
Kes woimust pattult wõttab, So sanna hoiab,
toidab ka Keik rahwast, et se tõttab Siin udes
ellus káia.

3. Keik rahwas, Jummal! tännago Sind
ma peál head tõõd tehhes, So sanna wággi
kaskwago So auuks meie náhhes. Oh Jssa!
Poeg! meid õnnista, Sind süddamest keik kartz
wad, Oh pühha Waim! meid rõmusta, Sind
waggad auustawad, Seit laulgem rõõmsast:
Amen.

85.

Ommal wiisil.

Oh Jummal! wata heldeste, Sul olgo halle
südda, Kui pissut pühaid leitakse. Meil waes-
tel on suur hádda; So kallist sanna naertakse,
Ja tühja wallet ustakse, Se õige usi on lõpnud.

2. Ei olle nende õppetust So pühhas kirjias
náhha, Need wotwad järgest wallatust Ja usi
kasko tehha; Se tahhab sedda, teine teist, Ja
üksige ei kolba neist, Keel libbe on, meel tigge.

3. Need tühja usso õppiad, Oh Jummal!
lúffa mahha, Need on kúl kõrged hoopliad,
Mis kássid, need ei tahha: Keik woimus on
niüd nende káes, Neid arwab targaks igga-
mees, Kes woib neid õppetada?

4. Sest ütleb Jummal taewa seest: Ma tahhan üllestousta, Mo lastel polle abbimeest, Meid tahhan issti peästa; Ma kulen nende palwe heält, Mo sanna peab üllewelt Meil' ikka woimust saatma.

5. Kui seitsemel korral hõbbe, kuld lääb selgeks tulle läbbi, Mi uff, kui tunneb risti tuld, Saab selgeks ka, et hõbbi Ei allati ja temmale, Kes risti alt ei taggane, Waid teeb, mis Jummal tahhab.

6. So sanna hoiu puhtaste Meil', armas Jummal, ikka; Meid kaitse, Isand, heldeste, Et meie ei sa wigga, Meed karsjad wägga siggizwad Seäl, kus need walle-õppiad Siin ma peäl pahjo makswad.

86.

Wisil. Keik kallis hinge õnnistus.

So sanna Jummal! selgeste Mind õppetab so õigust. Ea sadab rahho minnule Ja on ma hinge toidus. Ea õppetab, et rahhoga So ees ma woin kül ellada Kui pean sinno käsko.

2. So sannast minna tunnen sind, Et sa mind olled tonud, Et sinna armastasid mind Ja olled ette tonud Keik, mis ma nään, et oleks mul, Keik ka, et meleheaks sul Sest woiksin toito sada.

3. Ea hoiad mind, kui õmmalast Ka teiges willestusses, Mind pead ülles wäggewast Ka fures ahvastusses. So pärralt ollen minna teäl; Ea pakud armo siin ja seäl, Kui ma so sanna kulen.

4. Sa pakkud mulle õnnistust Ka minno patto waewas. Sa näitad mulle parrandust Ka parrast surma taewas. Mo Jesus pattust peastis mind Ja leppitas, oh Jummal! sind Ja satis mulle armo.

5. So sanna mulle tootab Ka pühha waimo abbi, Kes pimne süddant walgustab, Et saaks sine ta läbbi So jure ikka juhhatud, So taewa wasto walmistud, Ja patto waewast lahti.

6. So arm on suur, et püad mind So jure juhhatada. Oh anna armo, et ma sind Ka wiiksin auustada. Te, et ma ussun kindlaste So sanna, mis sa minnule Ni heldest olled annud.

7. So armo anna minnule, So sanna mõda tehha, Et sinno film ei ialge Saaks pattud minnust nähha. So sanna läbbi pühhitse, Mo Jummal! mind ja tallitse Mind ikka õige tele.

XVI. Pühhasi risti-toggodusfest.

87.

Wisil. Jummal ma ning taewa Lõia.

Jummal, wägger wallitseja, Meie keige üleslem hä, Sinna olled õnne-saatja, Mis sa teed, on imme tõ, Wägger, suur ning armolinne Olled sa ning auulinne.

2. Pissut neid sel aial ommad, Kes sind keigest süddamest Takkandwad, armastawad.

Wäetimist ja nõdradest Sulle kitust walmis-
takse, Sinno wäggi tunnistakse.

3. Jummal parrago! Kõl näme, Südda tah-
hab katteda, Et ni mitto tuhhat tõ- e Walges
wotwat langeda, Holeta, oh innimenne! Olled
sa, efs olleimme?

4. Siiski, Issand! wallitseja! Tahhan ar-
mastada sind, Ma tean, et sa, armas Issa!
Wägga armsaks pead mind. Tomma wägges
wast so jure Mind, et nouan taewa pole.

5. Kallis on so pühha nimmi Mulle, Keige
rahwale, Se teeb keikis paikusimme, Keiges
ilmas laiale; Ma ning taewas hüüdwad peale:
Ritus olgo Jummalale!

6. Issand, minno wallitseja, Kallis olled
minnule, Sest ma tahhan lauldes anda Ennast
sinno holele. Wõtta mo eest murret kanda,
Mind so tihwa alla panna.

88.

Wisil. Oh risti-rahwas! Kannata.

Mis hädda woib meil sundida, Kui sa meid,
Issand, sõdad Se kauni taewa leiwaga Ning
ello weega jodad? Kui sinno Waim meid rõ-
mustab, Ning meie hinge jahhutab So rohke
armo labbi.

2. So pühha nimme auuks sa Kõl õiged teed
meil' näitad. Ei jätta häddas rõmota Waid
isfi meid sa hoiad; Sest olleme nüüd julged siin,
Eh' meil on kange surma piin, Et sa meid tul-
nud aitma.

3. So sanna, armas õppia, Meid õppetab
ning

ning nomib, Käl rist meist aiab himmo ka, Et patto kurjus löppeb; Mis muudo hingel kahjo teeb, Mis läbbi ihho hukka lääb, Keif sedda kelad ärra.

4. Laud on meil' sunnust ehbitud, Mis meie ißka näme, So sanna roaks annetud, Mis waimus meie söme; Kui hakkab pat meid kius sama, Siis woib so sanna rõmusta Meid pühha Waimo läbbi.

5. So arm so heldest süddamest Müüd tulleb rohkest meile. Siin ilmas ning ka iggawest, Sa watad meie peäle, Et meie woime usfoga Siis so au riki pärrida, Kui sinno pärris = rahwas.

6. Meid, armas Jesus, arwita, Sa woid meid waggaks tehha, Et meie kindla usfoga So Issa woime nähha. Kes sedda püab süddamest, Sesamma pühha Waimo wäest Müüd laulgo rõõmsast: Amen.

89.

Wisil. Oh! risti = rahwas kannata.

Oh Issand! suur on sinno arm, Se tulleb immeks panna, Et olleme siin muld ning põrm, Sa wottad murret kanda. Ehk kurjus kestab allati, Meid süiski kaitset peäle; Ei tahha hukka sata.

2. Pat wottab woimust kurjaste, Sa nääd keif tiggendusset, Mis tehakse siin pahhaste, Sa tead keif willetsusset, Kui kaswatakse patto süüd, Ei olle rahho neile müüd, Kes sunnust tagganewad.

3. Meid muhtled sinna hirmsaste, Kes õige tee peäle

peält lah'wad, Ning ommas ellus järgeste Se
laia te peäl kairwad, Ning patto porris otfiwad
Suurt rõmo, ikka teggewad, Mis tahhab kurri
südda.

4 Keik loom sepärrast ehmatad, Ja õhlab
lahti sada, Kõl pitki silmi ihhaldad, Et wæs
wast peäseks ärra, Mis taewast ial leitakse,
Mis ma peäl alles nähakse, Se nuttab sedda
kurjust.

5. Sa peäle süiski lodame, Et tahhad palwet
kuulda, Ning sinnult abbi otame. Oh Jummal!
wotta pöörda, Kes julgest patto teggewad, Ning
õnsaks sada mõtlewad, Kui pörgo pole tõtwad.

6. Sul, Jummal, olgo halle meel, Sa olled
armastanud Keik kurjad, Kes sind ilma peäl On
wägga kurwastanud. Suurt wäggi olgo sanz
na sees, Et hakkaks nende süddamesf, Kes
kõtwad on, kui kiwvi.

7. Sa, armas Jssand, murrekse, Et tund-
wad sõggedadke, Et on so ikke lebjoke Ning
maggus pattusteke, Kes tundwad omma patto
süüd, Ning nõudwad sinno heldust nüüd So
Voia surma pärrast.

8. Keik, mis sa koggund ennesel, Meid wotta
õnnistada, Ning anna, mis neil pudub weel,
Meid õige tele sata; So heldust, hoolt ning
wägge ka So lastel anna teada sa, Kes sinno
armo ootwad.

9. Kõl omma peäle mõtlewad Üks karjane
ning isfa, Sa ennam kui need mollemad, Ei
sinna mõtle kurja; Sest sinno peäle lodame,
Oh juhata meid armsaste, Kui sinna ial
arwad.

10. Siin ſinno wöſſud olleme, Geſt römüſ
meie ſüdda, Et armo palka heldeſte, Sa meile
tahhad anda; Meil on ſe lotuſ ſüddames, Et
näme ſind ſo walguſſeſ, Kuſ Zal meid wottab
hvida.

90.

Ommal wiſil.

So ſanna meile kinnita, Oh Jummal! meid
neiſt arowita, Keſ tahtwad lükk'da üllewelt So
Poia omma järke peält.

2. Oh Jeſuſ Kriſtuſ! näita ſa Meil' omma
wägge löpmatta, Eaſ' ſinno rahwaſt ellada,
Et temma ſind woikſ tännada.

3. Oh Pühha Waim! meid römüſta, Uht
meelt ſo rahwal' anna ka, Meid ſurma tunnil
arowita, Ja ello ſiſſe juhhata.

4. Keiſ' kurrjad nouud tühjakſ te, Miſ meie
waſto petakſe, Käl nende kätte makſad ſa, Kui
jätwad pattuſtpöörmatta.

5. Siis peab moiſtma nende meel, Et ſinna,
Jummal, ellad weel, Ja omma rahwaſt arowi
tad, Keſ ſinno peäle lodawad.

XVII. Pühhaſt riſtmisſeſt.

91.

Wiſil. Oh wagga Jummal, Keſ.

Ma ollen riſtitud. Mind Jummal waſto
wotnud. Ea olgo kideud! Keſ mulle appi töts
nud

nud Mo patto hädda sees. Ma waene põrmo:
 te Sain temmast armastud, Kes tru ja tõssine.

2. Mo helde Jummal on Mind ommaks lap:
 seks teinud, Et Jesus isse on Eestkostiaks mulle
 lainud Ja kannud minno süüd Ja surnud min:
 no eest, Et saaksin lahti ka Eest patto nuht:
 lussest.

3. Kõl Jummal peab tõest, Mis temma
 tootanud. Ta on mind waewalist Siit sadil
 armastanud. Ehk minna tõrkusin Ta wasto
 allati; Ei jäänud minnustki Ta heldust taggasi.

4. Ma wotsin lubhada Keik pattud mahhajät:
 ta, Mo Jesusst uskuda Ja õigussele tõtta. Ma
 waene pattune, Kes ikka põrane, Ma polle pid:
 danud Mo sanna järgeste.

5. Oh hallasta mo peäl, Mo helde Jummal!
 taewas. Oh heida armo weel Mo peäle patto
 waewas, Et põran ussinast Eest kurjast patto
 tõõst, Mis mind weel teotab Ja rikkub iggawest.

6. Oh Jesus! aita mind, Kes rummal ollen,
 anna Et kindlast ussun sind; So kallis armo
 sanna Mind selgest õppetab, Et rummalus ja
 pat Peab mahha jama neil, Kes armo lodawad.

7. Mind sinno nimmega Mo Jesus! nimme:
 takse. Mind sinno sannaga Kõl rohkest õppetak:
 se. So waimo walgustus, Se pakkutakse
 mul, Et saaksin täieste Ka head tehha sul.

8. Ma tahhan walwada, Ma tahhan woimust
 wõtta Mo lihha himmo peäl, Head tehha tah:
 han tõtta. Mind pärris Jesus jo, Kui ma sain
 ristitud. Ma ellan temmale, Siis ollen õn:
 nistud.

XVIII. Pühast õhto = sõma = aiast.

92.

Jesus Kristus Lummastaja! Jäsa wihha lep-
pitaja, Wottis kalli surmaga Meid leið pörge
pinast peästada.

2. Omma surma mällestusfeks, Meie hinge
õnnistusfeks Jaggas ihho leiwaga, Omma kal-
list werd meil' winaga.

3. Kes sell' laual' tahhab miñna, Togo õiget
uskõ siñna, Se kes kurjast siñna lääb, Temma
ello eest seäl surma sõõb.

4. Kida wägga omma Poia, Kes on annud
omma Poia, Et ta sinno assemel Hinge heits-
nud risti samba peäl.

5. Sinna pead uskma sedda, Se roog kolbab
neil', kel hädda On ning raske hinge koorm, Ja
suur abhastus kui õige surm.

6. Sedda õnne Jäsalt taewas Püüg südda
sures waewas, Kes on ilma usfota, Argo tul-
go mitte seie ka.

7. Jesus ütleb: tulge waesed, Wotke armo,
mehhed, naesed! Arst ei kolba terwile, Temma
nou neist nairuks pannakse.

8. Kui sa isfi woiksid taewa Sada, miks
ma näggin waewa? Egga se roog kolba full',
Kui sa ommast wäest saad abbi kül.

9. Kui sa usfud kindlast sedda, Ning ei sal-
ga omma hädda, Siis sa olled walmistud,
Ning so hing saab hästi jahhutud.

10. Omma uskõ üllesnäita, Teiste peäle ar-
mo heida, Et ta sinmust abbi nääb, Kuida
Jummal sulle armust teeb.

93.

Wisil Ninno südda rõmustelle.

Mahha langen ma so ette, Hssand! minno meel ja mõtte Tännab, et sa armastanud Mind ja pattust lunnastanud. Sa mind pör gust lahhu tades, Dige tele juhhatades, Tahhad õnnistust mul anda, Kui sind wottan meles kanda.

2. Ni tõest, kui ma leiba sõnud, On sind pattud risti lõnud; Ni tõest, kui ma jua sanud, On so werri puhhastanud Keik, kes sinno taht mist täitwad, Nenda usko üllesnäitwad: Ja ni tõest tahhad sinna, Et ka õnsaks saaksin minna.

3. Uest wottan tootada, Et meelt tahhan parandada, Et ma tahhan jätta mahha Sedda Keik, mis sa ei tahha; Et ma tõest keik inni messed, Kes so ihho lu-liikmissed, tahhan ikka armastada, Jggal mehhel abbiks sada.

4. Baestel tahhan rõõmsast anda, Hädda liste koormad kanda, Jgga ühhel omma jätta, Mitte wargsel wisil wõtta. Ka neil, kes mul liga tewad Ja mo kahjust rõmo näwad, Tahhan ikka head tehha, Et keik saaksid õnnet nähha.

5. Rõmoga ma tahhan tehha Keik, kust sa woid rõmo nähha, Et ma kui so omma ellan Ja so mele pärrast ollen. Ugga nõdder on mo ranno, Sedda tunnen ma jo ammo; Ehk ma homme unustanud, Mis ma tänna tootanud.

6. Oh! se pärrast mind nüüd aita, Et so taht mist woiksin täita. Tahhad pat mind ekhitada, Siis mind wotta kinnitada, Et ma temmä wasto wõitlen, Pahhad himmud ikka sõitlen, Et ma surren ennaminne, Kui et ollen waewalinne.

7. Te, et kardan patto hädä Ja et tunnen jälle sedda, Mis suurrt rõmo se mul annud, Kui ma patto wasto pannud. Tulgo sinno arm mo mele Mõttelgo mo hing se peäle, Kui mind peaks kiusatama, Et sa piddid kannatama.

94.

Wisil. Nüüd risti=rabwas laulage.

Ma tullen, armas Jummal, nüüd, Et sa mind kutsud woõraks So lauale, kus kallist hüüd Mull' walmistasid warraks. Kui nälg on minno hingle, Kui janno minno waimule, Et hädä tulleb peäle.

2. Sa olled hingle hoidia, Sa korwast murret pead, Sa olled temma toitia, Ni kui sa issti tead. Sa olled leiwaks, kaewuks ka, Kes südad, jodab armoga Meid, kes sind himmustawad.

3. Siis wotta, õige karjane, Mo hingle jahhutada, Ja sata taewa warrale, Ja sedda kosutada; Sa armo laua walmistad, Sa keifile se ehhitad, Kes sinno peäle lootwad.

4. Kui tallekenne otsin sind, Mo hingle karjast, tagga. So ello=Manna södad mind, Kui nälg mind waewab wägga. So kallis werri jodab ka. Ei üksige woi lahuta Mind sinno armust ärra.

5. Kui põdral' surest pallawast Wee himmo peäle tulleb, Et temma külmask hallikast Siis janno ärra=aiab: Ni järgeste ma himmustan, Et minna pattust lahti saan Ja rõõmsaks sinno läbbi.

6. Keif ennamiste ihaldan, Ja pallun agga

sedda, Et keif mo pattud kahhetsen, Sest need mull' tewad hädda: Mull' öiget usko anna ka, Mind öigussega ehita, Et südda rahhul olleks.

7. Mo süddant wötta tommata Sest ilmast taewq pole, Et ei ma = ilma armasta, So arm mull' tulgo mele, Et armastan ka liggimest, Ja wihha löppeb süddamest, Ni kallist roga wottes.

8. Mo sees ei olle middagi, Kui agga patto wigga. So jurest polle ühtegi, Kui agga puhtust leida. Mo sees on selge hukatus; So jures selge önnistus So pühhadega taewas.

9. Mo sees uut süddant walmista So pühha Weimo läbbi, Nüüd jägo minnust mahha ka Keif kurri tö ja häbbi. Mo meelt ja mötted juhata, Mo kurjad himmud kauta, Mis enne armastasin.

10. Siis tulle armsast minnule, Mo kallis hinge warra, Ma annan suud nüüd sinnule. Oh! ärra põlga ärra Mo süddant, kallis peio = ke, Et risti peäl ni kalliste Mind olled ommaks saatnud.

11. Ma tännan wägga heldeste Sind, kallis Lunnastaja, Ja armastan sind öiete, Ja otan sedda aega, Et sinna ella = jaggaja Seäl keige önsa rahwaga Mind taewa laual' kutsud.

95.

Ommal wösil.

Minno südda, römustelle, Jätta patto kombed jälle, Tötta ärra pimmedussest, Minne wälja rummalussest; Sest sind laual' kutsutakse, Önnistust sull' pakutakse, Jesus, ma ja taewa loja, Tahhab so sees asset tehha.

2. Minne, jona ussinaste, Walmista niid kassinaste Süddant hinge kossiale, Sinno elde Jesussele. Argo jägo tullematta, Ohka, palu wiwimatta: Tulle, tulle Jesukenne! Ja mo ommaks, armokenne!

3. Kalist asia ostetakse, Ja suurt rahha kullutakse; Sinua helde armastaja, Jaggad omma annid ilma; Gest et se on arwamatta, Mis sa linnid tassumatta, Keik ma-ilma kuld ja warra Ei woi sedda maksta ärra.

4. Oh mis himmo tulleb peäle, Kui so helldus tulleb mele, Jesus, kallis hallastaja! In nimeste leppitaja! Omma ihhoga miud södad, Omma werrega mind jodad; Jummal tulleb minno sisse, Ellab minno waimus isse.

5. Wärristes ma mötien sedda, (Siiski rõmus on mo südda) Se on ärramõtlematta, Se on ärraräkimatta. Kuis woib inimenne teada, Ehk ka sedda ärranouda, Mis on kerge Jummalale, Selle keigewäggewale?

6. Jhho, werri annetakse; Leibas, winas woetakse; Mitto tuhhat sedda söwad, Mitto tuhhat sedda jowad, Ommeti on kullumatta Jaggatakse löppematta. Kel on tarkust sedda moista, Kui ei waimo walgus paista?

7. Jesus! minno öige ello, Jesus! minno rõõm ja illo, Jesus! keigesurem warra, Ärra taggane must ärra. Pölweli ma langen mahha, Jhhaldan ja pallun sedda: Kasse sedda kallist roga Mind mo heaks, so auuks wotta.

8. Armust tullid taewast issi, Lunnastama inimesi; Omma hinge ärra andsid, Kasted risti mehel kandsid; Wallasid ka omma werre

Ilma patto pärrast ärra; Se mind jodab õn-
nistusseks, Sinno armo mällestusseks.

9. Jesus! Kallis hinge toitja, Jesus! patto
ärravoitja, Te, et ei sa hukatusseks Ma so
laua õssalisseks. Sinno arm mo meles olgo,
Ja mo süddamesse tulgo, Et ma nenda, kui
siin waewas, Jaan ka sinno ommaks taewas.

96.

Wisil. Oh Jesus üllem abbimees.

Mo Jesuke, sa ello leib! So jure eksja jouab,
Kell' himmo taewa peäle kãib, Ja so kãest ar-
mo nouab: Sest pallun ma sind süddamest, Oh
puhhasta mind pattudest, Et kolban sinno laual.

2. So armsa taewa roaga Mind, Issand,
tanna söda; Mind ello jöele juhata, Ja selle
seest mind joda. Kül ollen haige, rojane, So ar-
mo jomist, karjane! Mull' süiski ärra kela.

3. Sa messi-maggus taewa leib! Oh anna
mulle armust, Kui pat mo hinge peäle kãib, Et
peäsen selle hirmust. So usso kuub nüüd katko
mind, Et mull' ei olle karta sind, Kui istun sin-
no laudas.

4. Keif wiibha, waeno kustuta Mo süddamest
ja hingest, Mo süüd ja wigga ilmuta, Et ma
neid nuttan järgest. Sa kúpstud Pasatalleke,
Oh, anna ennast, peioke! Mull' hinge kasuks süa.

5. Ma tunnistan, et minno tõ Ei maksa sed-
da armo, Ma ollen patto sullane, Ka tunnet
selle hirmo. Se hädda sees mind rõmustab,
Et sinno sanna tunnistab: Sa wottad waesed
wasto.

6. Pat on mind hopis rikkunud; Oh, anna kerwist leida. Surm on mo sisse tikkunud; Mo peäle armo heida. Ma ollen sögge, walgusta; Ma ollen kaddund, hallasta, Ja aita selgest armust.

7. Mo Jesus, tulle minnule Ning jä mo süd-
damesse, Et sedda annan siimule; Siis jään so
armo sisse. So maggusama rõmoga Mo nõd-
ra waimo kossuta, Ja löppeta mo hädda.

8. Mo Jesuke, sa ello leib! Soga mind söta
wotta, Sa werri! kel keik pesta täib, Mind
heldejt jootma tötta. Sa jääd mo sisse, anna
ka, Et jään so sisse, ning et ma So läbbi
saaksi taewa.

97.

Wijil. Mo Jesus, Jummal lihha sees.

Mo lunnastaja, Jesuke! Kes armust, kui
üks talteke, Mo sü eest olled surma läind,
Mind patto wöllast lahti teind.

2. Ma rikkutud ja wiggane, Sant, pimme,
paljas, rojane Siin tullen ka so lauale, Mind
ärä lükka kōrwale.

3. Sa olled arst ja parrandad; Sa pattust
mind ka puhhastad, Sa Jssand, kes keik anda
täib, Sel, kes so laual ausast täib.

4. Sepärrast, Jesus! pallun sind, Et sa mo
tōwwest peastad mind, So werrega mind lep-
pita, Ja keigest rojast löpputa.

5. Mo waese süddant walgusta, Ja usko mo
sees õhhuta; So warraga mind rikkaks te, Ja
minno lihha tallitse.

6 Et find, kes olled tõssine Mi Jummal, kui ka inimene, Mo Jesust taewa leivaks saan, So armastust ka mälletan.

7. Mo süddames nüüd kustuta Keik himmud, ja siis istuta Mo sisse usko, armastust, Ja keik; kust sa saad auustust.

8. Mis hingele ja ihhule On kassuks, anna minnule, Keik kahjo kela, süddant ka Nüüd ennesega ühhenda.

9. Te, et so sõma - aia väest Keik kurri kauks minno seest. Et patto süüst ma peäksin, Ja Jssa armo tunneksin.

10. Oh, aia minnuust waenlased, Kes on mo hinge wastased, Keik õiged noud, mis on mo ka, So waimoga nüüd kindlaks te.

11. Mis ial teen ehk nouan ma, Se sündko kuuda tahhad sa; Et ma woin waggast ellada, Ja rahho sees siit lahkuda.

12. Siis wigo mind so rigisse So inglid omma seltsisse, Et seäl so laual sinnoga Ma rõmo tunnen lõpmatta.

98.

Wisil. Nüüd surno kehha mattame.

Oh helde Snnisteggia! kes omma kalli werrega Mind peästsid põrgo wallo kääst, Kui surrid minno patto eest.

2. Ma tullen sinno lauale. Mind puhhasta, mo Jesuke! Et kõlban sulle; walmista Mind omma puhha waimoga.

3. Ma tullen kurwa melega, Mo waese peäle hallasta. Ei tõsta minna filmadki So pole ütles, mul on sü.

4. So ihho ristis waewatud, So werri mo eest wallatud
Du maksnud minno patto süüd. Gest ükski tunnen rõmo nüüd.

5. Et sa mind nenda armastand, Mi kalliste mind lunnastand,
Siis minna tahhan tõttada, Sul udes ellus ellada.

6. Seks anna armo minnule, Et pärriseks jään sinnule,
Et minno südda, mõtted, meel Ja tõ sul kõlbaks üllewel.

7. Et woiksin sinno jälgedes So järrel käära woiteldes,
Kui tiusatakse saggedast Mo kurja süddant karwalast.

8. Oh! seisa, Jeesus! minno poolt Ja kannna sinna armust hoolt,
Kui minna ei sa eddasi, Et pat mind tiusab allati.

9. Mo surma wallus olle sa, Mo Jeesus! minno kaitšia.
Te lahti patto abhelad, Mis mind siin wangis piddarwad.

11. Et peäsen sinno taewasse; Sul kitust anda järgeste,
Mään, pattust lahti, lõpmatta Sind iggawesse rõmoga.

99.

Wisil. Nüüd wotkem Jummalale.

Oh Jeesus! rõmo saatja, Mo hinge walgustaja!
Ei ükski ilmas jowa, Kõl sinno heldust kita.

2. Mull' kallid annid andsid, Ning maggustaste toitsid,
Mind taewast kinnitasid, Ja hinge rõmustasid.

3. Mind tõbbist parrandasid, Mind waest sa arwoitasid,
Mind nähjust sõdtsid, jootsid, Ja issi emmast andsid.

4. Eest süddamest sind tännan, Ja se eest
 kitust annan, Et sinnust waewa nähti, Kui sulle
 harvo tehti.

5. Sa risti kannatafid, Mind sega rõmusta-
 fid, Sul hädda, murre olli, Mis sulle pat-
 tust tulli.

8. Mind wägga armastafid, Mo peale armo-
 heitsfid; So hädda, surm ja wallo On minno
 rõõm ja ello.

7. Nüüd wott b minno südda So kallist ar-
 mo tunda; Se kallis hinge warra, Se wottab
 patto ärra.

8. Las mind so wägge kita, Ning se mo
 meles olla, Et issi hole kandsid, Ja taewa ro-
 ga andsid.

9. Ja minno süddamesse, So werrega mind
 pesse, So Waim mind puhhastago, Need pat-
 tud lõppetago.

10. Nüüd ollen pattust lahti; Et neid mull'
 andeks anti, Mo sees nüüd Jesus ellab, Ja õi-
 ge ell' annab.

11. Oh! anna, kummi ellan Ja siin ma = il-
 mas ollen, Sind kindlast armastada, Ja sin-
 nust ossa sada.

12. Et patto eest woin hoida, Ja kindlast
 palwess' jada, So risti wastowõtta, Ja lih-
 ha himmo jätta.

13. Mis ial wõttan ette, Siis olgo se mo
 mõtte, Mis annid minna sanud, Et sa mind
 kosfutanud.

14. Nüüd polle wigga mulle, Kui surren,
 surren sulle, Ja peäsen surma waewast, Ning
 nään sind, Jesus! taewas.

XIX. Surmast ja üllestousmisfest.

100.

Wisil. Kes Jummalat ni lassib teha.

Et wiimne tund siin keikil' tulleb, Siis tulleb
kord ka minnule; Mis muud se peäle tarwis
lähhab, Kui walmistama aegsaste; Kui eme
surma surrakse, Siis surmas ma ei surpege.

2. Üht õnna surma tunni sada, Ei se ep olle
meie tõ, Et woiksin ennast walmistada, Siis
tahhan teha targaste: Ma nouan takka sedda
meest, Kes annab õnust tunnikest.

3. Se on mo armas Jesus iski, Kes omma
ello minno eest On ärraannud, inimessi Keik
lunnastanud surma käest, Kes omma werre,
surmaga Mull' annab õnsast lahkuda.

4. Oh helde Jesus! wõtta ikka Mind kehwa
meles piddada; Ja minno jure, patto wigget
Oh! wõtta hopis lõppeta. Ei häddas ma muud
mõtlege Kui sinno peäle ühine.

5. Mull' anna aegsast pattust pöörda, Ja
surretada pattud ka, Ja uskus sinno pärralt ja-
da; Oh! õppeta-mind surema, Et igga silma
pillmissel Ma surma peäle mõtlen teal.

6. So kätte, armas Jssand! minna Nüüd
annan omma hingekest; Se ommaks holeks wot-
ta sinna, Ja pärril sedda iggawest; Oh Jesus!
wõtta armsaste Mo waimo ülles taewasse.

7. So arm mind hästi walmistago, Ni kui
so mele pärrast on. Mo usko rohkest kaswatago,
Mo walgus, kilp ja minno kroon! Keik pattud,
kurjad waimud ka Nüüd kauta so wäega.

8. So hawad olgo minno warri; Mind kos-
futa so sannaga, Mind wiimselt sago sinno wer-
ri Ja Jesa heldus aitama, Et woiksin õnsast
lahkuda, So külges rahhul hingada.

9. Ehk siis mind Jummal ärrawõttaks, Kui
temma tahhab igganes, Mil tunnil moga ärra-
tõttaks, Ei karda surma ellades; Ta arm ja
Jesu werri ka Mind sadab hästi surrema.

101.

Wisil. Armas Jesus axwita ic.

Jesus, Õnnisteggia, On mo lotus, kuni el-
lan. Sedda tean; temmaga Minna wägga
rahhul ollen; Ehk kül surma hirmustused Mull-
le saatwad abhastused.

2. Jesus, mo õn, ellab weel, Gest ma saan
ka ello nähha, Ellan pärrast ikka seäl, Surm
ei woi mull' hirmo tehha. Mo Pea, Jesus, mind
ei tahha Õmma liket jätta mahha.

3. Ühhes ollen temmaga, Iggaweste kofko-
antud, Õmma usso kääga. Temma külge kinni-
pandud, Et surm ei woi hirmutada Mind, ei
temmast lahutada.

4. Eihha ollen, pean ka Üksford jälle põr-
müks sama; Sedda tean, siiski ta Mind woib
mullast ärratada, Et woin temma auustusses
Ikka olla temma jures.

5. Jummalat siis tõeste Saan ma ommas
lihhas nähha. Sedda ussun kindlaste, Gest mo
Jummal woib keik tehha. Ka ses ihhus igga-
weste Naan ma Jesust maggufaste.

6. Siis woin minna selgeste Õmma helde
Je

Jesust tunda, Pallawaks ka diete Temma armastusses minna; Agga keik se lahklub minnuist, Mis on ial wigga pattust.

7. Mis siin nuttab ärdaste, On seäl rõmus Jesu süles. Põrmusse mind kühwatakse, Surres auus touselles, Siin ma ine waene olen, Waimoliik seäl ette tullen.

8. Oh mo liikmed! olge teäl Rõõmsad, et teid Jesus kannab! Ärra olle kurb, mo meel, Jesus surmas ello annab, Kui se wiinne passun hüab, Hauast kutsuda teid püab.

9. Naerge haua pimmedust, Naerge surma, pörge hirno! Jesus sadab rõmustust, Annab iggaweste armo. Temma lõppetab keik waewa, Wiib teid ommas seltsis taewa.

10. Jhaldage süddamest, Patto himmuist lahsti sada, Wortke aegsast keigest wäest Omma Jesust armastada. Siinna noudko teie südda, Kus ep olle kartta hädda.

102.

Wifil. Oh Jesus! üllem abbimees.

Kui surma tund on ukse ees, Mind käsib ilmast jouda, Siis olle, Jesus! abbimees, Mo hinge wõtta nouda: Kui minno hing on kele peäl, Siis lo tko sinno peäle meel, Ja andko keik so hõleks.

2. Mo pattud omma loormaga Null' tewad kange hädda, Ei neid woi üllesarwata, Ei kardada siiski sedda; Gest sinno surma mällestus On, Jesus, minno kinnitus, Se minno hinge peästab.

3. Ma ollen, kui ma uskus teän, So ihho,

lu ning lihha, So kúlge minna järgest jáán, Ei karda surma wihha. Kui surren, sulle surren ma, Sa olled rõmo ello ka Mull' surma lábbi saatnud.

4. Et surrust üllestousnud sa, Ning surma tühjaks teinud, Ei hauasse woi jáda ma, Sest taewa olled láinud. Kus olled sa, seal pean ka So jures ikka ellama; Sest ma siit lahkun rõõmsast.

5. Müüd tahhan julgest rõmoga So jure Jeesus! minna; Ei ükski mind woi árrata Kui, armas Jeesus, sinna. Sest maggan haudas rahhoga, Sa ükski woid mind árrata Ning taewa sisse sata.

103.

Ommai wõisil.

Ma armastan, oh Jummal! sind, Et árra jätta mabha mind, Mo peale armo heida. Mind keif ma-ilm ei rõmusta, Ei holi taewast minna ka, Kui agga sind woin leida. Ehk minno südda lõhkeb kúl, Sa olled süiski abbiks mull', Mo õn ja hinge kinnitus, So werri on mo lunnastus. Oh Jeesuke! Mo abbimees! Mo abbimees! Mind peásta árra hábbi seest.

2. So ande Jssand! on se ka, Mis ial ma woin nimmeta, Keif ollen sinnyust sanud. Oh! anna armo tenida Sind, liggimest ja ennast ka Sega, mis olled annud; Ja kela walle-õppetust, Ning pahha hinno kawwalust. Mo hádda sees mind rõmusta, Et woin heal meel kannata. Oh Jeesuke! Mo Jummal sa! Mo Jummal sa! mind surma háddas rõmusta.

3. Ma pallun, Issand! süddamest, Oh! lasse omma Inglisest Mo hinge taewa kanda, Ja wotta minno ihhule, Kui maetasse hauasse, Head hingamist ka anda Mind wiimsel päwal ärrata; Siis tullen ma sind näggema, Oh Jummal! sure auu sees, Sind kiitma sinno järje ees. Oh Jesuke! Oh kule mind! Oh kule mind! Ma tahhan ikka kita sind.

104.

Wisil. Kuis pean wastowõtma zc.

Ma püan keigest hingest üht õnnist otfa nüüd. Et tulleb hädda kangelst, Sest nouan ärra siit: Mo lust on ärramiinna, Oh Jesus! wotta mind Sest kurjast ilmast sinna, Kus Inglid kiitwad sind.

2. Sa olled lahti ostnud Mind pattust, pörge wäest; So werri on mind peästnud Keif minno waenlastest: Se peäle minna lodan, Ei kardada minna tepe; Ma sinnult armis otan, Sest ollen õnnis laps.

3. Ehk maggus kül on ello, Surm wägga wihha mull, Et temmast tulleb wallo, Ning teeb mull haiget kül: Mo hing siit siiski tõttab, Sest surm mull kassuks jääb, Et Jesus hinge wõttab, Kus temma rõms näab.

4. Ehk mäddaneb se ihho Siin mulla, pörmo sees, Kül Jesus selget's tehha Woib sedda ärrates; Siis temma peab päistma Kui päike selgeste, Ning Jummalala ees seisma Seal taewas rõõmsaste.

5. Ehk ilm mind käsiks jada Weel seie ellama,

ma, Mis ial temmal teada, Mull' pakkus anda ka, Suurt au ja rikkust, rahha, Ei holi minna sest; Sest se jääb minnust mahha, Ei Testa iggawest.

6. Ehk lahkuma kül pean Ma ommaist sõbrust fiit, Et kurwaks sawad, tean, Mul rõõm on siiski müüd, Et teine teist ka same Seal rõõmus näggema, Ning lahkumatta jame Siis taewas ellama.

7. Ehk waesed minnust jäwad Mo lapsokessed kül, Ja nende willetsussed Siin tewad waewamull': Ma surten siiski meel. Meid annan Jummalal', Se hoidko issa kombel Meid omma warjo al

8. Mis murretsete teie, Mo lapsokessed, siis? Eks Jummal ja weel seie? Kel õn se issa wiis, Et temma toidust annab Meil' waeste lastele, Ja teie eest hoolt kannab, Kui tedda kardate.

9. Teid õnnistago Jummal, Mo armokessed müüd! Ma annan teid teit temmal', Kes kannud teie süüd: Küll same kokkotulla Seal taewas üllewel, Kus meil woib ikka olla Üks hea ning rõõmus meel.

10. Müüd pallun minna: anna Mull' õnnist tunnikest, Mo Jesus! taewa kanna Mo waese hingekest, Ja anna sedda ello, Mis olled saats nud sa, So raske surma wallo Ning werre higgiga.

11. Oh! wõtta kinnitada Mind, armas Jesus! Oh wõtta kawatada Mo usko heldeste; Et minna woitlen kindlast, Siis sinmust õppetud Woin minna laulda rõõmsast: Müüd teit on lõppetud.

Wisil. Jesukest ei jätta ma re.

Minno ello lõppeb teäl. Surrelik ka minna dllen; Ja mis on, mis minna weel Siin ma ilma alles ollen? Üks on tarwis sinnule: Olle walmis, innime!

2. Ella, kui siit lahkudes Nääksid, et so ello olnud. Muido keik on surma sees Mitte rõmuks sinnul tulnud. Ilma on ja warrandus Polle meie pärrandus.

3. Hing, mis Jesust armastab Ja üks rahholinne südda, Mis so õigust tunnistab Se teeb kergeks surma hädä; Se teeb, et woib innime Lahkuda siit rõõmsaste.

4. Kui so wiimse hädä sees Sõbbrad sinno ümber nutwad, Siis sul rahho süddames, Sedda näwad sinno tutwad, Et so usk sind kinnitab, Et sind Jummal arowitab.

5. Pallu, walwa truiste! Siis on ka so südda selge. Ello aeg on loia kää. Surma pärrast olle julge. Olle agga kartmatta. Ota tedda rõmoga.

6. Woida kartust, uskudes. Ütle: Jesus woib kül tehha, Et ma omma ihho sees Weel saan tedda üksford nähha. Temmast sai keik lõppetud, Surma wäggi kautud.

7. Et so ihho hauda lääb, Sedda wotta mälletada; Et seäl temma mullaks jääb, Se sind wotko õppetada, Lihha himmust lahkuma, Waimo peäle külwama.

Ommal wiisil.

Mo ello Kristus' isse, Mo kasso surrema,
Sell' annan hingekesse, Siis õnlast lahkun ma.

2. Suur himmo on mul miina Siit ilmast
rõnoga So jure, Kristus! sinna So riki pär-
rima.

3. Ma ollen woinnust sanud Mo hädda, wae-
wa sees, Et mind on leppitanud Mo Jesus ab-
bimees.

4. Kui tahtwad kinni miina Mo filmad, kõr-
wad, keel; Siis, Jesus, kule sinna, Kui min-
ua õhkan weel.

5. Kui südda, meel ja mõtte Kui künal kus-
tuwad, Siis wõtta mind so kätte, Kui sinna
tootad.

6. Kui Jssand! tahhad sedda, Et pean lah-
kuma, Siis lõppeta keik hädda, Kui lähhan
surrema.

7. Kass mind so külge jada, Kui usklik lapsõ-
ke, Mo ello nenda seada, Et saan siit taewasse.

8. Kus allati woin kita Sind Kristust Jssa-
ga, Ja pühhal' Waimul' näita Suurt au seäl
lõpmatta.

Ommal wiisil.

Mo Jesus, Jummal lihha sees, Mo igga
wenne abbimees, Sa surrid mo eest risti peäl
Sest olli Jssal helde meel.

2. So surma ja so werri wäest Null' tulgo
ar

armo sinno läest, Siis kui ma hakkab nõrkus
ma, Ja woitlen kange surmaga.

3. Kui ennam film ei selleta, Kui kõrwad teys
ei kule ka, Kui hakkab kangeks minnema Mo
keel, ja südda lõhkema.

4. Kui uhtegi ei tunne meel, Ning abbita
jään ilma peäl; Siis tulle appi, Jesuke! Mull'
wiimisel otsal heldeste.

5. Mo ello waewa wähhenda, Mo surma
wallo lühhenda; Keik kurjad mõtted hirmuta,
Mo jure ja so rahhoga.

6. So holeks annan hingekest, Kui temma
lahkub ihho seest; Se ihho olgo mulla sees Siin,
kunni wiimne pääw on läes.

7. Siis ärrata mind hana seest, Ja warsta
kohtus minno eest. Mo pattud ärra mälleta;
Mull' rõmo armust anna ka.

8. Kui ommas sannas kulutad, Ja wandes
mulle tootad: Ma ütlen tõest sulle se: Kes san-
na kuleb korwaste,

9. Se peäseb minno kohto seest, Ei nä ka sur-
ma iggawest; Ehk surreb inimeste ees, Se
siiski ellab taewa sees.

10. Sest minna tahhan kangest wäest Siis
tedda kista surma läest, Ja wõtta taewa ellas-
ma, Siis peab temma minnaga.

11. Seäl järgest rõmus ollema. Meid Jesus
sinna arwita; Keik pattud rikku armoga, Ja
aita rõmo odata.

12. Kui ello hakkab lõppema, Siis, Issand,
usko tinnita, So sanna kuulda kindlaste, Et
woime surra õnsaste.

Wisil. Oh Jesus! üllem abbimees ic.

Oh Jesus! minna tean kül, Et surm mind är-
ranouab. Mil wisil agga tulleb mull' Ning mil-
lal temma jouab, Ei tea ma peäl üksige. Sa
moistad sedda üksine, Sa tead mo wimist otsa.

2. Et sinmust mul, kui tead sa, So pühha
Waimo läbbi Suur rõõm on, sest niid pallun
ma, Et põra minmust häbbi; Ma ussun tõest,
et pesnud sa Mind pattust omma werrega Ning
mull' so riki saatnud.

3. Ma pallun sind, oh Jesuke! Te targaks
minno mele; Et sedda ussun kindlaste, Kui häd-
da tulleb peäle: Et sinmust abbi otan ma, Kui
hing siit wõttab lahkuda Sest ihhust taewa pole.

4. Kui on so mele pärrast ka, Mind lasse häs-
ti minna, Hea mele ning hea mõtlega, Siit ilmast
taewa süna, Et minna uskus rõõmsaste Ja
ommas wodis õnsaste Woin silmad kinnipanna.

5. Waid kui sa kusti wälja peäl, Ehk maial,
kus on södda Ning katko többi, nälja heäl Ja
wee ning tulle hädada, Mind armust tahhad wõt-
ta siit, Siis ärra arwa wannad süüd, Mis el-
lus enne tehtud.

6. Ja kui ma wõttan nõdrussfest Siis ennast
kurjast näita, Ehk rāgin tühja nõdrast peast,
Siis wõtta armo heita; Sest sedda teen ma
teadmatta, Ei mitte omma melega, Et meel on
nõdraks läinud.

7. Oh! anna surma wallo sees Mul kaunid
kõmbed olla, Et minno hing ka rõõms täis Woiks
sin-

sinno jure tulla, Ja et woiks südda wallota
So armo läbbi lõhkeda, Kui künalt kustutakse.

8. Ma ommeti ei tahha sind, Mo Issand! õp-
petada, Mis surma sinna panned mind, Mil
tahhad lõppetada; Waid ussun, et sa tõeste,
Oh Jesus! mind wiid taewasse, Kus poles ial
surren.

9. Sest minna hea melega Müüd annan en-
nast sülle, Et surm mull' tulleb kassoga, Ning sa
tood ello mulle: Kü minno ihho häddata Sel
wiimisel päwal auuga Sest surma unnest tõuseb.

109.

Wisil. Oh Issa taewa rigi sees, 2c.

Oh, innimenne! julgeste Sa ellad kü; kui lehy-
heke On sinno ello ilma peäl; Ja süiski sinna
loday weel. Et surm peab kangel ollema, Ja
hakkad julgeks minnema.

2. Kaps otab et ta kangemaks, Noormees, et
ta saaks wannemaks, Ja waina lodab aastat
weel. Ei ükski nä, et eksib meel. Te entast
tutwaks surmaga, Et kartmatta woid lahkuda.

3. Sa ütled: Kü ma õnne sees Ja häddas
mõtlen: surm õn ees. Kui sinna surma mälles-
tad, Kas süddant süis ka parrandad? Jääd sin-
na pattust põõrmatta; Süis surma sa ei mälleta.

4. Süin selle parrast ellame, Et iggamees
teeks truiste, Mis Jummal käsib. Taewa
sees On meil se õige ello ees. Ei kõlba senna
pattune, Ei kõlba senna temma tõ.

5. Oh ärva mõtle süddames: Kui õn mul
wiimne hädda käes; Süis õhkant, pallun Je-
sus

fust ma; Kõl se mind wottab peastada. Sul
anti armu aega, Et piddid pattust pörama.

6. Et pöra agga aegfaste, Ehk surm sul tulleb
äkkiste. Sest aegfaste ennast walmista, Et sur-
red üksford rahhoga. Kui pat on ärrawoitel-
dud, Siis saab keik hädda löppetud.

110.

Wisil. Oh Jesus üllem abbimees.

Oh! risti rahwas, kannata! Mis kardad
sinna hädda? Ehk Jummal wottab hirmuta, Oh
tunnistagem sedda! Se muhtlus on meil õige
nüüd, Et meil on wägga paljo süüd, Kes woib
kõl sedda keelda?

2 So holeks ennast anname, Oh armas Is-
sa taewas, So jurest abbi otsime, Muud nou
ep olle waewas; Sest meie waene ello teäl Ei
olle muud kui nutto heäl, Seäl odetakse rõmo.

3. Siis inwa sadab wiljokest, Kui langeb
mulla sisse. Kui müld saab katnud innimest,
Siis sadab Jesus isse Sest pörmust tedda auus-
se Ja iggawesse ellusse, Mis ammo walmistatud.

4 Mis surma pärrast ehmatad, Ehk olgo
noor ehk wanna? Se surm keik rahwast surre-
tab, Se on üks tõe fanna. Oh! wägga õn-
nis on se mees, Kes usso, pühha ello sees Siin
ellab, surreb õnsast.

5. So hinge ning so ihho eest Kõl Jummal
hole kannab. Kõl temma peastab hädda seest,
Ning Inglid hoidjaks annab. Kõl temma ar-
mo-tiwaga Sind wottab kokkotorjada Kui kan-
na ommad poiad.

6. Ehf walwame, ehf maggame, Siis Issand murret kannab. Kristusse pärralt olleme, Kes meile woimust annab. Surm meile sai Udama käest, Meid Kristus peastab hädda seest, Seft Issandat nüüd kiitkem.

III.

Ommal wiisil.

So holeks annan ennast ma, Oh Jummal! ihho hingega, Kui pean weel siin ellama, Heaks arwan ka, Et sünnib mull, mis tahhad sa.

2. Mo ello aeg Jummalala wäes, Mo surma tund ka temma käes, Mo juuksed, Jummal, loed sa, So tahtmatta Ei ainust neist woi kad-
duda.

3. Siin ilmas on rist, hädda, waew, Mo ello on, kui merres laew; Mis meie ilmas ellame On ürrike. Kes tark on, woi leb korwaste.

4. Üks muld ning põrm on inuime, Ta tulleb emmast auaste; Ei warrandust to ilmale, Ei ühtege Wi ennesega hauasse.

5. Ei aita rikkus middagi, Ei tarkus, fõrkus ühtege; Ei peasta ükski surma wäest, Ei naest, ei meest, Ei pease surem temma käest.

6. Kui tänna terwed olleme, Kõl homme kirs-
tus maggame; Kes tänna on ni punnane Kui kaunike, Kõl homme haige, sureb se.

7. Meid järrestikko wialse Kõl filmist, melest ärrage; Ma = ilm! sa pea unustad Nored, wannad, Keif ausad ning feif wäggewad.

8. Oh armas Issand! õppeta, Et peame feif

surrema, Et rikkas, tark, noor, wanna ka
Peab lahkuma Siit ilmast omma illoga.

9. Se on, oh Jummal! patto tõ, Se läbbi
surm on kermeste Meil' sanud, tappab innimest,
Ei holi fest, Kes rikkas on, ei surussesest.

10. Mo ello on täis willestust, Täis hädda,
nutto, ahvastust. Kui Jummal tahhab, tahhan
ka Siit lahkuda; Surm on mull' kassuks kah-
jota.

11. Et kül se pat mind hirmutab, Se õige usk
mind kinnitab: Sest Jesus seisab minno eest,
On surest wäest Mind peästnud hirmsa surma
käest.

12. Sesamma minno Jesus tõest On surnud
minno waese eest, Mo heaks on üllestousenud,
Woimust sanud; Surm surma läbbi surmatud.

13. Sell ellan, sellel' surren ka, Ei temmast
surm mind lahuta; Ta üksnes on mo-abbi-
mees Mo ello sees, Kui surren, hing on tem-
ma käes.

14. Ehk siin on waewa, kurvastust, Siis
on se minno rõmustus: Et pean tousma wae-
wata, Ning rõmoga Mo Issa riki minnema.

15. Sa armas Jummal, hoiad mind, Mo
fontid, luid, sest tännan sind; Ei ainus pea
puduma, Waid sawad ka Keik liikmed kokko-
tullemä

16. Mo armsa helde Jummalä Saan minna
näha lõpmatta Se kalli taewa õnne sees, Ning
rõmustes Seäl tedda kita iggawest.

17. Oh Jesuke! Jummalä tal, Mo eest sa ol-
lid koorima al; Oh wõtta mo peäl' hallasta, So
werrega Mo patto hädda parranda.

18. Amen! se peäle ütlen ma, Meil' õnna otsa walmista; Oh! aita mind siit ühtlase So riigise Sada ning jada järgeste.

XX. Wiimsest päwast.

112.

Ommal wiisil.

Se aeg on tõest ukse ees, Et Kristus tulla jouab, Seält taewast sure auu sees, Ja rahwalt arro nouab, Siis naer kül peab lõppema, Kui tulles peab minnema Keif ma ning taewas hukka.

2. Siis Ingli heäl ja passunad On teikis paikus kuulda, Keif surnud ülestousewad, Mis enne pandud mulda; Kes agga alles ellawad, Ja siin ma- ilmas seisawad, Meid mudab Jummal ueks.

3. Üks ramat loetakse seal, Sest kuleb noor ja wanna, Mis temma teinud ilma peäl, Keif rahwa tõ ja sanna; Siis iggamees saab iggawest Keif palka omma teo eest, Kes head ehk kurja teinud.

4. Kes taewa Jssä sanna heält Ei olle kuulda joudnud, Waid õõd ja päwad siit ning seält On tühja rikkust noudnud, Se peab warsi minnema Siis kurja waimo seltsiga Kristusse jurest põrgo.

5. Oh Jesus! olle abbimees, Lass' surest armo holest Mind olla ello kirja sees, Ja seisa min-

minno polest. Ma ussun sedda süddamest; Sest sinna surrid minno eest Ning maksid minno wõllad.

6 Kui kōhhut moistma tullel sa, Siis jätta arwamatta Mo süüd, oh Jesus! wõtta ka So armoga mind katta, Et pühha seltsi jure jään, Ning taewa rõmo järgest nään, Mis sinna meile saatnud

7. Oh Jesus! kauaks wibid sa Nüüd tulle matta taewast? So rahwas saab kül kannata, Mi mitme waewa pärrast; Sa õige kohtomõistia, Meid tulle peästma armoga Siit keigest kurjast, Amen.

113.

Wisil. Se aeg on tõest ukse ees.

Ta tulleb omma auu sees, Mo Jesus kohtomõistiaiks. Hirm olgo sellel süddames, Kes tedda ommaks peästjaks Ei wotnud, jänud pöör matta, Ei tahtnud temmal ellada. Kül se saab waewa tunda.

2. Sest walge ette tulleb nüüd, Mis pimmesdusses tehtud; Ja, üllesleitakse keik süüd, Mis siin ep olle nähtud. Ta waeb mõtted, sannad, tõ Nüüd omma sanna järrele, Ja maksab kurja kätte.

3. Oh hädda! kühho pöggeneb, Kes julgest patto teggi, Kül ennast peita himmutseb, Ja siiski temma näggi, Et merre pohjas polle maad, Kus kurjad ennast kattawad, Et peab kohtus seisma.

4. Heält kulukse: Et minge nüüd Keik kurjad

jad minnust ärra, Ja kandke omma patto süüd
Ja tundke kahhe wõrra, Mis rummalus ja ho-
letus On wäärt: se põrgo pimmedus, Se
maksko teile kätte.

5. Oh õnnis se! Kes truiste On ikka head
teinud, Kes puhtaste ja waggaste, So järrel
Jesús! káinud, Se seisab rõõmsast sinno ees,
Ja tunneb rahho õigusses, Mis temma armast-
tanud.

6. Ja willetsus on otsa saand; Sa kutsud
tedda taewa; Et temma süin sind armastand
Ja woitlemas náind waewa. Sa wottad ted-
da waewa káest. Ja tunneb rõõmo iggawest,
Et temma ustaw olli.

7. Oh armas Jesús! aita sa, Et mele tulle-
tame So kõhto päwa lõymatta, Ja ennast wal-
mistame, Et nááktime süis rõmoga Sind kõh-
to päwal tulles, Ja ühtegi ei kardaks.

114.

Wisil. Kuis pean wastowotma 2c.

Kui pääw on tulnud kätte, Et kõhbut moistad
sa, Süis húa mind so ette, Mo Jesús! armo-
ga, Ja katta, mis ma teinud, Ja kosta minno
eest Kui julgeks ollen láinud Ja eksinud so káest.

2. Sa olled kannatanud Ja surnud minno
eest. Sa olled lõppetanud Keik, mis so kás-
kudest Mul teggematta jánud. Gest lodan ma
so peäl. Kes süin on õigeks sanud, Se saab ka
õnsaks seäl.

XXI. Iggawessfest ellust.

115.

Wisil. Nüüd paistab meile kaunistre,

Ma ollen, Jummal! rõmus teäl, Kui mõt-
len sinno taewa peäl, Mis sa meil walmista-
nud, Kus tunnistab sind selgeste So suur ja
kaunisimme tõ, Mis sa seäl ilmutanud. Senna
Saana ka Uksford minna; Wottad sinna! Siit
mind peasta, Ja so ello pole tõsta.

2. Mis on keif rõõm siin ilma sees Se rõ-
mo waste, mis weel ees, Mis seäl so jures lei-
da? Käl sa meid siin ta rõmustad Ja sedda
wisi õnnistad, Mis woib so armo näita. Agga
Jkka On siin kanda, Kust saab tunda Mitto
hädä. Seäl ep olle ennam sedda.

3. Seäl teadmatta on waew ja rist; Seäl
polle ennam leinamist; Seäl surm ep olle teada.
Kes seäl on, kullab tundwad need, Et Jummal!
sa keif ueks teed, Et wanna järg läind möda.
Ei seäl Siis weel Riufatussed, Willetsusfed Ei
sa nähtud, Egga eunam liga tehtud.

4. Oh Jummal! sinno taewa sees Sind keif
need waggad tännades Ja rõmo tundes kiitwad.
Seäl paistab so an nendele, Et nemmad sedda
selgeste Ja rõõmsast wälja hüüwad. Täiest
Heldest Annab Jssa Nüüd neil isse Ennast tun-
da, Wottab õnnistust neil anda.

5. So ees nüüd nemmad ellawad, Sind om-
maks Jssaks auustawad, Et maitswad sinno
armo. Ei te nüüd teiste kawwalus Ja inni-
mes-

meste tiggendus Ei ennam neile hirmo. Nemmad, Noudwad Sedda agga Jkka tagga, Mis on hea. Ei muud ükski taewas tea.

6. Kui mitto, mitto on jo seäl Need waggad, kedda tundsid teäl! Ehk need ka mind seäl leidwad. Sa Jummal! senna korristad, Kes siin so tahtmist teggewad, Ja truust ülles näitwad. Teen ma Nenda, Siis ka minna Seäl, kus sinna, Onfast ellan, Taewa seltsis rõmus ollen.

7. Kus on mo Onnisteggia? Seälsammas taewas ellab ta, Ka meile asset tehhes. Mis rõõm, kui minna saaksin ka Seäl kous olla sinnoga, Sind, kallis Jeesus! nähhes! Siis sa Mind ka Rõmustades, Onnistades Wasto wõtta. Arra sa mind mahha jätta.

8. Kui kaunid on need ued maad, Ja taeswad, mis sa walmistad, Oh Jummal! waggadele. Oh Jeesus! kes sa ele läind, Ja seäl ka minnul asset teind, Oh! sada mind so tele. Niita, Et ma Nenda ollen Kunni ellan, Et ka minna Senna saan, kus olled sinna.

116.

Wisil. Kes Jummalat ni lassēb tehha.

Neil on üks rahho järg weel teada, Kes ma peäl uskus ellawad, Mis Jummal wottis neile seada, Kes taewa pole tõttawad, Kes truiks jäwad surmani, Ja head tewad allati.

2. Kes sedda sawad surmas kätte, Kui õnsad on, oh Jummal! need. Kui nemmad sawad sinno ette; Siis kaitwad selge rõmo teed. Se waewa eest, mis olli teäl, Sa rõmustad neid üllewel.

3. Kui omma last siin trööstib emma, Mi rõmustakse waggad seal. Täit rõmo, rahho annab temma, Kes isse woitles ilma peäl. Ta annab teäda selgeste, Miks meil siin olli kitsas te.

4. Seal kaub meie nut ja hädda; Seal kistust, täanno laulame, Ja rõmoga nüüd näme sedda, Et rahho põlwes seisame, Et hästi keik on lõppetud, Mis Issast olli seätud.

5. Siis polle ennam karta waewa, Ei wallo egga willetsust. Sa, Jummal! annad omma taewa, Ja sellega suurt õnnistust. Seal on meil põlwest põlwesse Üks iggawenne rahho ka.

6. Mind aita, Jesus! kammatada, Kui rist jääb wägga raskeks ka. Sa wotsid isse wae seks sada, Ja woitlesid ka häddaga. Sa tead meie willetsust; Oh! anna usso kinnitust!

7. Oh! aita, et ma ikka woitlen Head woitsemist. So wäega Mul lähhab korda, et ma sõitlen Keik kurjad himmud lõpmatta. Ma tullen hädda järrele So rahho sisse taewasse.

I 7.

Ommal wiisil.

Oh kui õnsad on need pühhad taewas! Kes on surmas lahti keigest waewast, Need peäsnud ärra, Kui meid wangiks peab ilma kärra.

2. Ilin ep olle muud kui wangi kooda, Kus on kartust, hirmo, waeno, sõdda, Mis siin on ikka Se on murre, kurwastus ja wigga.

3. Agga taewas polle sedda karta, Seal woid julgest rõmus rahhul seista, Kui saad sa siinna, Ei so rõõm seal wähhemaks woi minna.

4. Kristus pühhib nende filmad ärra, Kes
siin nuttes tunnud ilma käära; Seäl sinno kõr-
wad Järgest Ingli rõmo laulo kuulwad.

5. Käl süs meel tahhan ärrajouda, Kui
mind Jummal wöttaks taewa nouda, Kes tah-
haks jada Siis ma ilma, Kus on hädda teada?

6. Oh! süs, armas Jesus, meile tötta, Ja
meid kurjast ilmast õnsast wötta, Kes teäl woib
jada, Kui on parram asse taewas teada?

118.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Siin kui on otsas ello päwad, Siis on meil
teine ello kää. Ja sinno ommad, Jummal! näs-
wad, Mis õnnis luggu waggale. Sest se, kes
siin on head teind On süs ka taewas õnsaks
läind.

2. Siin ma peäl jubba mitmed waggad So-
rõdm ja rahho jahhutab. Et agga siin, mis
sa neil jaggad, Käl aeg ka pea pillutab; Siis
mitto korda tunneme, Et õige rõdm weel polle kää.

3. Meid wottab többi waematada; Meil on
seäl tulli käära teäl. Meid piüdwad himmud
eksitada Ja sawad woimust waese peäl. Meid
waenlane siin kurwastab, Kui ilma aego wi-
hastab.

4. Siin waggal mitto kord on hädda, Ja
pattused on õnne sees. Siin waggad wallus
näwad sedda, Et pattune on rikkas mees. Siin
on weel alles seggane: Di luggu ei jä ialge.

5. Siin otsin sedda, seäl saan nähha; Seäl
saab se mulle selletud. Seäl tahhab Jummal
õigust

õigust tehha; Seäl sawad õiged rõmustud, Kes temma mele järrele Siin õigust teinud truiſte.

6. Seäl saan ma täieste ka tehha So tahtmist, Jummal! rõmoga. Ma saan keif õnnistust seäl nähha, Mis ma siin weel ei selleta. Ma tunnen sinno seadmistest, Et minna ellan iggawest.

7. Ma saan siis selgeste keif tunda, Mis siin mul pandud warjule. Ma saan siis sest sul kitust anda, Mis nüüd läind selgeks minnule. Siis sa, mo hing! keif arranaad, So risti ja so rõmo teed.

8. Siis saan ma rõõmsast senna tulla, Kus Jummal ennast ilmutab, Ja Jesussega seltsis olla, Kes mind siis isse õppetab. Ma saan siis temmast rohkestest keif tarkust, mis siin polnud ka.

9. Siis Ingliseega kous ollen, Et nende sarnatseks ka lään. Siis waggadega ühhes ellan Ja head iggaweste teen. Siis minno õn nell õnneks saab, Ja nende rõõm mind rõmustab.

10. Seäl saan ma tänno selles anda, Kes truiſte mind õppetab, Ja wottis mo eest muret kanda, Et tõe tele juhhatas. Siis leian minna neidki seäl, Kes ollid minno sõbbrad teäl.

11. Ehk wottab kegi siis mul õõlda: Et olle terve tullemast! Kes sa ni truiſt püüdsid teelda Mo hinget hukka minnemast. Oh! sedda rõõmo, mis se saab, Kes ühhe hinge parrandab!

12. Mis on mapealsed willetsusused Se au ja rõõmo wasto weel, Mis iggawessed õnnistused Meil üksford ilmutawad seäl? Mis kül kurb silma pilkminne Se wasto, mis siis ikka kõi.

XXII. Põrgo wallust.

119.

Wisil. Müüd hingwad innimesed ic.

Oh! tulge, innimesed, Oh! tulge, waewalis-
sed, Ja pange tähele: Kui wägga pinatakse
Ja hirmsast waewatakse, Kes patto teinud
julgeste.

2. Oh tulge! wõtkem sinna Se wallo paika
miäna Süddame mõttega, Ja waatkem hästi
sedda, Kui hirmus nende hädda Ja ilma-
ära-
rääkmatta.

3. So südda kutsus roga, Nälg wottab süski
ära, Ei anta raskest. Kül janno tulleb peäle,
Ei anta tilka sulle, Kui tuld ja tõrwa iggawest.

4. Siin kallid rided katwad, Seal mudda,
porri matwad, Muud ehtet pollegi! Kül tuhhat
tulle-
kired Pea peäle kookolõwad; Jääd süski
ikka allasti.

5. Kus on so ello-
maia? Kus woid sa asset
sada? Kes annab sulle nou? Ei olle muud seal
teada, Egga muud asset leida, Kui pimme org
ja Põrgohaud.

6. Siin ilmas aiad agga Sa tühja au müüd
tagga, Segga sa surustad; Seal kurratid sind
naerwad, Ja ärra teotawad, Ja häbbi, naero
teggewad.

7. Kes saab sind auustama? Kuis woid sa
surust püda, Mi hirmsas wallus seal? Et kurja
wallitfesi, Ja kurrati meelt teggid, Kui ellasi
weel ilma peäl.

8. Siin võttad sedda kita, Ja omma aega wita Hea seltsimeestega; Seal polle muud sul lota, Egga muud seltsi ota, Kui keige põrgo- listega.

9. Need, mis sa hukka saatnud, Ja ilmas pahhandanud So kurja elloga, Need sind seal ärrawandwad, Ja hirmsast ärraneedwad, Ja hüüdwad kurja lõpmatta.

10. Kes õdd ja päwad lakkwad, Ning ta- plewad ja prasswad, Ja naerwad Jummalat, Need teine teist seal pekswad, Ja hammastega listwad, Ja teist kui koerad närrivad.

11. Kes ilma lusti otswad, Ja rõmo ello tahtwad Siin tans'tes, kargades, Need istwad fures waewas, Jo pallawas, jo külmas, Ja polle lusti ellades.

12. Kül wahhest monni wallo Ja waewalins ne ello Siin pinab innimest: Kül tõbbi ärra- kurnab, Luud, kondid ärramurrab, Teeb rams motumaks waewalist.

3. Mis saab siis põrgus sama, Kus peab koggutama Keik suggust äppardust, Kui ühhel hobil sulle, Ja hulgal tulleb peäle Hirm, hädda, wallo, jällestus.

14. So silmad kermest nutwad, Ja järres- tikko jookswad Need silma- pissarad, Sa näak- sid keigel mehel, Et ep ei olleks ial Siin silmad peas sul ollewad

15. Kui kurjad tühja laulwad, Siin kõrwad mehel kuulwad, Ja tähhel pannewad; Seal muud ei olle kuulda Kui hüüdmist, rõõkmist ikka, Ja kurratide karrinat.

16. Keik sinno lu ja lihha On must ja õäl ja mäd

mädä, Ning haiseb kurjaste, Üks kurri maggo järgest, Üks sap, üks kibbe kermest, Se läm-
matab sind hirmsaste.

17. Kül kurratid sind kiskwad, Ja paigast teis-
se wiskwad, Kül tulli kõrwetab; So soned, luud
ja lihha, Se pahharetti wiha Keik ühhest är-
rawännitab.

18. Mind, mäed, kinnikatke, Ja mättad,
allamatke! So su seal küssendab. Dnnis, kes
sedda teab, Ja ommas meles peab, Ja aegsast
ello parrandab.

Teine Jäggo

Gest, mis risti-rahwa kohhus on.

I. Pühhasi risti-ellust.

120.

Wisil. Jummal Ma ning taewa Loja.

Arm! kes sa mind olled lonud Dmma nõo jär-
rele; Arm! kes patto wasto tonud Dnnis-
tust mo hingele; Arm! sind ärrawallitsen, Et so
pärvalt ifka jaan.

2. Arm! kes sa mind wallitsenud Enne kui
sain lodud weel; Arm! kes innimesseks sanud,

R

Kei

Keikis meie wisi peal; Arm! sind ärrawallitsen,
Et so pärralt ikka jaän.

3. Arm! kes sa siin kannatasid Mo eest sur-
ma hukkatust; Arm! sa nenda walmistasid
Mulle rõmo, õnnistust; Arm! sind ärrawallit-
sen, Et so pärralt ikka jaän.

4. Arm! kes on Waim, ello, wäggi, Walgus,
tõdde, sanna, te; Arm! kes ennast oriaks teg-
gi, Et mind aitaks truiste; Arm! sind ärrawal-
litsen, Et so pärralt ikka jaän.

5. Arm! kes omma ikke alla Pannud mo
meelt ihhoga; Arm! kes sa keik melewalla Mo
kääst wotnud, süddant ka; Arm! sind ärrawal-
litsen, Et so pärralt ikka jaän.

6. Arm! kes palludes kääd tõstab Mo eest,
ja mind armastab; Arm! kes ausast mo eest kos-
tab, Berrega mind lunnastab; Arm! sind ärra-
wallitsen, Et so pärralt ikka jaän.

7. Arm! kes wottab minno kehha Ärratada
haua seest; Arm! kes annab mulle näbha Au
ja rõmo iggawest; Arm! sind ärrawallitsen, Et
so pärralt ikka jaän.

121.

Wisi. Oh! wagga Jummal, kes ic.

Ei ilmast holi ma, Ei holi temma warrast;
Mo Jesus, üksine Mul olled mele pärrast:
Sind minna tabhan teäl Ükspäinis himmusta,
Sa olled minno rõõm. Ei ilmast holi ma.

2. Jlm, on kui kerge suits, Mis äkkist ärraka-
ub, Kui warjo näitminne, Mis pea ärraläh-
háb

hääb; Mo Jesus agga jääb, Jlm lõppeb kuulmatta; Mo Jesus wäggew on. Ei ilmast holi ma.

3. Jlm agga rummalast Suurt au siin takka aiab, Ei sedda mötlege, Et keik au ärrakaub; Ei minno südda siin Muud auge armasta, Kui Jesust üksine. Ei ilmast holi ma.

4. Jlm püab warrandust Ja rikkust kokkoyanna, Et agga woiksid täis Keik aidad, firstud sada; Kül ma tean parramat, Mis ilmal' teadsmatta: Mo warra Jesus on. Ei ilmast holi ma.

5. Jlm se peäl kurri on, Kui tedda laidetakse, Ja temma auu ka Siin wäbbe rikkutakse. Ma tahhan Jesu rist' Ja häbbi kannata. Kui ta mind auustab, Ei ilmast holi ma.

6. Jlm agga rõõmsaste Siin himmo järrel ellab, Ja taewa rõõmustust Kül se eest ärraans nab; Se kiitko temma teed, Kes se woib armasta, Mull' Jummal armas on. Ei ilmast holi ma.

7. Ei ilmast holi ma, Jlm lähhäb pea hukka; Ei temma surus woi Meid surmast ärra peasta: Ja himmo, rikkus, au Lääb ärra kuulmatta; Kui Jesus agga jääb, Ei ilmast holi ma.

8. Ei ilmast holi ma, Mo Jesus on mo ello, Mo warra, rikkus, au, Mo keigesurem illo, Mis ial ihaldan, Mo rõõm, mo taewas ka, Siis ütlen minna weel: Ei ilmast holi ma.

Wisil. Oh wägga Jummal, Kes ic.
End näita koido-täht, Pääw paista mulle selgest,

gest, Mo Jesus! walgusseks Ja minno sisse järgest; So armo tullega Mind läbbi sojenda, Ja selle walgega Mo südda uenda.

2. So tõe waimoga Te mulle sedda puhtaks, Et lähhaks keik mo tõe So armastusses pühaks; So walgus täitko mind, Et Issal' au sest saaks, Ja temma armo leek Mind paistes kosfutaks.

3. Mull anna sinno sees Siin kääia ja keik tehha, Et pimme, kawwal nou Jääks keikis minust mahha: Mind omma filmaga Kätpiddi tal-lota. Et sinno järrel kääin, Kui ele lähhäd sa.

4. Te, et keik põlgades Sind üksi meles hoian, Sind ommaks walgusseks Ja elluks ikka nouan; Mo kõrwad lahti te, Et pannen tähhele, Mis rägid; tomma mind, Siis jooksen järrele.

123.

Wisil. Oh waggä Jummal, Kes 1c.

Kes waggas ellus ni, Kui Jummal käsib, ellab, Se tunneb otsani Suurt rahho. Ma = ilm möllab Kül kurjast ikka peäl, Teeb tülli ennesel; Ei rahho olle tal, Kui rõõm on waggadel.

2. Kül waggad nouawad Head möttelda ja tehha, Ka siis kui willetsust Ja waewa sawad nähha. Sest nemmad teawad, Et Jummal katsub neid, Kes tedda kardawad Ja aitab seddamaid.

3. Kui teised warrandust, Au ahnest himmus-tawad; Siis waggad rahhul on, Kui omma leiba sawad. Ja nende kallim au On truus, Kassiuis. Tõ, waero on nende rõõm; Neilt kangel kaddedus.

4. Kui Jummal rohkesti Peatoidust waggal jaggab; Siis jälle aitab se Teist, kes siin hädas das äggab. Ei temma ialge Ei taple waesega. Ta annab kehvale, Kel pudub, rõmoga.

5. Kui tühja juttoga Wend teistest teotakse, Et ilma asjata Süüd temmast otsitakse; Siis kostab temma eest, Teeb tühja's teotust. Ta seisab wenna poolt Ja näitab armastust.

6. Ta leppib sellega, Kes tedda kurjast sõimab. Sel annab andeks ta, Kes kaddeaste läimab. Ta õnnistab neid keik, Kes tedda wanduwad. Ta pallub nende eest, Kes kurja sowiwad.

7. Ta mõlleb taewa peäl, Ta woitleb õõd ja päwad, Et ta saaks senna weel, Kus waggad ikka jäwad. Jesus on temma rõõm Ja temma õppetus, On temma walgus, täht, Ja kallim warrandus.

8. Oh Jummal aita siis So tahtmist järgest tehha; Et wagga ello wiis Meist keikist olleks nähha. Meid hoia kelega Kul ussust kiitlemast, Ja Jesust teoga Ommeti salgamast.

124.

Ommal wiisil.

Ma hüan, Jesus, appi sind, Mo õhkamis-
sed kule; So armoga nüüd aita mind, Et lak-
siti ei mõtle, Et sulle ellan pühaste, Mull' õiget
uskõ anna, Risti kanda, Et head teen wennale,
Ning pean sinno sanna.

2. Ma pallun weel, mo Jummal! sind, Oh!
wotta sedda tehha, Et kurjad ei woi naerda
mind, Et saan so abbi nähha, Keik enamist,

Kui surm on kä, Eas' mind sult armo ota, So peäl lota; Ei kolba minno tõ, Ei se voi julgust sata.

3. Te, et ma wihhameestele Woin tõest andeks anda, Ja, et ma ellan ueste, Ei wotta wihha kanda. So sanna on mo rõmustus, Sega mo hinge toida, Et woin woita, Kui tulleb willetsus, Mis sinmust mind woib põrda.

4. Te, et ei rõõm, ei kartus mind Siin lahuta so sannast, Waid et ma kindlast ussun sind. Keif on so kões jo wannast; Sa annad woimust maksota, Ei suda ükski tehhes, Wae wa nähhes, So armo pärrida, Mis peastab surma häddast.

5. Ma pean järgest woitlema, Mind nõdra, Jeesus! aita. So armo pole hoian ma, Mull' anna woimust woita. Kui kiusatus mind wint' sutab, Siis kela sinna ärra Patto kärä, Mis muido hirmutab; Käl saan so abbi nähha.

125.

Wisil. Oh! wagga Jummal, kes 2c.

Ma = ilm ei holi fest, Et süddant puhhastakse Meist patto kombedest, Mis temmast armastakse. Sa arwab ennast kül So puhta ollewad, Kui silmakirjaks sull' Au, Jummal, annawad.

2. Kui Jesu lauale Saab korra pärrast kändud, Ei kesta kawa se, Ehk kül hea nou on peitud. Ilm ei sa parremaks, Teeb patto ueste, Ja saab kül kurjemaks, Ni ellab järgeste.

3. Ta siiski kiitleb weel: Müüd puhhas minna ollen, Mul julgus on se peäl, Et Jesu lauall tul-

tullen. Ei wõtta õppetust Se rummal, wallato;
Waid kidad rummalust. Oh Jummal parrago!

4. Kes omma süddame Siin tahhab puh-
hastada Ning Ma peäl allate Meelt, mõtted
uendada, Sewoitleb kowwaste, Et pat on otsa-
ta, Mis temma järgeste Siin tulleb parrata.

5. Keif kurjus süddamest Kui hallikast keeb
ülles, Däl tõ ming sannad sest Kui kired tous-
wad tullest, Kes nüüd ei puhhastata Siin omma
süddame, Ei pattust lahti sa, Ei rahho tunnege.

6. Kui ial tahhad sa, (Ehk olled waene, rum-
mal) Siis patto peäle ka Sull' woinust annab
Jummal; Et agga patto tõõd Ma-ilm ei surres-
ta, Ei ristist holige, Sest parramaks ei sa.

7. Ei Issand salli ka, Kui wottad ennast pet-
ta Siin kawwalussega: Keif tulleb mahha jät-
ta; Mis ial kolbmatta, Sest süddant puhtaks
te Nüüd Jesu werrega, Siis on so ello hä.

8. Et sedda, Jesus, sa Muss' teada annud ol-
led, Siis te, et wihtan ma Keif kawwalusse
kõmbed, Ja süddant puhhastan Siin ilmas
järgeste Sest, kurni puhtaks saan So läbbi
täieste.

Wisil, Kui Jesus sure armoga re.

Mo Jummal, loja, abbimees! So jure waene
tullen; Kui sa ei wallitse mo sees, Siin muido
hingest ollen: Ma ollen surnud ellawalt, Mind
pat on ärrahukkand, Sest kus ta ka on mele-
wald, Seal polle weelgi hakkand Se õige
waimo-ello.

2. Sepärrast heida armo nüüd So waese lapse peäle, Ja kela, et mo patto süüd Ei koggu uest jälle. Mind hoia sedda räkimast, Mis wihhastab so mele, Ehk ühhe inimessse last Woib fata kurja tele, Ja huffatusse pole.

3. Mo kõrwad, Issa, hoia ka, Kui sattun pahha seltsi, Et need ei ial kuulda sa So rigi teotussi. Meid pöra nende juttudest, Kes sinno waimo naerwad; Kes end ei hoia nende eest, Kül pea sedda pöörwad Ka efsitusse sisse.

4. Mo silmad, Issand, wallitse, Ja kána puhta tele, Et häbbematta nou ja tö Ei tulle minno mele: Mis ausas ellus kinnitab, Mis taewa wäggi nouab, Mis kindlat usko sünnitab, Mind kassimusses hoiab: Se olgo minno himmo.

5. Oh anna, et ma süddamest So rõmo üksnes ihkan, Keik prastimissed iggawest Ja ilma lustid wihkan: Se rõdm, mis lihha rõmustab, Se lükkab pörgo sisse, Ja mis ilm rõdnisaks tunnistab, Se sadab huffatusse Ni waimo, Kui ka hinge.

6. Oh õnnis, kellel allati Se taewa leib on roaks, Kes muud ei tahha, iggatse, Ei nouage muuks osaks Kuid se, mis sadab ellusse, Kus Jummalaga ellab, Ja senna pühha hulgasse, Mis armsad laulud laulab, Jo löpmatta näab rõmo.

127.

Wisil. Ärka ülles minno südda 2c.

Õnnis, kes ei wotta tehha Kurja nouu järrele, Ei woi ülletohhut nähha, Pattustest ei holige: Kes neist pilkjaist pöggeneb, Nende seltsist taga

ga

ganeb, Uggas kalliks peab sedda, Kui teeb
Jummal targaks tedda.

2. Unnis, kes süin rõmo tunneb, Pühha käs-
ko õppides; Süddames se õimeks panneb, Ei
sest lahku eilades: Nenda õitseb, kaswab se,
Kui need palmpuud kauniste Jõe kaldal ommad
õksad Hästi laialt lautawad.

3. Nenda figgib innimenne, Jummalat kes
armastab, Sell' keik lõmad saatwad õime,
Kunni täiest pühhasi saab; Temma lehhed kos-
suvad, Ning on ikka illusad. Jummal abbiks
sellel tõttab Keikis, mis ta etteõttab.

4. Kedda pattust rõmustakse, Teine järg on
sellele, Temma rõmo aetakse Ni kui põrmo
laiale. Kus on pühhad rõmoga, Siinna pat-
tused ei sa. Jummal armastab keik waggad,
Hukka lähwad, kes on kurjad.

128.

Wisil. Sion kaebab sures häddas re.

Oh! mind wotta targaks tehha, Armas õr-
nisteggia! Et ma woin so walgust nähha, Ol-
le issi õppia: Mia ärva pimmedust, Anna jälle
waggadust, Et ma woin so jure tulla, Tark
ning moistlik ikka olla.

2. Tühjad mõtlemised sada Arra minno süd-
damest, Sinno wäggi woib mind peasta Nend-
de karwalusse seest. Mita mind, kui woitleu
weel, Et saan woinust kurja peal; Gest et kirs-
satus mind waewab, Minno süddant wägga
hawab.

3. Kurjad himnud tappa sinna, Mis mo

peäle tullerwad. Sata woimust, pallun minna,
Kui mo mõtted woitlewad, Et so rahho hädda
sees Olleks wäggen süddames, Siis sind iggal
aial tannan, Ning so au ka sureks kidan.

4. Patto laened kohhisewad, Zerwad hirmo
minnule; Kässi, Issand! siis need jäwad Wail-
feks warji peage; Sinno tõe walgus se Paist-
ko selgest minnule, Muido rummalaks jään
minna, Kui mind targaks ei te sinna.

5. Sinno maggus arm se tulgo Minno sisse
üllewelt, Sinno wäggi walmis olgo Minno
nõddral süddamel. Jesus! anna minnule Püh-
ha Waimo rohkeste, Et ma woiksin waggaks
sada, Sinno mele pärrast tehha.

6. Minno süddant waewatakse, Wotta sedda
rõmusta, Diete mind juhatakse, Kui teed tae-
wa näitad sa: Siis mo südda rõõmsaks saab,
Tühja rõmo teotab, Ning ei mõtle selle peäle,
Mis ei sata taewa tele.

7. Et ma tühja peäl ei loda, Kisse keik mo
süddamest, Ei ma neist woi abbi ota, Egga
tunda Jesukest. Minna wägga ihaldan, Jesus,
sind ning rõõmsaks saan, Kui ma tõ-este sind
leian; Te, et sinno pole hoian.

129.

Ommal woisil.

Oh! wagga Jummal, kes keik annid meile
annad, Kelt on, mis ial on, Kes keig' eest
murret kañnad, Mull' anna terwist, ning Et
terwe ihho sees. Mull' olleks puhhas hing Ja-
õigus süddames.

2. Last, mis mo kohhus on, Mind ussinas-
te

te tehha, Et woiksin ammetis, Mis käsüd,
pea nähha: Oh! anna, et ma teen Mo tegga
aegfaste, Ja aita, et mo tö Woiks minno
eddase.

3. Mind aita räkida, Mis ikka heaks woib
tulla, Ja kela räkima, Mis tühhi tahhab olla:
Ja kui mo ammetis Ma pean räkima; Siis
anna sanuale Täit wägge rõmõga.

4. Kui mul on hädda kä, Siis wotta julgust
anda, Mind aita rõmõga Mo ristis koorima
kanda: Mo wihamehhega Mind lasse leppida.
Kui nou mul tarwis on, Head nou siis anna ka.

5. Ee, et ma keigega Nisuggust söbbrust pean,
Mis ma head ollewad Ja sinnul' armas tean.
Kui wottad heideste Mo warra jätkada; Siis
olgo ärra sest, Mis sadud kurjaga.

6. Kui sa mo eale Weel tahhad jätko anda,
Ja monda waewaga Mind lasse wannust
kanda; Siis anna kannatust, Mind hoia patto
eest, Et kui ma halliks saan, Ka tunnen auu sest.

7. Kui tulleb ello ots, Siis astu, Jesus,
ette, So ristis surima sees, Hing sago sinno kät-
te, Mo ihhul' olgo maad, Kus waggad magga-
wad, Kus nemmad hingades Ei kule mürrinat.

8. Kui hädad wimati: Keik surmud, touske
ülles! So käsü olgo siis Ka minno haua küljes;
Kasf kuulda omma heält, Mo ihho ärrata, Et
kaunist selletud Saaks taewa seltsi ka.

130.

Wisil. Sion kaebab sures häddas re.

Tulge, ristis-innimesed, Wõtke tarka õppet-
tust, Kes on Jesusse lu-liikmed, Temmalt sa-
wad

wad õnnistust; Se, kes Jeesust tunnistas, Süddamest ka armastab, Ning kes wõttab waewa nähha, Temma mele parrast tehha.

2. Õnsad on, kes allandusses Siin ma-ilmas ellawad, Ning siin waimo maddalusses Muustawad Jummalat; Se, kes ennast allandab, Sedda Jummal üllendab. Kes siin Jeesust meles kannab, Selles taewa riki annab.

3. Õnsad on, kes kurwastusses Patto parrast leinawad, Ning ka sures abhastusses Omma wigga kaebawad: Need, kes murretsewad nüüd, Nutiwad ikka ommad süüd, Neid saab Jummal rõmustama, Nende murret lõppetama.

3. Õnsad on need waggad hinged, Kes keif hädada falliwad, Ja on pitkamelelissed, Kurja heaga tassuwad, Andwad andeks keigele, Ei te kurja ühhele: Neil on nende tassumisses Ma-ilm nende parrandusses.

5. Õnsad on, kes takkanoudwad Sigust ning ka tõssidust, Üllekohto eest end hoidwad, Põlgwad ilma warrandust; Kes ei te siin kawwalust, Pettust, ahnust, tiggedust: Neid saab Jummal issi täitma, Nende peäle armo heitma.

6. Õnsad on need armolissed, Kes ei jätta aitmatta Neid, kes siin on häddalissed, Tewad head hea melega, Reddagi ei unusta, Palwe, tõ ning nouuga: Neil saab abbi hädada aial, Neil on armo kohto päwal.

7. Õnsad on, kes puhhastusses, Tõõs ja sanas ellawad, Süddamette kassinusses Meelt ja mõtted piddawad, Kes ma-ilma himmussust, Kurja lihha rojastust Keigest melest teotawad: Jummalat siin nähha sawad.

8. Õnsad on need rahholisfed, Kes kül pea leppinwad, Need, kes on heamelelised, Ristiarmus ellawad, Kes seäl rahho teggewad, Kus on wihha-piddajad: Neid saab Jummal auus-tama, Õmmaks lapsiks nimmetama.

9. Õnsad on, kes kannatawad Hädda, risti, kiusatust, Ja siin ilmas palgaks sawad Ilma süta teotust: Neil on helde tashuja Jummal, nende kaitсия, Woib se peäle otsa sata, Armust nende peäle wata.

10. Alita, armas Jhsand, Jummal! Et ma nenda ellan teal, Et ma waene, arg ning rummal Õnnis ollen ilma peäl, Et ma ellan madda-last, Pallun sind ka ussinast, Waenlastele au-deks annan, Sigust ikka meles kannan;

11. Waeste peäle armo heidan, Ollen pühhas süddames, Rahho ikka takkanouan, Ja sind te-nin keigest wäest. Anna sinna heldeste, Et ma ussun kindlaste. Sinno Waim mind juhhatago, Alusas ellus kinnitago!

131.

Õmmal wisi.

Üks on tarwis, armas Jummal! Sedda moistma õppetä, Ja, mis armastan ma rummal, Tuhja agga olla, Gest et se mo süddant siin pinab ja waewab, Ja ükspäinis mur-ret ja kurwastust annab; Kui agga se ühhe saan, siis se on mull' Kül õnsam ja parram, kui ilm, mis on sull'.

2. Kui sa tahhad sedda leida, Arra otsi ilmas teal, Minno südda, wõtta jouda, Otsi sedda üllewal, Kus Jummal on lihhas ja ühhes seäl ellab,

ellab, Keik head ja keik täielist annet sull' annab,
Seält leitakse suremat, parremat hääd, Seäl
on se ükspäinis, kus iggawest jääd.

3. Ni kui pühast Mariale Minus ossa olli se;
Temma töttis Jesussele, Kristus temma jalgele;
Ei olnud muud himmud ta süddames teada, Kuid
ükspäinis Jesusse õppetust kuulda, Mis temma
ni iggatses, sedda ta sai, Et temmale Jesus ta
wssaks süs jäi.

4. Nenda üksnes on mo himmo, Jesus! sin-
no järrele, Sind ma ihhaldan jo ammo; Kinki
ennast minnule! Et paljo kül peaksid laiat teed
noudma, Süs Jesusse jure ma üksnes saan
joudma. So sanna, oh Jesus! on ello ja
waim; Se kaswab ning kossub kui terrane taim.

5. Sinno sees keik nou ja tarkus Sallaja
seäl petakse; Anna agga, et mo moistus Sedda
pannek's tähhele. Oh! wotta mull' waggadust,
allandust anda, Ja taewase tarkusse jure mind
fata! Kui Jesus, sind tunnen ning öiete teän,
Süis minna kül öiete targaks ka lään.

6. Ei muud Jummalä ees kolba Kui sa, Je-
sus, üllem hea, Sull', oh Jesus! lääd keik
korda Sinno pühha werrega; Se läbbi on ello
ja õigus mull' todud, Se läbbi on õnnistus
mulle ka sadud. Mind ehhitad hästi ja illusaks
teed, Kui uskus sind hoian, kui iggawest hääd.

7. Oh! süs anna minno hingel' Sada sin-
no sarnatsaks, Sinna olled isfi temmal' Tehtud
ka pühhitsusaks: Mis iggates Jummalä elluks
on waia, Se Jesusse läbbi keik antakse pea,
Sest kadduwast himmust oh! pühhasta mind; So
ello mull' tulgo, ma armastan sind.

8. Mis ma siis veel ennani tahhan? Sinno armust saab jo küll, Sinno werri, se ma tean, Teggi taewast lahti mull'; üht iggawest lunnastust olled sa saatnud, Ja kurrati woimussest olled mind peastnud, Ning täielist wabbadust kinksid mull' ka, Müüd Abba! ma pallun, so last aita sa.

9. Täielinne rõõm ja rahho Minno hinge kosfutab, Mis mull' Jesus, minno ello, Minno no laitsja walmistab. Sa olled mo maggusamassi, oh Jesus! Sa olled mull' armas, sa olled mull' ainus, Müüd ühtegi olle, mis rõmustab mind, Kui sinna, oh Jesus! kui uskus nään sind.

10. Müüd, oh Jesus! pead sinna Mulle ainus ollema, Katsu mind, ja te et minna Ollen karwalusseta. Oh wata! kas eksin ma kurrjale tele, Ja sata ning kána so pole mo mele. Oh! te, et keik pühkeks siin arwab mo meel, Kui Jesust saan kassuks, se tarwis on teäl.

II. Pattustpõõrmisest.

132.

Wifil. Jesus, surma ärrawoitja re.

Jssand! kurrja ollen teinud, Oh mind koor-
mab raske pat Sedda teed ma polle káinud,
Mis sa mulle juhhatad, Ja nüüd tahhaksin küll
minna Hirno párrast warjul miina. Jesus!
Jesus! aita mind, Siis ma ikka tánnan sind.

2. Agga kuhho woiksin jouda Sinno selge filma eest? Ehk saaks ülle merre souda, Hauda peita hädda sees, Ehk mul olleks tule tiwad, Siiski, Issand, sa mind leiad. Jesus! Jesus! aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

3. Ilmaks tulleb tunnistata, Et ma kurri kolbage Sinno lapseis nimmetada, Botta mind so armule, Arra lasse patto lihha Suttitada sinno wiha. Jesus! Jesus aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

4. Ehk üks innimenne jouaks Merre liwa luggeda, Ei ta siiski ilmas sudaks Keik mo pattud arwada, Egga se woi ial sada Keik mo wigga nimmetada. Jesus! Jesus! aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

5. Minno filmad wotke nutta Boido wägga ärdaste, Oh! et peas woiksin tutta Bet weel ikka rohkeste, Et ma woiksin omma häbbi Nuttada mo filmaläbbi. Jesus! Jesus! aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

6. Oh! et kangeks nutto=oiaks Lähhäksid mo pissarad, Ja mo filmist werri woaks, Et jo nutmast löppewad; Oh! et need kui laened merrest Fouksid mo filmikestest. Jesus! Jesus! aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

7. Agga, Kristus, sinno harwad, Ja üks werre tilgoke Minno pattud parrandawad, Kustutawad koggone; Sest ma sinno jure tul-len, Et so harvus warjul ollen. Jesus! Jesus! aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

8. Sinno selga koorimat koidan, Wiska pattud merresse, Ennast puhastada heidan, Pesse lumme=karwale, Sinno pühha Waim mind
faat

saatko Et ma ial sust ei lahku. Jesus! Jesus!
aita mind, Siis ma ikka tännan sind.

133.

Ommal wiisil.

Jssand, omma wiikka sees Arra sa mind nuht-
le; Gest so Poeg on wahhemees, Armo saats-
nud mulle. Mul on nüüd Paljo süüd, Siiski
armo anna, Arra wiikka kanna.

2. Kes sind surmas kulutab, Kes so armo
kidak, Ning so nimme auustab, Sulle tänno
annab? Hoia sa, Pallun ma, Põrgo wallo
tundmast, Aita surra õnsast.

3. Jssalikko armoga Minno peäle wata,
Minna ollen rõmota, Rõmo mulle sata. Kan-
nata Minnoga; Te, et hinge hawad Jälle ter-
weks sawad.

4. Waat, mis nõdder ollen ma; Wägga
nõrgaks läinud Keik lu-kondid walloga, Et ma
patto teinud. Nuttoga Pannan ma Uiuma mo
sanno, Waewan omma hinge.

5. Surest waewast ollen ma Koggoniste wäs-
sind, Hingel iggaw odata, Ohkades ma tüd-
dind. Kanaaks sa Aitmatta Jättad hingekesse
Sure murre sisse?

6. Tagganegge waenlased! Gest mind Jummal
kuleb. Tagganegge wastased! Kes teist ennam
holib? Sinno ees Usso sees, Jummal, minna
seisan, Armo rohkest leian.

7. Au nüüd olgo Jummalal, Jssal' ning
sell' Poial, Waimul, usso andial, Selle püh-
hitseial. Kitada, Tännada Tahhan temma
nimme, Kes teeb sure imme.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Ma waene muld, kes patto teinud, Siin seis-
san, Jummal, sinno ees; Ma ollen kurja tee-
peäl káinud, Oh árra nuhtle wihha sees. Oh
hallasta! oh hallasta! Mo hallastaja armoga.

2. Mis hádda tulleb minno peäle, Et ollen
hirmsast efsinud. Et saaksin minna armo jälle,
Ma waene laps, kes patto teind. Oh hallasta!
oh hallasta! Mo hallastaja armoga.

3. Oh! kule armas Jsa, taewast, Kui wá-
ga minna kissendan, Ja aita mind sest patto
waewast, Et andeks andmist himmustan. Oh
hallasta! oh hallasta! Mo hallastaja armoga.

4. Eks sinna kule minno heäle, Kui kaua il-
ma ihaldan? Eks sinna heida armo peäle, Kui
ohkan, pallun, iggatsen? Oh hallasta! oh hal-
lasta! Mo hallastaja armoga.

5. Kúl hirmus suur on minno hádda, Ei woi-
mu ükski parrata; Sa üksi kelad árra sedda,
So arm woib sedda wáhhenda. Oh hallasta!
oh hallasta! Mo hallastaja armoga.

6. Mo kurja tööd ja patto möda Mull' árra
wotta tassuda. Oh! anna omma heldust teáda,
Ja te mind ommaks lapses ka. Oh hallasta!
oh hallasta! Mo hallastaja armoga.

7. Et rági agga úhhe sanna, Et kulen waene
eksia. Reid pattud mulle andeks anna, Siis
ollen so sees pattota. Oh hallasta! oh hallas-
ta! Mo hallastaja armoga.

8. Sest minna ussun, et mo palwed Ei já-
núud wastowótmatta; Sest minno mõtted
róóm

rõõmsaks läh'wad, Ei need mind ennam kuru-
wasta. Oh hallasta! oh hallasta! Mo hallas-
taja armoga.

135.

Wisil. Nüüd põlgan minna rõõmsaste.

Mo Jummal, hallasta mo peäl, Kes wägga
helde olled. Mo patto hädda katta weel, Mis
süddant, meelt ja mõtted Mi rikkunud, Et kuru-
wastud Ja sures häddas ollen, Kui patto wal-
lo tunnen.

2. Oh! puhhasta, oh! pesse mind Mo patto
rojast heldest. So harwades ma otsin sind; Mo
Jesus aita noppest: Siis rõõmsaks saan, Ma
tunnistan, Et patto teind mo südda, Oh! pes-
se, Issand, sedda.

3. Se wõlg mull' polle teadmatta, Mis sulle
maksma pean. Oh! anna andeks, kannata
Weel minnoga; ma tean, Et sured süüd, Mis
tunnen nüüd, So wasto ollen teinud, Mis sin-
no poeg on maksnud.

4. Sa olled õige, tõssised Ja head on sinno-
teud. Mis meie muud kui sullased, Kel paljo
üllekohbut? Sa rojata Ning pattota, Meid
olled puhhaks lonud, Pat on meil' rojust touud.

5. Waat, minna ollen nenda ka, Kui keik
muud innimesed; Ma polle sündind pattota,
Waid kui keik häddalised. Mo sündminne On
pattune, Mind himmud rojastanud, Misga
mind emma sanud.

6. Eõt Jummal sinna armastad, Mis salla-
jas on näha, So sannaga mind õppetad, Se
woib

woib mind targaks tehha, Mis ellades Siin ilma seest Ei targad olle leidnud, Et ennast targaks pannud.

7. Mind Jummal isse puhhasta, Siis läh hân pattust puhtaks. Mo süddant sinna allanda, Pat teggi mind kül uhkeks; Et süddames Ja kumbedes Sind agga ikka nouan Ja sinno pole jouan.

8. So rahhoga mind rõmusta, Se on luz kontil maggus; Sest minna ollen rammota, Et kontist üddi kaddus. Oh! kauta Mo patto ka Ja temma hirmsa häbbi, Ja parranda mo többi.

9. Mull', Jummal! puhhast süddant lo, Sest sedda mo hing puab. Mo patto wallul' otsa to, Mis mo peäl kurja hüab. Mind uenda, So waimoga, Kes tõssine, mind täida, Ning abbi mulle näita.

10. Oh! ärra nuhtle wiikka sees Mind sinno Poia parrast, Mo Issa, wäggew abbimees! Head jagga Waimo warrast. Mind jahhuta So abbiga; Et woin so peäle lota, So Waimust rõmo ota.

11. Neid pattusid siis tahhan ka So nouud õppetada; Kui enne so nou tunnen ma, Siis woin neid juhhatada. Mind aita nüüd, Keik rasked süüd Mull', Jummal, andeks anna, Ning murret mo eest kanna.

12. Sull' peab parrast minno keel Ning südda tänno andma. Mull' tulgo sinno kâest se meel, Et minna woiksin laulda Nüüd rõõmsaste Ning järgeste, Mis sinno auuks tulleb, Ning südda sinust õppeb.

13. Sest ennam sa ei tahhagi Meid ohwri ia neid andid, Mis ihho polest anneti; Waid sedda römüks panned, Kui kurwastud Ning ahastud On meie waim ning südda; Käl ohwriks tahhad sedda.

14. Sa meie üllespiddaja, Oh! aita omma rahwast. Meid õigussega ehita Ja parranda Meid wahwast, Et kindlaks jääb, Ja waggaks lääb Mo südda ja mo mötte Ja head wottab ette.

136.

Wisil. Oh Jsa! taewa rigi sees ic.

Ni kui ma ellan tõeste, Meil' ütleb Jummal heldeste: Ei olle minnul rōmo sest, Et hukka lähhab iggawest Se waene, willets pattune, Waid et neist pattust pōrab se.

2. Se sanna ussu, pattune! Ning ärra mõtle kaksite, Sest saad sa armo, rōmo käl Mis Jummal tootanud full, Ning kinnitanud wandega; Onnis, kui pattud jättad sa.

3. Oh! ärra olle holeta; Käl aeg weel, ärra mõtle sa, Ma tahhan rōmōsast ellada, Ning parrast, kui saand wannaks ma, Siis tahhan patto wihkada, Käl Jummal wōttab hallasta.

4. Käl Jummal tahhab tõttada Sind pattust wastowōttada: Kes ägga patto sisse jääb, Ning ikka wasto oksa teeb, Ei heida armo hinge peäl, Se peab wallo tundma seäl.

5. Arm Jummalast on tootud, Et Kristus so eest surmatud, Ei temma süski kinnita, Et pead hoomseks ellama, Et tulleb surm, on teada käl, Waid teadmatta se aeg on full.

6. Et ellad tanna, pöra weel, Eh! homme teine järg on teäl; Kes tanna terwe, punnane, Käl homme äkkist surreb se. Kui olled pattust-pöörmatta, Siis pead pörgus pöllema.

7. Mind aita, helde Jesuke! Et sulle jouan peage, Ning enne pöran kermeste, Kui surm mind ksisub äkkiste, Et tanna, iggal aial ka, Ma woiksin önsast lahkuda.

137.

Ommal wiisil.

Oh! armo juur, Mo pat on suur, Mis minna wötmud tehha: Ei olle teäl Ma-ilma peäl Mo hingel abbi nähha.

2. Et olleks mul Hea warri käl Ma-ilma otsa jäda, Ei siiski ma Ja häddata, Et patto palk on teada.

3. Sest sinnule Ma pattune, Mo armas Jssand, töttan, Ja pallun sind: Oh! kule mind, Et sures waewas ollen.

4. Kui tahhad sa Mind nuhhelda, Sega ma rahhul ollen: Et nuhtle teäl, Ja aita seäl, Kui ma so jure tullen.

5. Ka kannatust Ja parrandust, Oh Jssand! anna mulle, Ja arowita, Et laitmatta Ja wag-gast ellan sulle.

6. Te minnoga, Kui tunned sa; Keik heaks ma sinnust wottan. Mind walmista, Et löp-matta So pole üksnes hoian.

7. Kui linno wiis, Et temma siis Käl ennast warjul hoiab, Kui tuiß on ees Ning hädda käes, Ka omma asfet leiab:

8. Nisammote Ma pattune So warjo, Jes
sus, tullen; Kui surm ja pat mind waewawad,
So jures julge ollen.

9. Ma ollen seäl, Ehk hingel teäl On ihhust
ärramiinna; Siis taewas mull' Saab rõmo
kül, Kui minna lähhan süna.

10. Au Issale, Ning Poiale, Ka pühhal'
Waimul' olgo; Nüüd süddamest Ja iggawest
Meist keikist Amen tulgo.

138.

Wisil. Oh Jummal! wata heldeste.

Oh! helde armo Issa, sind Ma waene pal-
lun wägga. Oh! ärra põlga sinna mind, Et
tunnen omma wigga. Ma ollen paljo pattud
teind Ning ekfitusse tee peäl káind; Keik sedda
andeks anna.

2. So sure wáe lábbi mult Keik pattud wot-
ta ärra, Mind lasse sada tarkust sult, Ja an-
na taewa warra, Head tahtmist, wägge, püh-
ha nou, Et keikist tulleks sulle au, Mis minna
wottan ette.

3. Oh! Jesus õnnisteggia, Sa olled ärra-
maksnud Mo pattud omma werrega, Ning ar-
mo mulle saatnud. Oh! Zaweti Poeg, hallasta!
Oh! helde Jummal, arwita! Mo nutto, pal-
we kule!

4. So werre hawad, surm ning piin Mo hin-
ge kassuks tulgo, Ning mis sa kannatanud siin,
Mo õnnistussüks olgo. Oh! omma Issa pallu
sa Mo eest, et temma armota Mind waest ei
moista hukka.

5. Oh, pühha Waim! kes rõmustad, Sa õige jubhataja! Kui pat ning himmud kuusawad, Siis wäggewast mind aita, Et himmud ei sa woimustke, Waid et ma rahha, ahnusse, Au, lihha himmo wihtan.

6. Kui surma tund on pea kã, Siis woitel da mind aita, Et kurrati ning temma wãe Ma woiksin ärrawoita; Et haigus, hädda, kurwas tus, Se surma waew ning abhastus Mind saatwad taewa pole.

139.

Ommal wiisil.

Oh Jesus! üllem abbimees, Sa armo hallik taewas, Et wata kuida minno sees Mo hing on sures waewas, Et patto süüd mind waewas wad, Ning mind ni wägga kuusawad Gese, mis ma ollen teinud.

2. Gesamma sure hädda sees, Oh Jesand! appi tõtta, Ning olle õige abbimees, Mo süüdamest neid wõtta, Et patto sisse ma ei ja, Ning surma hukkatust ei nä, Ja iggawest ei kau.

3. Kui minna hakkam mõtlema, Mis ial ollen teinud, Siis tahhab südda katteda; Gese ollen arraks lainud. Mo nou ei hakka kuhhugi, Waid hukka saaksin wimati, So sanna kui ep olleks.

4. Gesamma sanna tunnistab, Et andeks an netakse, Mis pattud südda kahhetseb, Ning et neid unnustakse; So armo neile tootad, Kes kur wast melest palluwad, Ning uskwad sinno sisse.

5 Et minna ommast melest nüüd, Kui sinna tead sedda, Ka leian paljo rasket süüd, Need
te

terwad mulle hädä. Gest tahhaksin so werrega
Mind lasta pattust puhhasta, Kui Tawet ning
Manasse

6. Est langem minna põlwele, Oh Jssand!
sinno ette, Sind pallun minna allati: Et rõs
musta mo mõtte. Oh! anna andeks heldeste,
Mis minna ollen kurjaste Mo ello aial teinud.

7. Oh, Jssand Jummal! hallasta Ning anna
andeks mulle. Mo kurba süddant rõmusta,
Siis tanno annan sulle, Ja tahhan hea melega
So nimme auuks ellada, Ning sinno sanna
kuulda.

8. Mind toeta so armoga; Mind aitko sinno
hawad, Ja pesse mind so higgiga, Kui lõp-
wad ello päwad, Ning korrista mind õnsaste
Siit kurjast ilmast, Jesuke; Wi taewa seltsi
Amen.

140.

Wisil. Oh Adam! sinno eksitus ic.

Oh, minna waene pattune! Kui raske on mo
südda. Mo armas Jummal! sinnule Pean tun-
nistama sedda: Need pattud mull' On rasked
kül, Mis minna ollen teinud, Üks kurri te On
kurjaste Maast maddalast kül kaidud.

2. Kes woib keif üllesarwata, Mis sinno was-
to tehtud? Ei woi ma siiski sallata, Et se keif
sinnust nähtud. Mind arowitas Ja lunnastas
So armas Poeg, oh Jummal! Ning ommeti
Meid petteti, Et ollen hirmus rummal.

3. Kes sudab üllesrākida, Mis head sa mulle
teinud? Kui kohhus olli tännada, Se melest är-

ralainud. So warraga Mind rohkest ka Siin
 issa kombel toitsid, Kui omma last, Ja helladast
 So armo süles hoidsid.

4. Sa ootsid tänna päwani, Et piddin patz
 tust põõrma, Ja läkfid aastast aastani, Kui
 wiibsin, kannatama; Ei nuhhelnud, Kui teni-
 nud Ma kurri innimenne. Sa hallastad Ja
 parrandad, Et olled armolinne.

5. So sanna on mind sagedast Mo patto
 pärrast nomind. So puhha Waim on wägge-
 wast Mind sinno jure kutsnud. So armo käd
 Mull' teggid hääd, So pole kääksid jouda, Ka
 sundsid sa Mind ristiga Sind jälle takkanouda.

6. Et sinna kül ni heldeste Mull' olled armo
 annud, Ma ollen siiski wälaste So sanna was-
 to pannud. Mo rummalus Ja wallatus On
 ülle kätte lainud, Ei olle sa Siin hirmoga Mull'
 siiski otsa teinud.

7. Kül sinna woinud peage Mo ello lõppetä-
 da, Mind kurja sullast äkliste Siit ärrakautä-
 da, Kül kangest sa Woind nuhhelda Ja kohhe
 ärraheita, Nüüd otab weel So Issa meel, Et
 tahhad armo näita.

8. Kui sedda mötlen järgeste, Siis tulleb mur-
 re peäle, Et minna nenda hulluste Teind pattud
 uest jälle. Kül pörgusse Ma tõeste Nüüd pid-
 din hukka sama, Seal kardan ma, Et walloga
 Mull' peaks tasfutama.

9. Ei sunni mulle kurjale So lapses nimme-
 tada, So kange hukkamoiſtminne Woits mulle
 osaks jada, Mi kibbe surm On patto koorm,
 Se on mull' ammo teada, Kui arwataks, Mis
 etſitaks, Ei woi ma õnsaks sada.

10. Oh, helde Jummal! hallasta, Ja näita armo mulle, Et sure allandusfega So jure tul-
len jälle. Mind truiste Ja armfaste Sest ras-
kest murrest peästa. Kui sinna ka Ei kosfuta,
Kes süs woib so ees seista?

11. Oh! anna jälle rõmoga So Jessa süddant
näha, Need pattud hopis lõppeta, Et head ma
woiksin tehha. Keif minno tõ Ja tahtminne So
mele pärrast tulgo, Kui surren teal, Mull' tae-
was seäl Hea asse hingel' olgo.

141.

Ommal wiisil.

Oh! kuhho lähhan ma Mo patto koormaga?
Kust pean armo leidma? Kes saab mull' abbiks
joudma? Et keif ilm appi tulleks, Mul süiski
hädäda olleks.

2. Oh, armas Jesufe! Ma tullen sinnule, Mo
peäle armo heida, So helde süddant näita,
Mind wotta armust wasta, So werrega mind
lasta.

3. Ma waene pattune! So peäle julgeste
Ma tahhan pattud heita, Et woiksin armo lei-
da; Süis sinno pühhad hawad Keif õnneks
mulle sawad.

4. So pühha werrega Mind pattust puh-
hasta. Mo kurba süddant aita, So armo
mulle näita: Keif pattud kinnikatta, Ning mers-
re pohja matta.

5. Sa olled minno õn, Mo armas Jesufen!
Et sa mind pattust peästnud, Ja olled neid ka
süst.

süstnud So omma haua sisse, Seäl matsid sa neid isse.

6. Ehk suur mo patto tõ, Siis saan neist wallale, Kui ma so werre wottan, Se peäle kindlast lodan. Kes sinno jure jouab, Kõl hädast abbi leiab.

7. Mul paljo waia kõi, Mis süski tarwis mull' Mo õnneks, Keik on todud, So werre läbbi sadud; Segä ma woidan ärra Keik patto, põrgo käära.

8. Ehk kurrat wäega Mind tahhab hirmuta, Mul polle süski hädda, Sa, Jesus! woitsid tedda, So woimust anti mulle. Sest täanno annan sulle.

9. So surm kõi tõeste Teeb sure imme-tõ, Et selle wäe läbbi Keik rahwas leiab abbi, Se peästab surma kääst Ja patto, põrgo wäest.

10. Ma lodan, Jssand, sest So peäle süddamest, Ei ma woi hukka minna, Et surnud olled sinna, Ning minno pattud kannud, So riki mulle annud.

11. Mo süddant jubhata So pühha waimoga, Et kurja mahhajättan Ning sinno jure tõttan; Et woin so jurejāda Ning taewa riki sada.

Wisil. Sion kaebab jures häddas 2c.

Oh! tru Jummal, sulle kaeban, Et on hädda süddamel, Kurjaste ma ennast waewan, Kui sul teāda ennesel, Mis suurt nõdrust tunnen ma, Ei woi ülesrākida, Kui se katwal waim mind kiusab, Kiusuda mo usko puab.

2. Jummal, sinna isfi tead, Et mul polle ennesest Ühtegi, waid sinna jaggad Keik heid ommast heldest kääst. Mis on ial minnus hä, Se on sinno armo tö, Sinna usko mulle annad Ning ka keikile, kui arwad.

3. Minno heält, oh Jummal! kule, Gest so pole küssendan. Tötta sinna appi mulle, Mui- do minna hukka saan. Kurrati tööd rikku sa; Minno usko kinnita, Et ma sinno peäle lodan, Süddames ka Kristust hoian.

4. Jesus, kes keik armo annab, Sa ei lükka ennesest Tedda, kes so risti kannab, Waid sa kostad temma eest. Ehk se usk on pissoke, Kui sinnäpi terrake: Ommeti saad sinna nähha, Et woib sured asjad tehha.

5. Mulle armo anna sinna, Et kurb ollen kog- gonist: Uita mind, et woidan minna, Kui on paljo woitlemist. Minno usko kinnita, Wai- moga mind ehita, Et woin waenlast mahha- lüa, Ning so abbi eest sind kita.

6. Pühha Waim! sa römustaja, Jäsa, Poia sarnane Jummal, õige juhataja Olled sinna waggale: Usk, mis tunnen süddames, Tulleb üksnes sinno kääst; Olle ikka weel mo abbi, Hoi mind so wäe läbbi.

7. Sinna, kallis õppetaja, Olled armo pak- kunud. Wotta head tööd lõppetada, Mis sa olled hakkanud; Nõdra usko kaswata, Et täit woimust saaksin ma, Runni Jäsa riki tullen, Ühhes pühhadega ollen.

8 Jummal, keige üllem Jummal! Jäsa, Poeg, Waim olled sa; Minna waene ollen rummal, Wotta sa mind aidata, Kui mo himmo kurjas-

te Püab, et ma kaksite Nean mõtlema so armust, Lahti jäma sinno rõmuf.

2. Kisku mind ma ilma wõrkust, Mis ta panned sallaja Minno kahjuks; temma kõrkust, Urmas Jummal, kauta. Kikku ärra tigger dust, Ja keik kurja kawwalust. Tulleb patto wasto panna, Jkka mulle woimust auna.

10. Peästa, Jssand, ussinaste Omma last, Kes waewa näab, Äita tedda wäggewaste, Kunni hädda mõda läab. Kui üht last mind tallota; Ei woi kurrat kitelda Siis, et mind on hukka saatnud, Kes so peäle lotes waatnud.

11. Abbimees sa olled mulle, Jssand, wäggew kaitfia. Jhho, hinge annan sulle, Jummal; ärra wiwita Omma abbi: peästa mind. Kurjast, siis ma tännan sind, Häbbiks sago patitud isse, Jägo ikka pörgo sisse.

12. Et suur on so wäggi, sedda Tahhan kita järgeste, Et mo ahvastust ning hädda Olled pöörnud heldeste. Ei ükspäinis ilma peäl, Waid ka pärrast taewas seäl Tahhan tanno kulutada, Jggawest sind auustada.

143.

Ommal wiisil.

So peäle üksnes, Jesake! Siin ma peäl minna lodan. Sa olled rõmuks minnule; Kust maialt rõmo otan? Ei olnud emme keddagit, Ei olle weelgi ükski nüüd, Kes mind woiks häddast peästada, Sind pallun ma, Mo lotus Jesus! awwita.

2. Mo pat on suur ning raske kü, Mo südda
nut

nuttab sedda, Oh! anna sedda andeks mull, Et peästnud mind so hädda. So Issa seadis taewa sees, Et sinna olled wahhemees, Sest patto süüst saan lahti ma. Te tö=eks sa, Mis sinna wotnud toota.

3. Oh! anna armust minnule, Head usko ning head tehha, Et ma so armo kindlaste Mo süd=dames woin nähha, Ning järgest armastada sind, Ja liggimest kui ennast mind. Mo wiimisel otsal arwita So wäega Keik kurja minnust aiada.

4. Au olgo Issal' üllewel, Kes paljo head meil' annab, Ning temma Poial' Jesusfel, Kes mei' eest murret kannab, Ka pühhal' Waimul' olgo au, Kelt tulleb abbi, õn ja nou. Mind aitko Issa helde meel Siin ilma peäl, Ning iggawest seäl üllewel.

I44.

Ommal wiisil.

So pole, Issand, süddamest Ma tõstan oma ma heäle, Mind peästa patto hädda seest, Ja hallasta mo peäle! Sest, kui sa tahhad arwata Keik wöllad, mis mul teadmatta, Kes siis so ees woib seista?

2. So ees ei maksä muud kui arm, Need pat=tud andeks anda; Keik meie tö on tühhi põrm, Kes woib so wihha kanda? So ees woi ükski surusta, Waid pearne keik hirmuma, Ning el=lama so armust.

3. Sepärrast sinno peäle nüüd, Mo Zummal! minna lodan, Mo süddames muud ühtegit kui
et

et sust abbi otan, Mis sinno sanna tootab Ning minno hinge rõmustab, Se peäl ma ollen julge.

4. Eht sinna kaua wiwitad, Mo häddas appi tulla; Weel ussun ma sind Jummalat, Ja tahhan julge olla, Kui teeb se usklik Israel, Kes sünnib Waimust ülleweel, Ning Jummalat weel otab.

5. Eht suur on meie sü ning pat, Mis sinno wasto tehtud, Meid süiski sinna armastad, Ning saab so abbi nähtud. Sa olled õige karjane, Kes sannast ning ka teust hä, Meid peästa keikist pattust.

145.

Wifil Sion kaebab sures häddas ic.

Teie kurjad inimessed, Teie rasket pattused! Arge olge kangekaelsed, Puhhastage süddamed, Jätke mahha kurja tööd, Saatke ärra pattud keik, Kui teid pean armastama, Ja teid pattust lahti peästma.

2. Wotke õiget teed süin miina, Wotke õiget õppetust, Tehke head ja minge süina, Kus ey olle hukkatust. Teie aeg on lühhike, Surm küül tulleb peage, Wotke ni kui tahhan, tehha, Andke wennal armo nähha.

3. Tulge süis mo jure jälle Murretsedes, uskudes, Wotke peäle ue mele, Ued kumbed ellades. Teie patto eksitust, Kust teil tulleb kurwastust, Peab andeks annetama, Meid ei tahha mälletada.

4. Kui on teie patto hawad Ni kui werri punnased, Süiski nemmad walgeks lawad Walge willa karwaseks, Küül ma pea puhhastan, Ja kui

Kui lund neid selletan, Jesus! se on sinno sanna!
Mulle pattust pöörda anna.

146.

Wisil. Sion kaebab sures häddas 2c.

Woi! mis minna ollen teinud, Et ma ollen
eksinud! Jummal issi on mind näinud, Gesti
ma kupsel's lähhän nüüd; Minna wägga häb-
bendan, Kohkun ningka ehmatan, Et ma sind,
oh Jummal! jätnud, Ning ni julgest pörgo
tötnud.

2. Wärristes, mo Jummal! kaeban, Et ma
olnud wallato, Patto pärrast ennast waewan,
Sinna wägga olled jo; Minno lihha tiggedus,
Se on diget waggadust Pölgnud, ning so was-
to pannud, Ja so wiikka kaswatanud

3. Enne mul ei olnud häbbi, Sinno wasto ek-
sida. Se läks minno hinge läbbi, Kui jäin il-
ma pattota: Nüüd et sedda kahhetsen, Ning mo
pattud mälletan, Ei ma kusti römo leia, Ei ma
hingel' asset tea.

4. Mitto aastat ollen kâinud Hullust peast mo
patto teed, Taewa ellust möda läinud, Kui need
kanged pattused; Ei ma tunnud ellades Patto
koorma süddames; Ussin ollin pörgo joudma,
Oh! kust pean armo leidma?

5. Taewa pole pean waatma, Uggä minna
häbbendan, Kes mind siina tulles saatma? Pat-
to pärrast ehmatan. Minna ollen wäärt, et sa
Mind mo raske pattoga Kohhe pörgo sisse lül-
kad, Jhho, hinge hopis hukkad.

6. Kaddugo se maius ärra, Mis neid pattud

M

ar

armastab; Sago hukka silma-terra, Mis se tühja iggatseb: Olgo wantud koggonest Patto himmud iggawest, Ja se mötte patto peäle Olgo ärranetud jälle!

7. Pat! oh kuida olled sinna Kaskem loorm kui kirowiring! Sinno raskust tunnen minna, Sestke kurb on minno hing: Mind mo Jummal hirmutab, Ning mo süddant kurwastab. Kust ma pean abbi leidma? Kes mind aitab kasko taitma?

8. Issand! Keif on sinno wäes, Sinna ainus abbimees, Minno hädda on so kääs, Sa woid peästa surma seest. Sinno peäle lodan ma, Ei woi ennast aidata, Wotta mind nüüd ueks teha, Et saan sinno rõmo nähha.

9. Minna wihtan meelt ja mötte, Mis sest pattust tullewad, Minna langen sinno ette, Palun sind, mo Jummalat: Ärra minne kochtusse; Näita armo minnule. Kui sa tahhad kochhut moista, Kes siis sinno ees woib seista?

10. Sest et Jesus risti kannud, Ärras Jummal, hallasta! Et ta ennast surma annud, Peästa mind nüüd armoga, Sest ma ussun kindlaste, Et so Poeg ka minnule Sinno armo jälle saanud, Ning mo pattud mahhamatnud.

11. Sinna olled meile pakkund Wandudes so heldusse, Omma Poia läbbi hakkand Pattust peästma armsaste. Oh so wandmist mälletä! Wotta wasto rõmoga, Kes nüüd sinno jure tötwad, Ning need pattud mahhajätwad.

12. Issand! kule nüüd mo heäle, Pallun minna efsia, Kes so pole pörab jälle, Wotta

taewast wadata; Minna hing on waewatud, Minno südda rudjutud, Urra põlga; Issand! sedda, Parranda mo patto hädda.

13. Kassee omma Ingliseessi Minno parrast rõmusta. Uita mind, oh Issand! issi Keikist patust parranda, Et ei holi kõrkussest, Kurja waimo pettussest. Te, et sind, oh Jummal! ihkan, Ning, mis aialik on, wihtkan.

14. Kui sa mind nüüd jälle aitad Sinno pühha Waimo wäest, Et ei te, mis sinna laidad, Et ma peäsen põrgo teest: Siis ma tahhan sin noga Ennast uest, kihlada, Ning so nimme sünning taewas Kita, et mind peästsid waewast.

III.

Kartus ja armastus Jummalat wasto.

147.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Kes tahhab tõest armastada, Teist kõrwast se ei sallige: Kaks päikest ei sa walgustada Maad ühtlase seält taewa seest: Kaks wastast herrat tenida Ei woi, sest se ei sünni ka.

2. Hing! miks siis lonkad kahhes mõttes? Ous Jummal warraks armada, Miks tühjad asjad sind siis pettes Weel joudwad kinni pidada? Peab ta sind prudiks kutsuma; Siis pead sa ilmast lahkuma.

3. Kui tahhad Kristust ommaks hoida, Siis

tedda üksnes himmusta, Ja ärra lasse ennast woita, Waid tühja rõmo unnusta: So lihha peab surrema Weel enne, kui siit lahitud sa.

4. Miks wottad sa siis omma mele Weel seda, mis siin mahajääb, Ja ürrikesse rõmo peäle Sul iggaweste wallo teeb? Kes tühhi aur sind peab ka Siin waimul läilaks teggema.

5. So filmad sind kül rõmustawad, Kui tühjad asjad kätte saad; Siis agga hästi nutta sawad, Kui põrgo pina kannatad: Kes agga nuttes külwawad, Need õiskades seäl leikawad.

6. Oh! Jummal, kus need innimesed, Kes enne wägga ahneste Ma-ilma hüüd ja rõmustused Siin noudsid? nüüd hing järgeste Seäl põrgo-tulles waewa näab, Ja us se mäddand tehha sõõb.

7. Ma-ilm wiib ommad surnud hauda, Ja neid ei ial ärrata: Kül ommadel woib Jeesus jouda Nu, ello anda lõpmatta: Ta auustab siis ihho seäl, Kui teine surm on teiste peäl.

8. Ilm, miks so asjad tood mo ette? Mis on mul soga teggemist? Neid pakku omma laste kätte; Mo pärralt jägo Jeesu rist. Kui jääb mo ossaks Jeesuke, Siis keik, mis tahhan, on mo kä.

148.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Kui tahhad targa nimme kanda, Siis karda omma Jummalat. Gest temma wottab head anda Neil, kes ta käsud peawad. Et häbbene siis Jummalat, Kui sind so himmud kiisawad.

2. Suur, pühha, wägger on so Jummal; Ja alho ja nõdder olled sa. Et ärra olle sa ni rummal, Et julged ikka kaebada, Kui temma näitab omma au, Sul teada andmas omma nou.

3. Kui kardad Jummalat, siis wotta Ni, kui üks hea lapsokse, Keik, mis ta wihtab, mahha jätta, Ja dige olgo sinno tõ. Kui puad temmal ellada, Siis ellad kalli rahhoga.

4. Kui sind ka õ ja pimmedussed Siin teiste ees kül kattawad, Siis Jummal näab so rummalussed, Kui teiste silmad maggawad. Sest temmale ep olle õ; Ta näab sind ikka selgeste.

5. Et wotta temmal auu anda Ni üksnes, Kui ka seltsi sees. Et wotta õiged murred lenda, Et ellad truiste ta ees, Kui sinna omma Jummalat Siin kardad ja ka armastad.

6. Ehk wallato woib naeruks panna, Et sa ei kida temma tõdd. Eks waggadus sul rõmo anna, Kui sinna lähhad õiget teed? Ous Jummalal sust hea meel, Mis kardad sa siis ennam weel?

7. Kül kartakse siin innimesi, Kes kurja kasswad täita teäl; Ja walmis kül on mitme kassi, Keik kurja tehha kassu peäl. Oh Jummal! ai ta ommast wäest, Et hirno näme kurja eest.

8. So kartus, Jummal, õppetago Mind ikka waatma sinno peäl. Ta meelt ja mõtted juhhatago, Siis ma ei karda teisi teäl. Kes sind siin kartes armastab, Kül se ka üksford õnsaks saab.

149.

Wisil, Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Mo hing' mis annad Jummalale? Kes keif
sull' annab iggapääw. Eks tulle ühtege so mele,
Mis armas olleks temmale? Oh! anna süddant
temmale, Se on ta mele järrele.

2. Mis on ta pärralt, se ta ihkab. Kell' tulleb
süddant anda süin? Ei kõhnale, kes ello wihtab;
Kus ta on, seal on põrgo piin. Ükspäinis sulle
tahhan ma, Mo Jummal, süddant ohwrida.

3. Siis wotta ni, kui tahhad, ohwriks Mo
meelt, mis sinna ueks teind, Mo süddant pal-
gaks, armsaks sagiks, Et se eest olled waewa
näind: Ma annan sedda keelmatta, Se on so
omma, makstud ka.

4. Eks sellel' tulleks süddant anda, Kes om-
maga mind rõmustand? Sull' woin ma armo-
nimme panna, Kes surmani mind armastand.
Mo meel, so meel, üks olgo se; Ja mulle sa,
ma sinnule.

150.

Wisil, Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Mo hing sind peab armastama; Sa, Jum-
mal! armastad jo mind. Se peab käl mind
kurwastama, Kui ma ei armasta weel sind.
Ma isse sest suurt kasso saan, Kui sind, oh
Jummal! armastan.

2. Sa iggawestho olled noudnud, Mul olla
Jssaks, Jummalaks. Millal üks pääw mul
kätte joudnud, Mis sedda mitte tunnistaks.
Sa

Sa Jäsa wiisil pead mind; Kui laps ma pean
Kartma sind.

3. Mo süddant tahhan sinnul anda; Sest sin-
na mind ka armastad, Ja wottad hoolt käl se
eest kanda, Et sa mo süddant parrandad. Saab
temma hopis sinnule; Siis rahho käl on min-
nule.

4. Kui rohked on so rõmustused, Mis mind
siit sadik rõmustand! Kui rohked sinno õnnis-
tused, Mis minna so kääst itka saand! Sa
wotfid Jäsa armoga Mo ello üllespidada.

5. Ma saan käl teikist ammo nähha, Et üks-
ki polle heldem sind, Kes pattust püüdsid lahki
tehha, So poia läbbi, armust mind. Sa heid-
sid armo waese peäl, Kui ollin alles patto teel.

6. Sa hüüdsid mind, ja ma ei kuulnud; Sa
isse tõtsid minnule. Ma tõrkusin, kui ollid tul-
nud; Sa kannatasid heldeste. Kus on üks
Jummal, ni kui sa? Kus on weel heldem iska ka?

7. Sest tahhan ma sind armastada, Mo õi-
ge Jäsa! üksnes sind. Käl sinna moistad rõ-
mustada Ni õunes, kui ka häddas mind. So
armastust mul kinnita Ja täieks tedda kaswata.

8. Oh te, et ma woin head tehha, Et omma iska
sarnane, Woin sest ükspäimis rõmo nähha,
Mis on so mele järrele: Siis teed, et sest, mis
wihtad sa, Et pattust woiksin lahkuda.

9. Ei pea mind siis lahbutama So kääst, oh
Jäsa! ühtege. Ja peaksin ma waeseks sama,
Ja olleks ka teik hädda ka; Siis tahhan minna
ommeti Sind armastada surmann.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Mo joud! sind tahhan armatseda Ei sannaga, waid teoga; Sind tahhan ikka iggatseda, Mo ehte, keik mo himmoga: Sind, kallis walgus, armastan, Kunni ma ello löppetan.

2. Keik aega tahhan soga wita, Kui wägga armsa söbraga; Sind tahhan armastada, Kita, Kui ial weel woin hingada; Sind tahhan nouda iggawest, Sind armastada keigest wäest.

3. Oh, et ma sind, sa õige illo! Mi hilja ollen tunda saand, Ja sind, mo hinge rõõm ja ello! Ei enne ommaks tunnistand; Se kurwastab ja waewab mind, Et enne ma ei noudnud sind.

4. Ma hulkusin kui eksnud pimme, Ma otisin, ei leidnud sind: Sind jätsin mahha, oh mis imme! Ja noudsin lomad ning ka mind: Nüüd agga ollen saand so kääst, Et armastan sind südamest.

5. Sa õige pääw, sind tannan minna, Et sa mind olled walgustand; Sind tannan, taewa rõõm, et sinna Mind wabbaaks teind ja rõmused. Sa kallis arst, sind tannan ma, Et mulle terwist annad ka.

6. Nüüd wotta hoida minno mele, Ja kela ärra eksimast; Mind juhhata so omma tele, Ja hoia seismast, langemast; Mo süddant sinna walgusta, Mo Jummal! ja mind wahwasta.

7. Mo silmil' anna nutta rõõmsast, Mo mesel puhhast himmustust, Mo hingel', et sind nouan awast, Ja näitan ülles armastust. Muil' anna

anna, et waim, moistus, meel So pole ikka hoidwad teäl.

8. Sind, Jummal, tahhan himmustada, Sind tahhan nouda, minno kroon! Ja palgata sind armastada, Ka siis, kui raske waew mul on. Sind, kallis walgus, armastan, Kunni ma ello lõppetan.

152.

Wisil. Oh Kristus! Lunnastaja. 2c.

Mo omma sinna olled, Mo armas Jesuke! Kui sa mo mo sisse tulled, Ei muust ma holi-ge. Sind minna meles kannan, So omma's ennast annan, Et andsid ennast mull'.

2. Keik sinnota on minnul Siin ilmas say-ning piin; Suur kallis arm on sinnul, Ning maggusam kui wiin. Oh, walla, Jesus! isse So armo minno sisse, Et pean armsaks sind.

3. Kui wägga olled sinna Mind santi armas-tand Oh! te, et moistan minna, Miks sa mind lunnastand; So waimoga mind sada Sind wägga armastada, Et soga ühheks jään.

4. Mo süddamest oh! wõtta Keik, mis ei tah- ha sa, Ja mulle appi tõtta, Et kurja põlgan ma, So armo tunda nouan, Ning armastada jowan Sind keigest süddamest.

5. Kui helde on so südda Mo wasro allati! So arm kül näitab sedda: Kui pattust waewa- ti Mind, siis sa appi tullid, Mo ärra peästja ollid, So omma ollen nüüd.

6. Ma püan ikka hoida So armo warran- dust. Oh, lasse sinna koita Mull' temma wal-

gustust; Ma tahhan sedda püda, Sind palwes appi hüda, Käl warra, hilja ka.

7. Kui kautaksin sedda Ma waene süddamest, Siis olleks minnul hädda, Ei rõmo ürrikest: Sepärrast pallun minna Nüüd nuttes: anna sinna So armo maitsma mull'.

8. Mind sinno armo tundma, Oh Jeesus! õpeta, Ning sinno pole pöörma, Kui ollen eksiendma; So waimoga mind woja, Mo ello sees mind hoia, Kui minna kormistan.

9. Sa wähhendad mo wallo, Mind nõdra kinnitad, Sa olled minno illo, Mind waest sa rõmustad. Mull' õiget usko sata, Se wotta kaswatada, Kui tahhab löppeda.

10. Kui tulleb ärrajouda Siit kurjast ma-ilmast; Oh! wotta sa mind nõuda Kui omma pärris-last. Siis polle teys mull' hädda, Ei olle karta sedda, Et ühhest lahkume.

153.

Wifil. Oh Jummal, sinno peäl ic.

Mo rahho Jeesuke, Oh! te, et allate So armastusses põllen, Sind tundma ussin ollen, Sind pühhadega kidan, Ja sega aega witan.

2. So armo wessi keeb, Ja keik head minus teeb: Mo meled uendago, Tõdd, mõtted walmistago, Et, mis ma ette wõttan, So auuks tehha tõttan.

3. Oh kihla minnoga Nüüd ennast löpmatta: So ommaks ennast annan, Sind ikka meles pean; Mind armastad, oh sada, Et sind woin armastada.

4. Mo osfa olled sa, Mo ainus abbi ka:
Mind wotta laulatada Soga ja ühendada:
Mind wotta ommaks sinna, Ehk ellan, surren
minna.

5. Mind häddas, Jesuke, So rõmust rõm-
faks te. So hel dus mulle tulgo, Mo meles wäg-
gew olgo; Et sinno peäle lodan, So abbi üks-
nes otan.

6. Mind sinno auuks ka, Oh Jummal, wal-
mista: Keik lust, rõõm seis to minnust, Et ma
ei lahku sinnust. Mo süddamesse tulle; Mull'
isse rõmuks olle.

7. Et tulle Jummal, sa, So waimo läkkita,
Kel joud on sedda tehha, Et saan ta abbi näh-
ha; Mind järgest juhhatago, Mis hakkon, lõp-
petago.

8. Nüüd, Jesus jägo ma So holeks lõp-
matta, Et wanna Adam surreks, Et uus au-
riki päriks; Oh te, et kulen minna, Et Amen
ütled sinna.

154.

Wisil. Nüüd on se pääxo jo lõppenud.

Mo süddant annan keigest wäest, Oh armas
Jummal! sull', Sa tahhad sedda minno kääst,
Se tulleb mele mull'.

2. Sa ütled: anna minnule, Poeg, süddant
meleheaks; Ep olle muido ühtege, Mis sulle rõ-
mo teeks.

3. Eest, armas Jsa, annan ka Mo süd-
dant sinnule; Oh! ärra sedda teota, Arm an-
na minnule.

4. Kül südda on täis rojastust, Ja tühja ihaldab; Ee olle temmal waggadust, Waid kurja ja armastab.

5. Müüd agga nuttab ärdaste, Ning kaebab omma süüd; Mis enne olli temmale Rõõm, se ta wihkab müüd.

6. Sa heidab mahha sinno ees, Ning pallub: pekka peäl, Ja murra kangust minno sees, Et pöran pattust weel.

7. Mo kowwa süddant pehmeks te, Et woiksin kaebada, Ning wihkada mo kurja tö, Ning nuttes sullada.

8. Mind Jesus! peästsid werrega, Et südda puhtaks saaks: Ma tean, et olled furnud sa Ma ilma ning mo heaks.

9. Mo nõdra usko linnita, Et woiksin kowwaste So surma peäle lotada; Keik satab andeks se.

10. Oh Jesus! anna armust nüüd Mull' õigust, õnnistust; So peäle wõtta minno süüd Ning patto willestust.

11. So wäega mind ehkita, Sa ilma süta Tal! Mind keikist pattust puhhast, Et kolban Jummalal.

12. Oh pühha Waim! mind wõtta ka So sõbraks järgeste, Jesusse parrast olle sa Mo abiks allate.

13. Te targaks mind so sannaga, Ning armus pallawaks; Mo kurja süddant parranda, Mull' olle õppiaks.

14. Mind õiges uskus linnita, Et wihkan lawwalust, Et ma ei wõtta kartada Ma ilma teowust.

15. Te, et mo südda kartmatta Siin lotes kannatab; Sest sa ei jätta abbita, So heldus õpperab.

16. Mo armo, Jesand, puhhast, Et ellan sinno ees, Et silmakirjaks minno tõ Ei sunni eilades.

17. Te, et ma karwalusfeta Keif asjad aian teäl, Et ükski ei woi laitada Tõdd, sanno ilma peäl.

18. Te, et ma ollen tassane, Allandik süddamest; Mind tühjast rõmust puhtaks te, Kui ei sin, pöran sest.

19. Te, et ma ollen wagga teäl Ring tiggedusfeta; Siis on mo ello, mõtte, meel So mele pärrast ka.

20. Mo süddant wõtta hõnaks ka, Oh, Jummal! ilma sees: Siis selle sees woid ellada Siin ning seäl iggawest.

21. Ma annan sedda sinnule, Kus tahhad, panne se; Sest sinno pärralt olleme, So, ei mu ühhege.

22. Ehk mind ma ilm kül arwatab Ta sama kuulda weel, Ehk teistiti mind ahwardab; Ma põlgan temma heält.

23. Ei sunni sedda iggawest, Et saaksin teotud; Mind kiusad, ei ma holi sest, Oh, Jummal kidetud!

24. Ma ilm! pat! minne omma te! Mo süddant annan ma Sull' anniks, armas Jesuke! Oh! sedda hoia sa.

Wisil. Kes Jummalat ni lassēb tehha.

Sa meie Jēsa, meie Jummal! Sa olled isse armastus. Ka felle wasto, kes on rummal, Sul pitk meel on ja hallastus. Te, et sul elan keigest wäest, Ja keigest ommast süddamest.

2. Kes sa mul annud armo nähha, Mind aita armastada sind, Ja heal meel ikka tehha, Mis sinna ial käskid mind. So meel, se olgo allati Mo mele pärrast surmani.

3. Mind omma armo läbbi aita, Et keik mo kurjad himmad teal Ma woiksin hopis ärrawoista, Ja woimust sada nende peäl. Kuis peaksin ma ennam mind Käl armastama weel, kui sind?

4. Se sind ei armasta, kes ikka Weel sinno mele wasto teeb. Siis aita mind, et patto wigga Mo hingest hopis mahha jääb, Et pattud wihtan, wähhemad Mi hästi, kui need suremad.

5. Sest agga armastus on nähha, Kui min mul sanna wötlik meel. Oh! aita mind siis truiſt tehha, Mis käskib sinno sanna heal. Sest hirm mind mitte sunnigo; Waid hea meel mind aiago.

6. Kui ial sinno heält ma kulan, Siis minno süddant walmista, Et wiwimatta minna tullen So mele järrel' ellama. Kes heal meel so meelt teeb, Se tōeste sind armastēb.

7. Ehk kurjad woitwad kaeruks panna, Et ma ei holi nende teest; Ma siiski neil ei järrel' anna, Ja lahkun omma Jēsa käest. Kes ennam kuleb inimest, Kui Jummalat, se ekkib tōest.

8. Kes on, oh Jummal! mu, kui sinna Mo Jummal? sinna üksines, Sa aita, rõmustad, kui minna Siin ollen willetsusse sees. Sind ussun ja sind tannan ma; Sul agga tahhan ellada.

9. Ja peaks rist mind waewatama; Siis ommeti ei pea se Mind sinnust ial lahutama; Waid saatma so pol' ennamge. Kes risti kannab uskudes, Se leiab abbi sinno wäes.

10. Oh Jummal! ellada mind aita, Et wiis maks surren sinnule. Siis isse surm mul annab leida So taewas rõmo järgeste; Seal täie wagga ello sees Ma ellan ikka sinno ees.

IV. Locus Jummala peäl.

156.

Ommal wiisil.

Kes Jummalat ni lassib tehha, kui temma tunneb üllewelt, Ei Jummal temmast ärras lähhä, Et temmal kül on hädda teäl; Siis sinna usko tunnistad, kui häddas ussud Jummalat.

2. Mis mul sest surest murrest abbi? Mis kasso annab kurwastus? Sa lääd kül wannaks mure re läbbi, Ei lõppe sinno willetsus: kui sinna liast murretsed, Siis ennam waewa kaswatad.

3. Keik olgo ni, kui Jummal tahhab, Kes keis ge asia teggia: kui temma sinno ossa jaggab, Ni pead rahhul ollema. Kül Jummal teab selgeste, Mis tarwis tulleb keikile.

4. Se Jummal, kes meid kurbastanud, Woib
pea jälle rõmusta: Kui murre tund on möda
läinud, Siis tulleb temma abbiga; Kus siis so
meel ei mõtlege, Seält tulleb abbi sinnule.

5. Kui sinna sattud willeksusse, Siis ärra
mõttele sinna weel, Et se saab lohhe taewa sisse,
Kel kaunis põlv on ilma peäl. Mis meie õn-
neks arwame, Lääb häddaks, waewaks peage.

6. Kül Jummalal on ferge assi, Ning tem-
ma teeb ka sagedast, Et se, kel hästi läinud lässi,
Saab waeseks, sandiks ussinast. Sesamma
Jummal arwitab, Et waene pea rikkaks saab.

7. Siis wotta wiimselt se hea nouu: Te tööd
ja pallu Jummalat, Ka anna lauldes temmal
auu, Kui sinna kurja kannatad. Kes Jumma-
last ei taggana, Ei Jummal sedda unuusta.

157.

Wisil. Nuud hingwad innimesed re.

Ni sindko minno assi, Ni käigo minno käsfi,
Kui Jummal issi teeb: Kui temma murret kan-
nab, Ja issi nou mull' annab, Kül siis keif
hästi korda lääb.

2. Ei minno tö süin kolba, Keif minno waew
on ilma, Ei maksa minno nou, Ni olgo kui tah-
hab, Kui temma ossa jaggab, Sest olgo tem-
mal' üksi au.

3. Mis põlwe Jummal annab, Mis temma
peäle panneb, Se on hea minnule, Ei putu
minnust' wigga, Kui agga sünnib ikka, Mis
armisa Issa tahtminne.

4. Ma temma peäle lodan, Ja tedda meles
pean,

pean, Kes hoiab kurtia eest; Kui agga tedda kardan, Ta sanna möda ellan, Siis polle häda ellades.

5. Ta wotko surest armust Mind peästä keigest pattust, Neid süüks ei arwata: Ei temma kohhut moista Mo patto peäle pea, Waid tahhab moga kannata.

6. Kui maggama ma lähän Ja jälle üllestousten, Kus ollen ialge, Käl häddas, willetsuses, Käl waesuses ning többes, Saab temmast rõmo hingele.

7. Kui Jummal woðraks tulleb, Ehk risti peäle panneb, Siis tahhan kannata; Ei sa, kui temma tahhab, Ja kannatust ka annab, Se koorm mull' raske ollema.

8. Keik temma holeks jättan, Kui surren mä ehk ellan, Kui käsib ialge; Mil aial arwab temma, Kas homme ellik tanna, Ta moistab aega üksine.

9. Siis olle, südda, rahbul! Mis ial juhtub sinnul, Siis ärra murrekse: Sest sinno Jsa taewas Teab nou kül keiges waewas, Suur nou on tõest temmale.

158.

Ommal wiisil.

Nüüd põlgan minna rõõmsaste Ma ilma tühsjad kumbed, Ehk se mind waewab wahwaste, Käl Jummal kannab murret. Ma ilma tö On tühhine, Ma tunnen sedda töest, Ma tunnen sedda töest.

2. Üks us, kui põdra hammustab, Se põdder

N

wet

wet siis püab; Mi südda abbi himmustab, Kui ma-ilm kurja hüab, Mo pärris pat Mind tüllitab, Se Jummalale kaeban, Se Jummalale kaeban.

3. Mil minna saan so rõmusse, Kus waggad tanno andwad, Ning laulwad sulle kitusse, Ja walged rided kandwad? Mil wiakse Mind taewasse, Et saan sind, Jummal, nähha, Et saan sind, Jummal, nähha?

4. Mo hing on sure wallo sees, Et pean kaua ootma. Ma tunnen waewa süddames, Ja tahhan siiski lota, Ehk karwalad Mind naerawad Sel risti-hädä aial, Sel risti-hädä aial.

5. Kus on so Jummal, kus siwad, Kes sulle appi töttab? Need sannad, need mind waerawad, Et minno südda nuttab. Oh tulle sa, Mo kaitfia, Mind peästa patto waewast, Mind peästa patto waewast.

6. Oh! wötta mind so rigisse, Mis walmis-tanud sinna, Et, kus keik pühhad, järgeste Ka sind woin kita minna, Kus ellawad Ning laulwad Keik Inglid hulgaliste, Keik Inglid hulgaliste.

7. Mo hing! miks ennast waewad sa? Oh! wötta kannatada; Sind Jummal tahhab aidasta, Sest tahhan tanno anda. So hädä se On ürrike, Ning wimaks se rõõm tulleb, Ning wimaks se rõõm tulleb.

8. Ei keik siin tahha kannata, Ei sinno peäle lota, Oh Jummal! armo anna sa, Et woin sult abbi ota; Mull' muido siin On suur se piin, Kui sinnota ma ollen, Kui sinnota ma ollen.

9. Kül mitto hädä, willetsust On patto pärrast nähha, Siis tunneme ka abhastust, Kui wot

tad hirmo tehha. Niüd tunnen ma, Et raskest
ka Mind monni hädda waewab, Mind monni
hädda waewab.

10. Ma ilma römo wihtan ma, Död, päwad
südda muttab; Ni kaua tahhan palluda, Kui sin-
no abbi töttab Oh Jesuke! Mind heldeste So
armo läbbi aita, So armo läbbi aita.

11. Waat! Kurwastust on minnul kül, Et
waenlane siin kiitleb; Suurt melehaigust teeb se
mull', Kui naero wisil ütleb: Kus Jesuken, So
rödm ning ön? Woi temma sinust holib! Woi
temma sinust holib!

12. Mo willets hing, oh! kannata, Oh! kan-
nata, mis waewab Sind, kül so önnisteggia
Sind keigest kurjast peästab, Ning heldeste
Wiib taewasse, Seäl on meil römo ota, Seäl
on meil römo ota.

159.

Wisil. Oh Kristus! Lunnastaja 2c.

Oh Jesus! minno ello! So peäle lodan ma,
Mo hinge rödm ja illo, Mind armust awwita,
So armo anna nähha, Et süddames woin teh-
ha, Mis tahhad igganes.

2. Mo kallis peiofenne! Mind wotta armass-
ta, Te, armo tullofenne, Et sind ei wihtasta:
Mo südda jägo sulle, Jä sinna jätte mulle, Sa
keige üllem hea.

3. Siis kela, et mo südda Sust ei woi lah-
kuda, Waid kindlas armus ilka Sind kinni
piddada: Kui sinnoga ma sürrin, Siis sinno-
ga ka pärrin Se taewa önnistust.

4. Mind lasse järgest jada So fulge korwaste, Ja sinmust wägge wotta, Kui puust üks oksok: Ehk surren siis, woi ellan, So pärralt minna ollen; Mind pea arwita.

5. Sa minno ainus ello, Oh Jesus! üksine, Mo õnnistus ka olle; Sind otsin järgeste, Oh! lasse mind sind nouda, Ja se eest ennast hoida, Mis sinmust lahbutab.

6. Oh! te, et minna lodan So peäle kindlaste, So peäle ükski watan Mo häddas kangesste; Siis tahhan sind siin kita, Ja seäl ka auustada So auus iggawest.

7. Oh tulle, Jesus! tulle, Mo õnnisteggia, Ja olle waggadele üks ärrapeastia; Et surreta mo lihha, Et waim woiks woimust sada, Kui woitlen sinno wäes.

8. Oh armas Issa! kule Mo palwed hullastes. Mull' Jesus appi tulle, Ja pallu minno eest. Oh pühha Waim! mind aita, Mo süddant iski täida, Et ikka kidan sind.

160.

Wisil. Oh Issa taewa rigi, sees ic.

Oh Jummal! mitto õnnetus! On siin ja mitto willetsust! üks waewa te ja kitsok On se, mis lähhab taewasse. Kui tahhan siina möttelda, Mo lihha puab efsida.

2. Kust minna majalt abbi saan? Sind, Jesus, mele tulletan, Sa olled ikka arwitan, Ja minno süddant rõmustand; Ei olle mähhajasetud, Kes sult on abbi otsinud.

3. Sa olled suur ja wäggero mees, So immet
nä

näme mitmes töös; Sa olled Jummal töest, ka üks inimenne pattota, Ja peastad meid niüd iggawest So surma läbbi surma käest.

4. Sa olled, töest üksine Mo lunnastaja, Jesuke! Ma saan so nimmest rõmustust, Kui tulled mitto willetsust; So nimmi kurbdust wähs hendab, Kui minno südda kurbaks saab.

5. Ehk ihho, hing kül nõrguwad, Kui luud ja kondid nõtkuwad; Siis tean ma, et sinmust weel On rõmo mul siin ilma peäl, Ei woi mo külge putuda Surm, kurrat keige pattoga.

6. Sa, Jesus, olled abbimees, Ei sa mind jätta ellades Siin ilmas ilma aitmatta, Sa tulled omma armoga, Ning olled minno karjane, Mind hoiad ikka heldeste.

7. Oh Jesus! minno rõdm ning au, Mo parras rikkus ning mo nou, Ei sa must nenda rägitud, Kui saan so nimmest rõmustud, Kel ust ning arm on süddames, Se tunneb sedda enes.

8. Sepärrast ollen ütelnud: Kui sinmust ei sa rõmustud, Siis olleks parram sündmatta, Kui ilmas alles ellada. Jo ellawalt on surnud se, Kes kautanud Jesusse.

9. Mo lunnastaja olled sa, Mo armas Jesus lõpmatta, Mo kallim warra olled ka, Kui rikkus, kuld ning ilma-ma; Kui ma sind mele tulletan, Siis minna warri rõmo saan.

10. Kui sinno peäle kindlaste Siin lodan, siis woin rõmsaste Sind palluda, kui hädda käes, Ja tunnen rõmo süddames; So waim sest rõmust tunnistab, Et se uut ello kaswatab.

11. Sepärrast kannan julgeste Mo risti sinno

järrele, Seks mind, oh Jssand! Finnta, Gese
se ep olle kassota, Kui ennast nenda walmistan,
Et ello hästi löppetän.

12. Mo lihha aita sundida Ja ellada siin patz
tota; Mo süddant uskus puhhasta, Siis sulle
ellan, surren ka. Oh! Jesus! wata, minno
meel On jo so jures üllewel.

161.

Ommal wiisil.

Oh Jummal! sinno peäl Ma ollen julge teäl;
Sa woid mind arwitada, Mo waewa wähs
hendada: Kül löppeb minno hädda, Kui tahz
had keelda sedda.

2. Ehk waewawad mind nüüd Mo rasked
pattro süüd, Ma tahhan, Jesus! lota, Ning sin
nult armo ota; So holeks ennast annan, Ehk
surren ma, ehk ellan

3. Ehk surm mind surretab, Surm mulle kass
fukš saab. Siin Kristus on mo ello, Mo hinge
kallim illo, Se ikka murret kannab, Ning sur
mas ello annab.

4. Oh Jssand Jesuke, Meid peästid heldes
te, Sind risti külge podi, Se läbbi õnne to
di; Sa löppetad keik waewa, Keik waggad
fatad taewa.

5. Nüüd Amen otse tõest Ma ütlen südda
mest, Meid lasse armust sinna So jure taewa
miina, Et meie woime järgest So nimme kita
förgest.

Ommal wiſil.

So peäle, Jssand! lodan ma, Mind ärra jätta abbita, Oh Jssand! kela häbbi. Ma palhun sind, Oh! aita mind So kalli armo läbbi.

2. So förwad olgo minno pool, Mind hoidto sinno armo hool, Mull' appi, Jesus! tötta; Kui surren teal, Eh' ellan weel, Mind teigest häddast peästa.

3. Mind, Jummal! kaitse, arowita, Ja minno süddant kinnita, Et woiksin woimust sada, Kui waenlane Mind kurjaste Siin puab hukka sata.

4. Mo wäggero Jummal olled sa, Mo ello, minno kaitſia, Se ütleb sinno sanna: Mo abimees Mo hädda sees, Kes woib so wasto panna?

5. Kül kurjad puüdwad wallega Mind eſtada sallaja; Et nemmad mind ei nela, So armoga Nüüd arowita, Keif kurjad nouud kela.

6. So holeks ennast annan ma, Mo Jummal, ihho hingega, Mind wötta sinno kätte, Kui hädda kääs Ning surm on ees, Kui waero mull' tulleb ette.

7. Sell' kolme aino Jummalal', Kes annab wägge nödramal', Sell' olgo tänna taewas; Se saatto weel Siin ilma peäl Meil' woimust patto waewas.

V. Rahholinne meel.

163.

Ommal wiisil.

Keik sündko nenda ikka mull', Kui Jummal
 tahhab taewast. Ta tahtminne on õige kül,
 Meid peastab keigest waewast. Kui ussume Ning
 lodame Siin temma peäle kindlast, Siis aw-
 wita Ning kinnitab, Ei karrista meid liast.

2. Mo kinnitus, rõõm, lotus ka On Issand
 Jummal issi, Sest tahhan kannatussega Heal
 meel kanda risti; Mis tootab, Kül täide saab;
 Keik juuste karwad arwab, Mind kaitseb kül,
 Kui hädda mul, Ja ikka appi tõttab.

3. Sepärrast tahhan julgeste Siit ilmast är-
 rajouda, Kui wottab Jesus heldeste Mind en-
 nesele nouda. Mo hingekest Nüüd iggawest
 Ma annan temma holeks; Sest surma nüüd
 Ning patto süüd Ta woidnud minno õnneks.

4. Mo armas õnnisteggia, Mind tiwa alla
 wõtta. Kui pat mind tulleb kiusama, Siis mulle
 appi tõtta. Ma pallun sind, Oh! aita mind, Mo
 Jummal, keiges waewas! Ilm otsa näab, So
 fanna jääb; Mo ello olgo taewas!

164.

Ommal wiisil.

Miss mo südda ennast waewab? Mul on se
 Jesuke! Kes mult tedda wõttab? Kes mind kes-
 lab toewa samast? Jummal! Poiaga Uskus
 ellan kindlast.

2. Allasti ma emma ihhust Ilmale Tullinge,
Polnud mul siis rikkust: Allasti ma lähhan är-
ra Surrema, Hauda ka Jättan omma warra.

3. Keif mis mulle warrats pandud, Polle mo
Omna jo, Jummalast on antud: Tahhab ta
keif ärrawõtta; Wõtko ta, Siiski ma Tahhan
kita tedda.

4. Kui ma sattun willetsusse, Ehk on mul
Hädä kü, Ei sa kurwastusse; Kes mind pan-
neb risti kandma, Teab ka, Kuida ta Peab ab-
bi andma.

5. Jummal on ni sagedaste Rõmustand,
Tahhutand Süddant wäggewaste; Kannan
siis, mis peäle panneb, Tru on se Armoke, Is-
sa wisil nuhtleb.

6. Wallatumad ja keif kurjad Naerada, Pil-
kada Wägga hästi moistwad; Tehko nemmad
ikka sedda, Holi ma, Gest et sa, Jummal, nääd
mo hädda.

7. Risti-innimesse südda Peab ka Ollema
Rahhul, kui on hädda. Kui surm peaks liggi
sama, Temma meel Peab seäl Rahhul ikka jäma.

8. Surretama surm ei tulle, Tombama Peab
ta Häddast meie hinge; Surm waid lõppetab
keif waewa; Lahti teeb Sedda teed, Mis meid
satab taewa.

9. Seäl ma tahhan rahhul olla, Süddamest
Keigest wäest Tanno laulo laulda: Polle ma
peäl õiget ello; Ürrike, Tühine Du ma-ilma illo.

10. Mis on ilma warrandussed? Parras
kuld On jo muld, Waewab innimesse; Tae-
was on need kaunid annid, Kristus se Karjane
Sõtab seäl need hinged.

11. Isand, sind ma kidan kõrgest; Ollid mo, Minna so Omma ollen järgest. Minna jään ka sinno ommaks, Sest et sa Berrega Ostinud mind so orjaks.

12. Minno omma ollid sinna, Jesuke, Sin nusse Kinni hakkän minna. Sind ei ial minna jätta; Sada sa Mind, kus ma Woin so jure jada.

165.

Wisil. Nu kitus olgo iggawest re.

Mis minna lähän kaebama, Et Jummal mind on jätnud Mo willetsuskes abbita? Eks temma ikka tõtnud Mul appi igga hädda sees, Ja olnud minno abbimees? Ma tahhan rahhul olla.

2. Mis aitab, et ma hädda sees Siin äg gan, ennast waewan, Suurt kissa teen, et ig gamees Saaks kuulda, et ma kaeban? Mo willetsus mul siiski jääb, Käl ikka eddasi ka lääb, Mis Jummal ükskord seädnud.

3. Ta teeb keik hästi, mis ta teeb. Ta nääb, mis mul on waia. Se, kes ni heldest wallitseb, Se peab omma maia Ka ikka ülles targaste. Ta peab murret armsaste. Sest ma ei karda hädda.

4. Kes lillikesed ehhitab, Kes weistel toidust annab, Käl se mo murret kergitab Ja isse murret kannab. Ma jättan temma holeks keik. Ei temma jätta ial neid, Kes temma peäle lootwad.

5. Kui ma ep olle rikkas mees; Mul siiski on mo toidus, Kui minna agga ommas tõds Ka teen,

teen, mis minno lohhus. Ei minna ial nälga näind, kui agga truiſt tööd ma teind; Mo Jummal on mind aitnud.

6. Geſt olle, ſüdda, rahhul müüd Ja lida omma lojat. Kui agga ſul ep olle ſüüd, Sa temma pole hoiad; Siis peab temma murret weel. Geſt olgo ſulle hea meel, Ja olle ikka rahhul.

VI. Kannatlik meel.

166.

Wiſil. **Woi!** mis minna ollen reinud.

Kui ſa riſti tulles põlled, Wotta agga kannata. Jezu warjo al ſiis olled, Kui ſa wottad palluda. Omma ſüddant allanda, Wotta järgeſt õhklada; Kül ſa ſiis ſaad pea nähha, Et ſo Jezuſ keik woib tehha.

2. Kes on ilmas näinud ſedda, Et on mahhajaätud, Kes on põlgnud patto mädda, Ja ſiin armo oſſinud? Keik on wastowoetud, Patust lahti peäſtetud: Wotta nüüd ka ſedda tehha; Siis ſaad omma Jezuſt nähha.

3. Kes ſiin uſkuſ kindlaſt nouab, Armo, helduſt, allanduſt, Sellel Jezuſ anda jouab Rohket armo warranduſt. Wotta ſinna palluda, Oſſekohhe uſkuda, Polle ſiis ſull karta hädda, Jezuſ tehha woib keik ſedda.

4. Kui end patto pärraſt waewad, Waene,
uſſu.

usfu tõeste: Se on asjata, et kaebad. Sest et Jeesus heldeste Mitab; wotta kannata, Temma abbi odata! Ei sul polle karta hädda, Kõl so Jeesus pörab sedda.

5. Touseb kaebdus patto merrest Sinno peäle, wotta sa Jekka julgest Jeesu werrest; Temma peäle wereta Mis on waew ja patto sü, Usfu tedda allati, Ei ta ial sedda laita, Sind ta wõttab tõest aita.

6. Keik so pattud Jeesus kandis, Kui ta ripus risti peäl, Wallo sisse ennast andis, Temma sees sa ollid seäl; Tedda waewas pörgo piin, Kui ta so heaks hüdis siin: Jummal! miiks mind mahhajättad, Mo eest ennast warjul pettad?

7. Kui ta pallus rohho = aedas Sinno patto koorma al; Wärrisemas, sures waewas Olli siis se pühha Tal: Kõl se tedda piggistas, Mend da et werd higgistas; Mi suur olli temma hädda, Kes wõib ärramoista sedda?

8. Kui ta räkis seitse sanna Ristis, siis sind õnnistas: Kui so pattud wõttis kanda, Siis sind wägga armastas; Olli wait kui tappa tal So eest pörgo wallo al, Wõttis so eest waewa nähha, Sind se läbbi lahti tehha.

9. Temma maksis sinno pattud, Kunni need keik otsa said, Et ta ühte patto jätnud Maks matta, et olle wait! Wotta kindlast uskuda, Omma Jeesust palluda. Patto wõlg on tassa tehtud, Se waew Jeesusest on nähtud.

10. Temma wõttis patto wõlga Ennese süüks melega, Wõttis keik neid omma selga Süddamest, ei telega, Kustutas ka pörgo tuld, So eest,

eest, kes sa olled muld: Sest so südda rõmuss
tago, Omma Jesust auustago.

11. Põrgo wõtmed temma wõttis Urra kur-
ja waimo kääst; Pattud sulle andeks jättis,
Kautas neid ommast wäest. Ei ta jätnud ühte-
ge Woimust ennam pattule. Kõl sind Jesus
armust hoiab, Kui sind lihha petta püab.

12. Nüüd on sinno kõhhus ikka, Omma Jes-
sust tenida, Kes teeb ihho, hinge wigga Terweks
omma armoga; Anna sinna temmale Nüsa tän-
no allate: Jesus armastab sind wägga, Nenz-
da kaub patto rõgga.

13. Nu ja kitus Jssal' olgo, Kes meil annud
Poia teal: Kitus Jesussele tulgo, Kes sai oh-
wriks risti peäl: Pühha Waimo tänname,
Temmal' kitust anname. Jesus pörab rõmusk
waewa, Ja wiib ommas sulles taewa.

167.

Wisil. Mis olled sinna armas Jesus ic.

Mis peäle panned, Jummal! pean kandma;
Sul pean au ja kitust ikka andma. Kui sa
mind hirmutatad, siis näitad mulle, Et kõlbati
sulle.

2. Ma ollen põrm, kui keif mo suggu rahwas,
Ja kurja peäle ollin ikka wahwas. Ma sadan
isse willetsust mo peäle. Se tulgo mele.

3. Mo patto pal' se on: et nuttan häddas.
Oh hallasta, mo Jummal, mo peäl waewas.
Oh! parranda mo meest ja aita sedda, Kes tun-
neb hädda.

4. Ma tahhan kõi sin ilmas kannatada, Kui
wõit

woiksin agga taewa rõmo sada. Ei tabha ma so wasto nurriseda; Oh kela sedda.

5. Mo süddant tabhan sulle puhastada. Mo Jesus wottis mo eest waeseks sada, Ja õppetas mind, ennast temmal andma Ja risti kandma.

6. So rist, oh Jesus! minno lunnastaja, Mind õppetab, mis ial mul on waia. Sa tulled appi neil, kes tundwad waewa, Ja näitad taewa.

7. Oh! mõtle armust ka mo waese peäle! Oh! kule häddas minno nutto heäle! Oh! õppeta mind allandust ka noudma, So järrel joudma.

168.

Wifil. Reik kallis hinge õnnistus.

Mo Jummal on mo abbimees. Ta läest ma abbi otan; Ja omma hädda waewa sees Ta peäle kindlast lodan. Ta on mo Jummal igga west. Mul tulleb abbi temma läest. Ei ta mind jätta mahha.

2. Ta teeb keik hästi, mis ta teeb. Ta rõmustab ja waewab, Mi kui se meile tarwis lääb. Mis sa siis, südda! kaebad? Ons hea õnne järvele Ka hädda tulnud sinnule, Siis õppi kannatama.

3. Üks hea isä karristab üht last, mis te peält ekkis. Ta tele tedda juhhatab; Se pärrast tedda pekksis. Laps pididi wallo tundma teal, Et kohluda saaks temma meel, Kui himmud woimust wotwad.

4. Seit kindla usso rõmoga Nüüd omma häd.

hädä kanna. Ja karristust sa kannata, Ja temmal kitust anna Ni hea, kui ka pahha eest. So rist ei jä sul iggawest: Pea saad sa jälle rõmo.

5. So Jummal mõtleb sinno peäl' So wiis letsusse waewas. Et olgo kannatlik so meel; Ja on sul liggi häddas. So risti on ta mõtnud, Ei sa sa liast karristud; Ja wähhendab so wallo.

6. Kõl tuiske järrel' illusaks Pääw ruttab ikka minna. Ni jääb so ello selgemaks, Et wata agga senna, Kus rõõm sul on jo walmistud, Sul, kes sa ristis katsutud Ja woimust olled sanud.

169.

Wisiil. Keik sündko ikka nenda mull'

Oh! armas Jummal, arwita Sind häddas takkanouda, Ja süddamest sind otsida, So armo pole jouda; Oh lasse mind, Kui otsin sind, Mo waewas pea leida. Oh! hallasta Ja arwita, Mind kurja tõ eest hoia,

2. Mull' anna ommast heldussest So peäle üksi leta, Ja pattust pöördä süddamest, Ja mures rõmo ota, Et nuttan nüüd Need patto süüd Ja rasked efsitussed, Et minno käd Ka tewad hääd Neil', kes on häddalissed.

3. Keik lihha himmud kustuta, Et need ei woimust wõtta. Sind armastama õppeta, Ming abiks mulle tõtta; Mind aita sest Ka süddamest So sanna tunnistada, Et üksige Mind surmaske Ei woi sust lahjutada.

4. Oh! õppeta mind tassandust, Ja kelawih-
ha

ha heldest. Ka anna mulle allandust, Et káin so järrel järgest; Meist pattust ka Mind puhhasta, Mis nõrelt ollen õppend. Mind rõmusta So Waimoga, Kui murre enne lõppend.

5. Mo usko, armo kaswata, Ning kinnita mo lotust, Et minno südda lõpmatta So jurest leiaaks toidust. Suud tallitse, Et minnule Ei temmast sünni hädäda. Mo ihho ka Ni toida sa, Et himmud kelad ärra.

6. Mull' olgo ikka ussinus, Mo tööd ja teggo tehha; Et tühhi au ja kawwalus Mind ellades ei petta. Riid, kaddedus Ja kimalus, Se minnust tagganego; Ka warga meel Ja petja keel, Se kangel' minnust jägo.

7. Hea nou mind lasse wõtta ka, Ja eksitussest peästa, Ning keikide eest palluda, Ka waesstele head tehha; Et kurja ma: Woin taggan' da, Ja keikil appi tullen: Ni sünnib ka, Mis tahhad sa; Siis wimaks õnsast surren.

VII. Allandiik meel Jummalala wasto.

170.

Wisil. Niüd surno tehha mattame zc.

Mo filmäd waatwad selle peäl, Kes wallitseb seäl üllewel; Ja káest mo abbi otan ma, Kes mind on ette tonud ka.

2. Sind, Jummal! häddas pallun ma: Mind waest niüd armust aita sa; Mind õppeta niüd tassandust Ja õiget hinge allandust.

3. Et ial ma ei murrise; Gese mis sa teed, on hea tõ. Ei sa woi liga tehha mul; Gese minno õn on holeks sul.

4. Mis ma siis kardan willetsust? Mo Jummal naab mo abhastust. Ta moõtab kätte armoga Mo õnnet ja mo waewa ka.

5. Suur temma on. Mis minnage? Ma põle muud, kui ussike; Gese ollen minna allandik, Ka haddas sanna kulelik.

6. Ma ollen temma kae al. Ta tark; et tehke rummalal, Mis arwab hea ollewad Ja minno kasuks tullewad.

7. Kes temma wasto ial saab, Kes ellus peab ja surmatab, Kes mahha lõõb ja tõstab ka? Ta woiinus ilma otsata.

8. Gese langen minna põlweli So ette, Jummal! mul on sü, Sul õigus kui sa nuhtled mind, Et ollen wihhastanud sind.

9. Mo uhtust sinna allandad; Mo pahhad himmud tallitad, Kui õnne järrel waewaga Mind lassed järgest woitelda.

10. Ma jiiiski sülle truiks jääu; Ma kannatan kurni ma nään, Et keige hadda järrele Mul on se parrem ello ka.

171.

Wisil. Jesus Onnisteggia 2c.

Suur on Jummal, otsata On ta au. Ta olle minne On mul ärra moistmatta, Kurni ma saan selgeminne Taewas tedda arwata, Kus ta ellab lõpmatta.

2. Immelik on temma tõ, Mis ta ial wotnud
 D tehe

tehha. Temma annud minnule Omma wägge, heldust nähha. Temma watab minno peäl Ja on keik mo lotus teäl.

3. Mis ma ollen sinno ees? Minno Issand, minno Jummal! Sinnul on keik tarkus kã; Minna ollen waene, rummal. Sinno au on otsata; Minna lähhan surrema.

4. Minna waene kõlbato Allandan end sinno ette. Minna ollen rammoto: Kinnita mo meelt ja mõtte; Et ma kidan sinno au, Heaks ka wottan sinno nou.

5. Et ma allandusse sees Sinno ette ikka tul-
len, Ja mis hea sinno ees, Ikka tehha walmis ollen; Et ma näitan allandust, Hädda sees ka kannatust.

6. Ei ma tahha risti al Sinno wasto hurris feda. Senna, Jummal! üllewal Wotsid targaste keik seada, Mis mul kassuks tulleb tõest. Sedda ussun süddamest.

7. Sinno kätte annan ma Omma hinge, omma ihho; Te, mis tahhad, nendega. Kus tuta keik minno kihho, Ommal meel ellada, Et sest tunnen rahho ma.

VIII. Jummalala kitus ja tänno.

172.

Wisil. Wotta Issandat nüüd kita re.

Keis mo kõhhus tänno tehha Jummalale ilma peäl? Sest ma saan kül keikist nähha, Kui
ni

ni helde temma meel. Polle muud kui armas südda, Mis on temma waimo sees, Et keik ho- iab kannates, Kes siin auustawad tedda. Aeg keik asjad löppetab, Jummal ikka armastab.

2. Mi kui kottas poiad mattab Omma kahhe tiwaga, Nenda ka mind Jummal kattab Keiki- piddi armoga. Kui sain emma ihhus lodud, Jh- ho, hinge andis mull', Ja ka pärrast toidust kül On mo kätte rohkest todud. Aeg keik asjad löp- petab, Jummal ikka armastab.

3. Ei ta poeg ni kallis olnud, Mo eest annab tedda ka; Ja on mulle taewast tulnud, On mind peästnud surmaga. Oh need armo süggas wussed! Kuida woib mo nödder meel, Ehk ta ussin kül on teäl, Moista keik need armastussed? Aeg keik asjad löppetab, Jummal ikka armastab.

4. Omma waimo õigeks saatjaks Temma annab sanna sees, Et ta mulle juhatajaks Ol- leks, kui on hädda lääes; Et ta minno süddant täidab Pühha kalli ussoga, Mis teeb surma ladduma, Põrgo temma linni lõidab. Aeg keik asjad löppetab, Jummal ikka armastab.

5. Minno hingel' on ta noudnud, Keik head tehha järgeste; Jhule ka appi joudnud, Kui sel olnud kitsas kää. Kui mul joudo polle olnud, Ja ma seisin abbita; Siis on omma rammoga Jes- sus mulle appi tulnud. Aeg keik asjad löppetab, Jesus ikka armastab.

6. Taewas, maad ja nende wäed On mo kas- siks seätud. Mis silm näab, mis katswad kääed, On mo kätte jaetud; Weiksed, willi ja keik rohhud, Orgus, ja mis mä- e peäl, Mis on met-

fas, merres seäl: Se keik täidab meie kõhjud. Aeg keik asjad lõppetab, Jesus ikka armastab.

7. Kui ma maggan, temma murre Walwab, Pinnitab mo meelt, Et ma pattusse ei surre; Jk ta tummen armo seält. Kui mo Jesus polleks tulnud, Egga mind ni juhhatand, Ei ma olleks abbi saand, Kui mull' hädda kätte tulnud. Aeg keik asjad lõppetab, Jesus ikka armastab.

8. Monda suurt ja rasket hädda On kül ma ilm walmistand; Ei ma ial tunnud sedda, Ei se minno liggi saand. Ma sain temma abbi nähha, Kes on saatnud kaugele Arra, mis üks waenlane Mulle püdis pahha teha. Aeg keik asjad lõppetab, Jesus ikka armastab.

9. Ni kui isä murret kannab Jgga ühhe lapse eest; Ehk ta wahhest hirmo annab Neil', kui eksiwad ta käest: Menda wottab minno Jesus kannatada minnoga; Ei ta raiu modgaga: Witsa hirm on minno nuhtlus. Aeg keik asjad lõppetab, Jesus ikka armastab.

10. Kui ta hirmutab ja hawab, Ehk on kibbe minnule; Siiski mulle kasso sadab, Kui ma mötlen diete, Et ta mulle hirmo annab Kui se, kes mind armastab, Jлма seltsist lahjutab, Risti läbbi taewa tommab. Aeg keik asjad lõppetab, Jesus ikka armastab.

11. Minna tean tõest sedda, Pean kindlast mötlemä: Risti-innimeste hädda Peab üksford lõppema. Kui on talwe otsa sanud, Tulleb sui: rõõm nendage Tulleb risti järrele Sellen', kes on kannatanud. Aeg keik asjad lõppetab, Jesus ikka armastab.

12. Et nüüd Jesu armastusses Wolle otsa näh

nähhage, Gest ma pallun allandusses, Jessa, kui so lapsok: Te, et woin sind auustada Keiges ommas ellus tõest, Oõd ja päwad Keigest wäest, Kunni saan sind armastada Ja sind kita süddamest Teises ilmas iggawest.

173.

Wisil. Ma püan Keigest hingest ic.

Mo hing, head kaunid laulud Müüd laula rõõmsaste Sell', kes keik asjad lonud, Kel woimus järgeste. Ma tahhan, Jessand, kita So rohke armo teal, Ning sulle tänno anda, Kunni ma ellan weel.

2. Oh innimesed! õpp'ge, Mis teile kasso teeb, Ning ärge armastage, Mis wimaks hukka läab; Oh! ärge ennam lootke Siin sure wäe peal', Neist abbi ärge ootke; Kui suits on nemmad teal.

3. Keik innimesed läh'wad Siin ilmast noppeste; Hing lahkeb, ihhud sawad Siis mullaks, pörmukske. Surm wõttab tühjaiks tehha, Mis seati targaste, Siis iggamees woib nähha, Kui sant on innime.

4. Oh! õnnis, kes siin watab Müüd üksnes Jesu peal', Keik temma holeks annab, Saab kasso siin ning seäl: Kes Jesust armastawad, Kes surem warrandus, Need rõmo ello sawad, Ei ja neil' kurwastust.

5. Kes polle sõgge, rummal, Woib pea arwata, Kui wäggero meie Jummal, Se näitwad lomad ka: Ma, taewas, linnud, tähhed, Mis meie silma ees, Keik weiksed, kallad, wähhed, Mis jões ning merre sees.

6. Ei ühhelegi liga Se armas Issand te. Kes
 usklik on ning wagga, Head annab temmale. Ta
 tõeks teeb heal meel, Mis temma tootab. Kell'
 liga sünnib, sellel' Kõl abbi walmistab.

7. Ta mitto kumbes teab, Meid peasta surma
 seest, Ja toidab, kaitseb, peastab Meid sure näl-
 ja käest. Kes waesed on ning sandid, Meid sõ-
 dab illusast; Kes ollid kawa wangid, Meid pe-
 astab sagedast.

8. Kes rummalad siin ommad, Meid Jum-
 mal walgustab; Kes nõdrad, rammotumad,
 Meid temma toetab: On selle sõbber ikka, Kes
 tedda armastab; Ei sattu sellel' wigga, Kes
 tedda himmustab.

9. Ta aitab waesed lapsed, Teeb head neil'
 wõbrastel'. Ja kuleb lesse palwed, On mehhe
 assemel. Kes agga wihtab tedda, Siis nuhtleb
 kurjaste, Keik temma maad ning kodda Ta
 pillab laiale.

10. Ma ollen wägga rummal, Sind kita diete;
 Sa Kuningas ning Jummal, Ma die sarna-
 ne: Ei süiski ma peal ollen Müüd sinno lapsokse,
 Sest minna kitust julgen Siin anda sinnule.

Ommal wiisil.

Mo hing, oh! rõõmsast kida Müüd omma
 helde Jummalala; Mis head sull wõtnud näita,
 Mo südda ärra unnuista: So pattud andeks
 annab, So wigga parrandab, Sind ommas
 sülles kannab, So hädda wähhendab, Sind
 hear

heaga rohkest täidab, Ning ueks lomaks teeb,
Kül omma õigust näitab, Et hädda mahhajaáb.

2. Et temma kohhus pühha On, sedda meile
kulutab; Et löppeb temma wihha, Se temma
heldus tunnistab. Ning temma arm on rohke
Ja halle temma meel, Meid äkkitselt ei nihtle,
Meid arraid aitab teal; Kes tedda hästi kart-
wad, Neil' temma head teeb, Kui laugel maast
on taewad, Ni pat neist ärralääb.

3. Kui ommad lapsokessed üks õige issa ar-
mastab, Ka nenda innimesed Se helde Jum-
mal kosutab. Meid temma tuueb ammo, Et
põrm ning tühhine On meie ello ranimo. Ning
rohho sarnane; Kui tulest mahhakukkub üks leht
ning õieke, Ni pea ärralahkub Siit ilmast in-
nime.

4. So arm, oh Issa taewast, Se testab üks-
nes kindlaste. Meid peastad sinna waewast, Kes
sanna kuulwad korwaste. Kes hoidwad sinno
seädust, Sa Jummal! wallitsed. Sest Inglid!
andke kitust Sell', kes suurimmet teeb, Ja au-
ustage tedda, Ja auuks tenige! Mo hing ka
peab sedda Keif kiitma järgeste.

5. Au, kitus Issal' olgo, Sull' Poial', püh-
hal' Waimul' ka. Keif meie kassuks tulgo,
Mis sinna wotnud toota; Et meie sinnult abbi
Siin julgest lodame, Ei meile tulle häbbi Kui
armo otame. Mei' südda, meel ning mõtte
Sind noudu kindlaste. Amen! Kül same kätte,
Mis ial pallume.

Wisil. Nüüd Jummalale auustust 2c.

Nüüd kiitko keigest süddamest Keik innimeste-
head Sind, kedda taewas iggawest Ka kiitwad
Inglid seäl, Ka kiitwad Inglid seäl.

2. Oh! laulgem sellel, kes keik näab, Sell'
surel Jummalal, Kes suri asjo ikka teeb Ja
immed taewa al, Ja immed taewa al.

3. Kes emma ihhust järgeste Meid üllespidda-
nud, Ja, kui ei woinud üksige, Meid armust
aitanud, Meid armust aitanud.

4. Et temma kül on wihhastud, Woib süski
armasta, Saab pea jälle leppitud, Teeb head,
ei nuhtle ka, Teeb head, ei nuhtle ka.

5. Ja rõmustago heldeste Meelt, mõtted, süd-
dant ka, Ja saatko ärra kaugele, Mis meid woib
kurwasta, Mis meid woib kurwasta.

6. Ja andko, rahho ellada Siin ma peäl jul-
geste, Ja õnnistago lõymatta Keik meie kätte
tõ, Keik meie kätte tõ.

7. Ja arm ja heldus olgo siin Meil' ossaks
iggawest; Keik waew ja murre, rist ja piin Se
tagganego meist, Se tagganego meist.

8. Mi kaua kui siin ellame, Ja meie ainus õn,
Kui ellust ärralahkume, Meil temmast ossa on,
Meil temmast ossa on.

9. Kui meie südda lõhki läab, Meid panne
hingama, Et meie film seäl Jesust näab, Kui
lähme maggama, Kui lähme maggama.

176.

Ommal wiisil.

Oh Jummal! suur on sinno tõ, Et meie un-
nustame, Mis muido sureks petakse, Kui mele
tulletame; Kui üpris suur on sinno au Ning pal-
jo üllem sinno nou, Kui nende nouud ommad,
Kes ma peäl wallitsewad.

2. Kes wallitseb ni targaste Kui sinna, wäg-
gew Jummal! Kes ial on so sarnane, Ehk pal-
jo maad on temmal. Keik surrelikkud ilma sees,
Need kummardawad sinno ees; Keik suremad
on orjad, Ni kawa kui sa tahhad.

3. Kui kangel so wald ullutab, Ep olle ükski
mootmid. Mis so film ial selletab, On sinno or-
jaks tehtud. Se surem herra ilma peäl On su-
rem wõllalinne teal. Keik nored ning keik wan-
nad Sult omma toidust sawad.

4. Sa moistad kohhut diete, Kui tahhad õi-
gust näita. Sa, Issand, nuhtled kängeste, Ka
tahhad armo heita. Keik peab korda minnema,
Kui tahhad kätte tasfuda, Ehk sinna kängest
nuhtled, Ehk armolinne olled.

5. Keik sinno tõ läab eddasi, Ei ühtegi sa-
nurja, So nou ei lähhä taggasi, Sa ei woi teh-
ha kurja. Sa hoiad, kaitset heldeste, Keik toi-
dad, sead targaste, Keik, mis sa teed, on õige,
Se olgo suur ehk weike.

6. Sind, Jummal! kidan järgeste, Et mois-
tad, mis on õigus. Onnis, kes tunneb tõeste,
Mis on so layse kohhus. So alwem orri ollen
ma. Mo peäle, Issand, hallasta; Mind wõtta
õppetada, Et woin sind kummardada.

7. Ma ennast allandan so ees, Mind wotta, armokenne! So armo holeks hädda sees. Ehk ollen maokenne Käl sinno wasto arwata, So sarnane ma polle ka; Sa süiski armo heidad, Mull' waesel' heldust näitad.

8. Ma ollen waene pattune, Mull' tulleb karta hirmo; Ma süiski kidan rõõmsaste So õigust ning so armo. Sa pakkud armo minnule, Ma julgen tulla sinnule. Mind wotta waggaks tehha, Süis lõppeb sinno wiha.

9. Mo armas õnnisteggia Käl pallub mo eest ikka; Se peäle julge ollen ma, Et parrandad mo wigga. So Poia parrast kinkid sa So armo mull' so riki ka, Mis sinna, Issand, sead Meil, kedda armsaks pead.

10. Ma annan wasto, mis 'on mul; Ei sinna sedda põlga. Mo südda olgo anniks sull'; Ehk ennesest ei kõlba, Käl so Poeg sedda ehhitab, Ning usso läbbi parrandab. On temma hoon' mo südda, Süis sa ei põlga sedda.

11. Weel hoia, kaitse, murrekse, Weel ikka armo heida, So ikke al mull' järgeste So rahho, rõmo näita. So allam ollen rõmoga, Mo wend on Jeesus lõpmatta; Gest saan ma auu- liseks So rigi ossaliseks.

177.

Wisil. Oh! wagga Jummal, Kes 2c.

Oh! wõtkem Jummalat Suust, süddamest nüüd kita, Kes suri asjo teeb, Ja temmale au näita, Kes emma ihhust so Meil' teinud paljo haäd, Ja praego hoidwad weel Meid temma armo kaed.

2. Se armas Jummal nüüd ka wotko mur-
ret kanda, Meil' rõõmsa süddame Ja kallist rah-
ho anda. Ja piddago meid ka Siin ülles arms
saste, Ja wotko häddast teal Meid peasta hel-
deste.

3. Au olgo Issale, Sell' sure Jummalale,
Ja temma Poiale, Sell' auu funnigale, Sell'
pühhal' Waimul ka, Kolm = ainul algmisses,
Kes olli, nüüdki on, Ja jääb ka iggawest.

178.

Dmmal wifil.

Sind, Jummal! kidade,

Sind, Issand, tänname.

Sind, Jummal Issa iggawest,

Keif ma-ilm kidad süddamest.

Sind taewa wäggi auustab,

Et sinno nimmi Titust saab.

Sind kiitwad, Issand, Kerubim,

Ka laulwad sulle Serawim:

Pühha on meie Jummal!

Pühha on meie Jummal!

Pühha on meie Jummal!

Se Issand Sebaot!

So wäggi sure auuga

Käib üle taewa, üle ma.

Kaksteistkümmend Apostolid,

Ja keif need pühhad Prohwetid,

Need kallid Martrid löpmatta

Sind kiitwad sure heälega

Keif sinno risti = rahwa keel

Se kidad sind siin ilma peäl.

Sind

Sind, Jummal Issa, surest wäest,
 Ka Poega meie abbimeest,
 Sind, pühha Waim, kes rõmustad,
 Keik auustades kidawad.

Oh! Jesus Kristus taewa seest,
 Sa Issast sundind iggawest,
 Ei põlgnud neitsi ihho sa,
 Kui tahtsid ilma lunnasta.

Sa olled surma rikkunud,
 Keik ufsjad taewa koggonud;
 Sa istud Issa kõrgel kael,
 Keik au on sinmul üllewel.

Sa moistad diget kōhbut seäl,
 Ni ellawa kui furno peäl.

So sullasid meid arwita,
 Et lunnastand meid werrega.

Easf taewas sada rõmo maad
 Keik, kes so sisse ussuwad.

So rahwast, Jesus! arwita,
 So pärrandust ka õnnista;

Oh! hoia sedda armoga,
 Ning taewa sisse üllenda.

Sind, Jummal, meie kidaime,
 Sind iggapäwa tänname.

Oh! hoia, Issand abbimees,
 Meid kurja ning ka patto eest.

Oh! wotta, Issand, hallasta
 Ja keiges häddas arwita.

Oh! Issand! aita heldeste,
 Et finno peäle lodame.

Keik meie lotus olled sa,
 Oh! ärra jätta abbita!

AMEN.

179.

Wisil. Täüd on se pääx jo löppenud.

Sind tännan omma Jummalat, Sul Titust laulan ma, Kes sinna iikka armastad Ja aitad armoga.

2. So armo läbbi ollen ma. Sa toitsid iikka mind. Kui hädda hakkas tulles, Siis hüüdsin appi sind.

3. Sa kuulsid minno nutto heält; Mind peästsid wallo kääst. Sa wotsid koorma minno peält Ja aitsid ommast wäest.

4. Sa andsid ihho terwidust Ja kallist rahho ka. Sa andsid töle siggidust, Ja wilja kandis ma.

5. So kalli sanna römustus Mul jäi ka keelmatta. Sest olli häddas kinnitus, Kui hakkas tulles.

6. Mis ma käl ollen, et sa mind Ni wägga armastand, Ma pattune! Kes ollen sind Ni wägga kurwastand.

7. Se on so arm, so hallastus, Et leppid minnoga. So immelinne kannatus Mind kannab armoga.

8. Sest tännan ma sind süddamest, Mo Jummal! römoga. Sind kidan ükskord iggawest, Kui lään sind näggema.

180.

Wisil. Au, Titus olgo iggawest.

Siit sadik aitnud Jummal mind. Suur olli temma heldus. Siit sadik on ta murretsend; Ehl

Eh! kassin on mo kõlbdus. Ta on mind ait-
nud armoga, Kui hädda hakkas tulles. Sest
minna rõõmsast laulan.

2. Ta andis ihho terwist mul, Ja hoidis
terwe mele. Kui juhtus wigga, kurbdus mul,
Ta sedda põris jälle. Ni teggi Jummal heldes-
te; Ei kahjuks jäänd mul ühtege. Sest min-
na rõõmsast laulan.

3. Ta õnnistas keif minno tõ, Mis minna
wotsin ette. Ei ühtege läind laiale; Ma sain
mo waewast kätte Mo toidust, kattet ihhule,
Keif, mis mul tarwis ialge. Sest minna
rõõmsast laulan.

4. Kui juhtus wahhest willestus, Et meelt
ma pidin heitma; Siis temma armo mällestus
Mo hinge hakkas täitma. Ta kinnitas mind
wäggewast, Ja hoidis mind, kui omma last.
Sest minna rõõmsast laulan.

5. Oh, aita eddespiddi weel Mo häddas Jum-
mal! taewast. Oh, kule minno palwe heäl, Kui
siit ma ilma waewast Ma tõttan sinno taewas-
se, Et saaksin senna järgeste Ja seäl sul rõõm-
sast laulan.

181.

Ommal wiisil.

Sull, sull Jehowa! tahhan laulda: Muud
Jummalat ei olle sinnota. Mo laulo wõtta, Is-
sand! kuulda: Oh! aita mind so waino wäe-
ga, Et sedda teen Jესusse nimme sees; Siis
maksab se ta läbbi sinno ees.

2. Mind, Jäsa! tomma poia jure, Et poeg mind jälle tommaks sinnule, Et ellaks mo sees waimo murre, Head meelt ja moistust annaks minnule; Siis ma so rahho tunnen enneses, Ja mängin lauldes sulle süddames.

3. So heldusfest mind aita laulda; Siis öiete sind lauldes kulutan: Siis on se wägga illus kuulda, Kui waimus sind ja töes kumardan; Siis waim mo süddant sulle ühendab, Et se suurt laulu sulle walmistab.

4. Et kostab mo eest, kü saan nähha, Et õh-
kab räkimatta sannaga, Gest jouan uskus pal-
wet tehha. Ja tunnistab, et so laps ollen ma,
Ja Kristusfega sinno pärria, Et, Abba Jäsa!
ma woin ütelda.

5. Kui mo hing nenda abbi piab Se wägga armsa Jäsa nimmega, Ja sinno waim ka mo sees hüab; Siis peab so südda ellaks minnema, Et armust otse põlleb se so sees, Kui ma sind pal-
lun uskus sinno ees.

6. Se palwe, mis so waim mull' sadab, Kü se on wägga armas sinno ees, Se peal' so Jäsa südda watab, Et sünnib se so poia nimme sees. Ma ollen temmas laps ja pärria, Ja armo eest saan sünnult armo ka.

7. Oh! õnnis, kes ma sedda tunnen, Mis sinno waim mo waimus tunnistab; Ma tean, ja üpris immeks pannen, Et mo hing keik head annid so kääst saab: Sa annad mulle paljo en-
namweel, Kui minna moistan, pallun, püan teäl.

8. Oh! õnnis, kes ma Jesu nimmel Sind pal-
lun, sest ta pallub minno eest, Ja istub seks so parral kael, Gest keik on Jah, ning Amen tem-
ma

ma sees Se eest ma laulan sulle auustust, Et
 kinkid mulle ni suurt õnnistust.

182.

Ommal wiisil:

Wotta nüüd Issandat, wäggetwat kunnis-
 gast, kida. Oh! minno hingefe, ärra nüüd aega
 teys wita. Oh! minno meel, Mia kül laulus-
 sid peäl! Mu Jummalale ka näita! Mu Jum-
 malale ka näita.

2. Kida nüüd Issandat, kes on keik targaste
 seadnud, kes sure hõlega wäggetwast ikka sind
 saatnud, Sind hoiab ka, Nenda kui himmus-
 tad sa; Eks olle sedda sa tunnud? Eks olle
 sedda sa tunnud?

3. Kida nüüd Issandat, kes sind on kunniste
 lonud, kes sulle terwist on annud, sind arms-
 ga jootnud: Kui hädda kül Olli, siis Jummal
 on sull' Abbi ka rohkeste tonud, Abbi ka roh-
 keste tonud.

4. Kida nüüd Issandat, kes sulle siggidust
 annud, kes selgest armust sind Jummalala lap-
 seks on pannud; Mõtle se peäl, kes teigewäg-
 gewam teäl, kes kui üks isä sind kannud, kes
 kui üks isä sind kannud.

5. Kida nüüd Issandat, kida, hing, Jumma-
 la nimme! Mis ial ligub, se kütke! sest temma
 teeb imme. So walgus ta: Sedd' ärra unnu-
 ta sa, Sest ütles kites nüüd: Amen, Sest ütles
 kites nüüd: Amen.

IX. Armastus isseennese wasto.

183.

Wisil. Kes Jummalat ni lassēb tehha.

Et pean ennast armastama, Mo Jummal isse kinnitab; Mo on peab täiemaks siin sama, Seks armastus mind juhatab. Ja õppetab mind, holega Mo ello ikka aiama.

2. Ma pean siis kũl murretsēma Mo ihho, hinge õnne eest. Ma pean targast wallitsēma, Mis kassuks tulleb, keigest wæest; Et saaks mo luggu parremaks, Et lahaks ello rõõmsamaks.

3. Ons Jummal mulle tarkust annud; Siis se on temma armo tõ. Ons ta mul au ja rikust pannud; Siis olgo kitus temmale. Ma pean sedda holega. Ja mele parrast pruukima.

4. Ei mitte seks, et teisi põlgan, Kes wæesed on ja auutumad; Ehk õmmas meles neid ka pilkan, Kes alwad on ja rummalad. Sest ma ei annud ennesel, Mis waia jãnud wennadel.

5. Et kãua sa siis hopis ärra, Liigarmas us, mo sũddamest. So kawwalus ja siino kãrra. Se kũrwastab mo liggimest. Ja rõõmiks pean pruukima, Mis mul on antud armoga.

6. Keif uhkus jãgo minuist mahha, Keif hooplik meel se kaddugo. Ei tũhja kiitlemist ma tahha. Se pahha kihho lõppego, Et arwan ennast parremaks, Kui mind siin tehti riksamaks.

7. Keif, mis sa andsid, helde Jummal! Ma tahhan ausast pruukida, Et se, kes waene, wil-

lets, rummal, Saaks ennast minnust rõmusa-
ta. Oh aita, Jummal! isse mind, Et nenda
austan ka sind.

184.

Wisil. Oh Jesus, üllem abbimees ic.

Mind aita hinge õnnistust, Oh Jummal! häse-
ti nouda, Ja mahha jätta holetust, Ja armo-
aial jouda. Se agga so ees seisma jääb Ja
sinno riki sisse lääb, Kes süddames on puhhas.

2. Kes siis wast, kui jo surm on kää, Need
tehtud pattud wihtab, Ja kui pat kibbi temmale,
So armo pole õhtab, Kas se jo ello tele saab?
So sanna isse tunnistas Ja ütleb: Põra tänna!

3. Mind õnnistusseks kutsud sa. Oh! wotta
arwitada, Et jouan keige holega, Mo hinge
parrandada. Et mitte ma ei wiwita; Waid
sedda otsin murrega, Mis iggawest ei ka-u.

4. Kui täiks keik kasso minnule Siit ilmast
kätte tulla, Ja sega saaks mo nou ja tõ So me-
le wasto olla; Mis mind siis rikkus arwitaks?
Kas minno hing kül sega saaks So armo jälle
leida?

5. Mis annab rahho jubba siin? Mis surmas
üksford aitab? Mis läbbi kaub hinge piin?
Mis rõmoga mind täidab? Kas tühi õn ja
warrandus? Ei mitte! waid se õnnistus, Mis
waggad hinged sawad.

6. Se tulgo minnul allati, Kui kallim assi,
mele Ja jubhatago surmani Mind, Jummal!
sinno tele; Et ma so tahtmist truist teen Ja sin-
no ette seisma jäään, Se olgo surem murre.

7. Kõl minna woin so abbiga, Kõi agga tahhan isse, Kõl minna woin ni ellada, Et saan so taewa sisse. Sa mind jo norelt juhhatad, Ja mitmel wiisil awwitad, Kõi isse agga tahhan.

185.

Wiisil. Kes Jummalat ni lassib teha.

Mind kãsti ihho eest hoolt kanda. Se tarwis lãhhãb minnule, Sest ma ei tohhi temmal anda, Mis kahjuks tulleb temmale; Ka sedda kãstsid Jummal sa! Sels tarkust so kãest palun ma.

2. Ei pea minnust kahjo sama, Se, mis mul sinnust laenatud. Ei pea ka ma hãbbistama, Mis sinnust ausast ehhitud. Kas tohhiksin ma rikkuda, Mis on so tõ, so pãrralt ka?

3. Et pean omma ihho toitma, Sels sa so annid walmistand. Et pean omma ihho hoidma, Sels sa mo moistust walgustand. Sa kannud murret omma poolt, Ja kãstsid: kanna sa ka hoolt!

4. Kõi meil on terwis, ramma, wirkus; Kõi wãgga kallis on keif se. Kõi agga haigus kã ja nõrkus; Siis maggab ammet, seisab tõ. Mis on siin ilmas parrem weel, Kõi terwis ja üks julge meel?

5. Mind aita, Jummal! et ni ellan, Et ei sa kahjo ihhule, Et mitte, kõi ma haige ollen, Mo südda ütles minnule: Sa isse terwist riklusid; Sa isse haigust kutsusid

6. Mul olgo õige nou ja mõtte, Mo ihho üllespidada. Ja tulleb siiski haigus kãtte; Siis

oh mo hing! siis kannata. Siis, Jummal! anna
 kiinitust Ja arsti rohul siggidust.

7. Mind ärra lasse ihho toita Ei ial ülle
 tarwidust: Ja keige lia eest end hoida; Ja pid-
 dada so õppetust. Siin ärgo sago minno poolt
 Mo ihhust üksnes kantud; hoolt.

8. Mo surem murre ma peäl olgo, Et minno
 hing siin waggaks jääb. Se õnnistus mul
 kätte tulgo, Enne kui ihho mullaks lääb. Seks,
 armas Isfand! arwita; Siis siin so auuks el-
 lan ma.

186.

Selsammal wiisil.

Mis minna ollen, isse aita, Mo Jummal!
 et ma tunneksin. Mo süddant mulle isse näita;
 Et wahwas ma ka olleksin, Keik omma wigga
 näggema, Et woiksin sedda parrata.

2. Sa, Jummal! olled mind ka lonud, Et
 sulle pean ellama. Seks olled sa mind ette
 tonud Ja juhhatad mind armoga. Kas ma ka
 ikka kulen sind, Kui sinna hüüdsid pattust mind?

3. Ma sain kül Kristussest mo nimme; Kas
 ma ta omma ollen ka? Kui pattus wallato ja
 pimme Weel ollen, kuhho kõlban ma? Oh
 pühhitse mind öiete So kalli fanna järrele.

4. Meid tunned, Jummal! üksi sinna, Sa
 nääd ja tead selgeste; Sa tead ka, kas trüist
 minna Kain omma Jesu järrele. Mind kurja
 tee peält hüa sa, Et ma ei lähhä eksima.

5. Se keige targem ennast pettab, Kui ennes-
 sel on tundmatta; Ja tühjalt temma ette wõttab,
 Et

Et meelt ta tahhab parrata, Kui joned temmal teadmatta, Mis süddames on tundmatta.

6. Mind õppeta mo hinge wigga, Oh Jummal! tundma selgeste. Ja wotta tõe tele ikka Mind juhhatada heldeste. Mind Jummal isse walgusta: Sest muudo ma ei selleta.

7. Kui ma weel ikka kaugel ollen Sest õigest teest, mis näitad sa; Siis anna, et ma pea tullen, Et ükski mind ei eksita: Et ennem ei sa kõrwale; Waid sulle jowan peage.

8. Sa tood weel omma kohto ette; Mis minna teggin häbbita. Sa maksad sedda keik mo kätte, Mis teistel siin jäi teadmatta. Oh aista! minna pallun sind, Ja peasta rummalussest mind.

187.

Ommal wiisil.

Oh, tagganege! minno himnud, Neist asjust, mis on ilma peal; Ning jätta mahha patto teud, Mo wässind waim, kel waewa teal! Müüd taggane, Oh tühhi tõ! Se ue ello algan ma, Mis ükski ei woi rikkuda.

2. Keik mäed ja orrud moga laulge, Et teada saaks mo Jesu au, Kes mul on waewas wägge waste Mo ainus hoidja ning mo nou. Keik tühhi teal! Mul teine meel, Se õige aeg on praego käes, Müüd jätta keik, mis ilma sees.

3. Ehk illufaste, haljad wäljad! Kül su il ennast näitate, Keik lomad siiski nähha sawad, Et illo kaub peage. Se põlgan ma; Sest walwa sa, Mo südda, kes sa ihhaldad Meid asjo, mis siin kadduwad.

4. Kui wotfid enne armastada, Mis sinno rammo kullutas, Siis ärra wotta kurwaks sada, Kui keeltaks, mis hing armastas. Keik põlga sa, Et peigmees ka Nüüd tahhab, et jääd tassafeks Ning targa neits te sarnatseks.

5. Sa, tigge liig-arm, minnust kau, Ning jätta tühjaks süddame, Et woiksin tunda selle armo, Kell' pean andma litusse. Oh! mingo meist, Mis ennast täis! Ma jättau mahha tühja tö, Ning ellan sulle, Jesuke!

6. Mind patto kõiest lahti kisku, Neist salla-jamist wõrkudest, Waenlaste nou, oh Isand! rikku, Te wabbaiks mind, so tallekest. Nüüd taggane, Keik kawwal tö! Mis teggi mulle eksitust, Ma põlgan sinno kawwalust.

7. Kui maggus on üks wabba ello, Mis keis kist asiust lahti teeb; Kui se ma-ilma kawwal illo Ning temma himm meist mahhajaab. Ei holi neist, Ma lahkun teist. Mo meles ollen kihlatud Ning Jesu prudiks ehhitud.

8. Min' hoia rahhul, Jesus, ikka, Ning kanna murret minno eest, Et pattust mull' ei sunni wigga; Mind peasta tühja himmo kääst. Keik mahhajaab, Arm sedda teeb, Et minna ennast unustan Ning taewa rõmo himmustan.

X. Allandusfest.

188.

Wisil. Nüüd hingwad innimesed.

Keik, mis mul ial olnud, On sinno kääst mul tulnud, Mo Jummal! sinno nou On sedda

da mulle annud, Mul au ja rikkust pannud.
Sest olgo sulle ükski au!

2. Sa andsid terve mele, Ja ihhul rammo
tõle, Ja aitad igga poolt. Sa olled sedda teis-
nud, Et lorda mul keik lainud; Sest sinna
kandsid isse hoolt.

3. Mo peäle olled waatnud, Ja armoga mind
katnud, Mind heldest õnnistand. Keik minno
ello päwad, Mis tullewad ja läwad, Meid ol-
led sinna walmistand.

4. Keik minno õn on sinnuft; Mo pat on agga
minnuft: Sest häbbi tunnen ma. Se allan-
dab mo mele, Kui hakkab uhke tele; Et hakkas
ta sest pörama.

5. Miks tahhan surustada, Kui sa mind rõs-
mustada Siin wottad õnnega? Mis teggi tül,
et sinnuft Di luggu peti minnuft? Et täideti
mind heaga?

6. Ma polle head teinud, Mis wäärt, et min-
na näinud So armo rõhkeste. Sa olled hal-
lastanud, Et ennam ollen sanud, Kui kullus
tarwidussele.

7. Mind, helde Jummal! aita, Et woiksin
wennad toita Sest warrast, mis on mul. Et
ma ei surustelle, Sels tulleta mo mele, Et
uhkus ikka hirmus sul.

8. Kui allandik ma ollen, Siis rahholist ka
ellan; Mind sallib iggamees. Kust woin ma
sobbrad sada, Kui wottan surustada? Keik
loom mind wihtab igganes.

189.

Selsamal wiisil.

Keik, mis mul on, on sinnuust, Oh helde Zummal! minnuust Ep olle ühtegi. Mul ello andsid sinna; Ei kuhhugi sa minna, Kui sinno arm jääb taggasi.

2. Mo terwe meel ja moistus, Mo joud, mo rammo, toidus, Keik tulleb üllewelt. Sa aistad head tehha. Sa annad waewa nähha. Sa kuled, Zummal! waese heält.

3. Sa üksi ikka kestad. Sa allandad ja tõstad, Mi kui sa arwad teal. Mis minna waene tidan Mo tarkust? mis ma sudan? Ehk hoopliip kül, on minno meel.

4. Mi's ollen surelinne? Ma waene waewalinne! Oh kau uhke meel! Ma tahhan allandusses Ja õiges tassandusses Jeesusse järrel. Päia teal.

5. Ta allandas end isse, Laks risti surma sisse Mo uhke mele eest; Mind wottis õppetada, Siin allandikkuks sada Ja süddant pöördä uhkussest.

6. Keik sinno head annid, Mis sinna mulle pannid, Mo Zummal! armoga, Meid pühhitsen ma sulle. Oh! olle abbiks mulle Meid allandusses pruukida!

XI. Koppo himmo eest peab hoidma.

190.

Wisil. Jesusest ei jätta ma ic.

Sunnimenne! kui sa täid Ellada siin kassinaste; Siis on sinno himmud wait, Ja sa ellad illusaste Jkka kalli rahho sees, Mis siin otsib iggamees.

2. Agga kui sa prassinast Wottad himmud kaswatada, Ehk kui sa ka lakkumas Wottad moistust ka utada; Siis sa ennast testad; Wihhastad ka Jummalat.

3. Himmo tulleb himmo peäl. Ühhe kihho kui sa sallid, Siis on teine ka jo seäl; Menda üh hest teisel telled. Geisa wasto warsti sa Es sinessest otsas ka.

4. Olle ussin järgeste Kurjad himmud läms matada. Ürra anna ihhule, Mis neid õppind kaswatada. Pea mees Jummalat Jggas koh has, kuhho saad.

5. Ürra külwa lihha peäl; Hukkatus seest leia katakse. Puhhas olgo sinno meel; Puhtad hing ged üllendakse. Wotlemisse järrele Vähhawad need taewasse.

6. Hinge õn on kassinus. Koppud himmud häbbistawad. Jhho, hinge puhhastus Jk ka fulle rõmoks sawad. Wallo satab rojas tus; Willetsust teeb kimalus.

7. Oh! siis hoia ennast ka: Sinno hing ja sinno ihho Olgo puhhas; muido sa Olled hukkas.

Himmo lihho Ei sind lasse, rahhoga Siit ma ilmast lahkuda.

8. Mõtle, et sind Jummal näab, Kuhho sa ka üksi lainud; Et ta kül keik ärra teab, Mis sa näggematta teinud. Mõtle, et ta kohto ees Peab seisma iggamees.

9. Hädda sul! kui touseb seäl, Et sa himmo tõrwes elland, Kui so südda sinno peäl' Tunnistab, et olled mõlland Kurjas himmus. Kuhho sa Lähhad omma häbbiga?

10. Arka ülles praego weel; Arka ülles, walswa, woitle! Jummal's sago sinno meel; Ommad Kurjad himmud soitle! Ükski pattust pöörmatta Jummalat ei nähha sa.

191.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Oh, ellagem kui päwa aial! Gest pimme õ on möda läind. Oh tapkem himmud iggal päwal, Mis meil jo ammo liga teind. Et puhhastagem süddamed Ja käigem targa ello teed.

2. Need lihha himmud tapwad ihho Ja saatwad hukka hingekest. Oh, needkem nende tühja lihho Ja hoidkem roppo ello eest. Kes liad himmud kosfutab, Se ennesel neist nuhtlust saab.

3. Kes roppus lihha himmus ellab, Se rammo, te wist ka utab, Ja omma süddant raskest koormab; Et puhha kasko teotab. Ta ellab ilma rahhota; Ei jägi surmas kahjota.

4. Oh hoia, armolinne Jummal! Ni Kurja roppo ello eest, Ja aita, et, kes pimme, rummal,

mal, Ka pö:aks nurjatumast tööst: Et ta ei jä so wihha al, Kui ilmast tulleb miäna tal.

5. Ma-ilma häbbi, teotussed On hora ello dige palk. Waen, haigus ja muud willetsussed On sellel ossaks, kelle jalg Käib hora himmo tede peäl, Ja roppo tööd teeb julgest teäl.

6. Sa nääd mind, Jummal! kus ma ollen; Sa tunned minno süddame. Kui kõlwatumas himmus pollen, Sa selgest panned tähhele. Oh anna, et ma kardan sind, Ehk kül ei nä mu ükski mind.

7. Keik minno tö, mo sannad, mõtted Teed sinna arwalikkuks weel, Kui wimaks kohjut moista wõttad, Ja nuhtlust jaggad kurjadel. Mis sallaja ka tehti teäl, Keik tasfutakse üks kord seäl.

8. Et sedda tean, siis ma sõitlen Mo lihha himmo waljuste. Mo Jummal! anna, kui ma woitlen, Et woinust saaksin järgeste. Oh, pühha waim! mind kinnita; Mo joudo ar must kaswata!

XII. Tööd peab teggema.

192.

Wisil. Nüüd risti = rahwas laulage.

Mo tööd ma pean teggema: Seks on mind Jummal lonud. Ma pean waewa nägges ma: Seks ta mind ette tonud. Oh Jummal! anna ussinust, Ja tarkust, wammo, et mul lust Tööd tehha woiks ka olla.

2. So ammeti eest kanna hooli! Mi käsib Jummal! sinna. Seks tulgo kihho sinno poolt, Et sedda jouan minna. Mind aita, et ma tru- iste Ja rõmoga, ka targaste Teen, mis mo ammet käsib.

3. Et ma mo tõõd ei wiivita, Baid ussin ikka ollen; Ja mitte laisa wiisiga Kui pawa war- ras ellan: Seks anna mulle ikka lust Ja kela is- se tüddinust, Runni mo tõõ on tehtud.

4. Üks pühha kihho aiago Mind ikka omma tõle! Se minno hinges ellago Ja andko hea mele! Ei tõõ sel ial raskeks lä, Kes omma tõõd teeb rõõmsaste, Ja hea mele pärrast.

5. Mind aita, et ma järgeste, Oh Jummal! eumast hoian Se eest, mis ial kurri tõõ, Ja tüh- ja ärra aian. Et saaksin trui hõlega Siin ma peäl sinnul ellada; Se minno murre olgo.

6. Mul olgo keikis, mis ma teen, Se nou, so tahtmist tehha. Siis tõõd tehhes ka rõõm- saks lään Ja saan so abbi nähha. Sest kes so mele wasto teeb, Mis kasso tõõst ta wimaks nääb? Ehk olleks ta ka rikkas.

7. Kui mind saab ma peält kutsitud, Siis armas Jummal! aita: Et kui mo tõõ on lõp- petud, Sa saaksid truust leida. Siis ollen armas sinnule; Ja sinna tassud minnule Ka ar- mo palka kätte.

193.

Wisil. Jesus te, et sinno hawwad.

Tõõle on mind Jummal lonud; Tõõd ma pean teggema. Keik, mis Jummal ette tonud, Mis ta

ta pannud liikuma, Peab waewa näggema, Rip-
pub ikka teggema Keik, mis loja peäle pannud,
Mis ta neile murreks annud.

2. Harrimatta ma ei kanna Wilja peatoidus-
seks. Külwamatta ta ei auna Leiba, wilja ses-
meneks. Kui ta peab kaswama, Pean mahha
teggema. Kül siis Jummal aitab heldest, Et
ta kaswab hästi rohkest.

3. Agga kui ma laisk ja rummal Tõõd ei
wiitsi tehha teäl, Ei te immetähte Jummal; Oh-
hakad on põllo peäl. Lojuksed, mis märkota,
Toitwad end kül murreta. Murret, tõõd on
mulle seätud. Olgo laiskus ärranetud!

4. Mul on liikmed, jallad, käed, Namma,
joud ja terve meel; Mul on moistus, et kül
lähhab Korda keik: kui olin tõõl, Olli rõmus
minno meel; Ei mind hüüdnud patto heäl. Lais-
fad heitwad kurja peäle, Kuulwad omma him-
mo heäle.

5. Tõõd ma tahhan ikka tehha, Siis on
rahho süddames. Waewa tahhan ikka nähha
Keiges omma kätte tõõs. Omma palle ihho
sees Sõgo leiba iggamees. Teh ko head, jätko
kurja; Siis ta tõ ei lähhä nurja.

6. Helde Jummal! õnnistada Tootasid sa
mo tõ. Helde Jesus! märgiks sada Wotsid
sinna minnule. Pühha Waim, sa abbimees!
Olle wäggero minno sees, Et ma laiskust ikka
wihkan, Truist omma tõ sees ihkan.

XIII. Leiba peab hoidma.

194.

Wisil. Armas Jesus, arxoxita it.

Jummal! sinna andsid mul Keik, mis tarwis warrandusseks. Sinna andsid, tänno sul! Leiba, rided tarwidusseks. Mis sa annud rahhan hoida, Ja mo peat targast toita.

2. Olgo ihhul tarwidus; Keik liig assi teeb tal hädda. Uhhel kaub warrandus. Lakkusa teeb otsa sedda. Prassia! sa leiba raiskad, Kui sa omma lustis biskad.

3. Waat! mis palle higge sees Olled mitmeks päwaks korjand, Lähhab silma pillmisses, Kui sa omma kurko orjand. Mitto ou seft waeseks läimud, Et ta ennast otsa teinud.

4. Jummal andis sinnule Toidust terwe aasta peäle. Katsu, et sa targaste Hoiad, kuni leikad jälle. Kewwadel, kui leiba waia, Kissen-
Dab keik ello maia.

5. Agga kui on leiba kã, Siis sa olled wahwas tõle; Kõõm on sinno perrele, Ei ta kurwasta so mele; Kõõmsast wottab waewa nähha, Kui sul rasked tõõd on tehha.

6. Sinna saad siis waestele Omma pallofest ka anda. Keist ka tulleb sinnule Nende häddas murret kanda. Jummal lubbab õnnistada, Kes neid wottab rõmustada.

7. Oh siis hoia, mis sa said. Arra pilla omma wilja, Et, mis kohhus, maksta täid Keikil; muido warra, hilja Saad sa willetsust fest nähha, Et sa wotsid tühja tehha.

195.

Wisil. Nüüd on se pääxo ja lõppenud.

Sa andsid, Jummal! heldeste Mul toidust omma läest. Sa õnnistasid rohkesti Ja aitsid ommast wäest.

2. Keif minno tõ mul forda läks. Se on so armo nou. Ma sain mo leiba ennesel. Sest olgo sulle au!

3. Oh! anna moistust, wagga meelt, Et hoian kauniste, Mis sinna andsid, et ma seält ka ellan targaste.

4. Sest kui ma liajomisselks Nüüd raiskan kurjaste, Mis Jummal annud, tõrkusselks, Ehk pillan pahhaste;

5. Siis Jummalat ma wihhastan, Ja tema ma tasub mul; Mis ial rummalaste teen, Se tulleb kätte mul.

6. Oh Jummal! helde abbimees, Oh! jowa appi sa, Et sinno annid pruukides, Ma jääksin pattota.

7. Et ial ma so wiljokest Ei raiska, pattoga; Et lahti ollen ahnusselst; Wäest aitan rõmoga.

8. Et saaksin sest mo tarwidust Ja aitan ligegimest. Sest hukka lääb ma ilma lust Ja ka=ub iggawest.

9. Et mitte rahha armastus Mind ihnusselst ei te, Ja anna, et mo warrandus Ei saaks ka laiale.

10. Se agga jääb, kes õiete On omma pruukinud, Ja heldest jaggand wennale, Kõl se saab rõmustud.

XIV. Ahnusse ja Sitkusse wasto.

196.

Wisil. Oh armas Jummal awwita.

Mind Jummal! isse awwita, Et truiste ma ellan Mo rahha ja mu warraga, Ja ikka wahwas ollen; Et ommas maias kannan hoolt, Et kitust saan ka selle poolt, Kui sinna arro rouad.

2. Keif mis mul on, se sinno kãest Mul anti warrandussels. Ei tũhiaks annud sinna tõest; Keif andsid õnnistusels. Oh! aita siis mind heldeste, Et ma so mele järrele, Mis sa mul annud, prugin.

3. Mis on mo rahha, warra teal? Mis muud? Kui põrm, mis kaub. Oh ärra falli, et mo meel Ta himmo sisse waub, Et mitte kasso himmo mind Ni ekstaks, et minna sind Ja hinge kasso jättan.

4. Mis kasso annab ilma ma, Keif temma rikkus, rahha, Kui ta mind pannels teggema, Mis Jummal! sa ei tahha? Kui ta mind nenda ekstaks, Et lähkäksin ma pahhemaks, Ja wimaks hukka saaksin.

5. Mo surem murre olgo teal, Et saaksin head tehha. Mis mul siis ennam pudub weel? Mul on siis rõmo nähha. Kel usk ja lotus, armastus, Sel siin ja seäl on warrandus; Sest temma hing on rikkas.

6. Keif ahnus mingo omma teed, Keif pat sest wottab tulla. Ta koormab liast süddamed, Ei sa
meil

meil peästjaks olla. Ei temma aita surma sees,
Ei aita wiimse kohto ees; Ei peästa pörgo
hauast.

7. Oh Jummal! aita saldeste, Et wottan
targast hoida, Mis warraks andsid minnule, Et
saan end aüfast toita. Mind hoia, et ma ah-
neste Ei törku, liggimessele Sest omma osä
anda.

8. Et aitan sest mo liggimest, Mis sa mul roh-
kest pannid. Et lahti ollen ahnussest, Ja annan
ommad annid Ka ikka heamelega Neil, kel on
waia tarwis ka; Sest need on sinmult antud.

9. So kohhus wist on armato, Mis moistad
felle peäle, Kes siin on sitk ja holetto; Se tulgo
minno mele. Mis ma siin külwan, leikan seäl.
Sest koh'kugo kül ahne meel. Ei armoto sa
armo!

197.

Wisil. Jesus te, et sinno hawoad.

Warrandust sa olled annud, Helde Jummal!
minnule. Rohkeste ma ollen sanud. Olgo au-
fest sinnule! Heaks pean pruikima, Mis sa an-
nud armoga. Sinno peäle pean waatma, Kas-
so sul sest pean saatma.

2. Kikkas ollen, waesed pean Aitma omma
warraga. Et ma sedda selgest tean; Peab sit-
kus kadduma. Kes on korowa süddames, Ted-
da wihtab iggamees; Se ka isse ennast wihtab,
Et ta tühja römo ihkab.

3. Waeste jaggo anti mulle, Et ma piddin jag-
gama Sest mo wennal. Kui on sulle korowa südda;

mõttele sa, Et so sikkus warrastab Wenna kääst.
Et Jummal saab Uksford maksta sinno kätte,
Kui sa lähäd temma ette.

4. Joua, innimene! joua! Koggu omma
warraga Ennesel seäl rikkust. Noua omma
warrantussega Waesed rõmustada siin. Sit-
tel mehhel on seäl piin, Kus leik rikkus kaub ärra,
Seäl ka löppeb waeste käära.

5. Koggu tarkust, koggu warra, Mis sul
jääb ka iggawest. Kaud sa siis ilmast ärra;
Siis sa leiad ommast tööst Nahket leikust rõ-
moga. Kaddund on sul ilma: ma: Sul on
parrem rikkust teada, Mis ei karta roost ja
mädäda.

XV. Aega peame kalliks piddama.

198.

Wisil. Jesus Onnisteggia 2c.

Arms aega wottad sa, Jummal! mulle weelgi
anda. Aita armust, et ma ka Wottan
se eest murret kanda, Et mo hing saaks waggas
maks, Ja so riki päriaks.

2. Seks sa pannud seie mind, Et end piddin
walmistama, Et ma piddin tundma sind Ja
mo süddant parrandama. Seks sa andsid ar-
moga Omma pühha sanna ka.

2. Noppeste küll kadduwad Minno seätud el-
lo päwad. Wõõra wisil tullewad, Wõõra
wi-

wisil nemmad lāwad. Mitte ūhte ainustki Ei ma sa neist taggasi.

4. Alita siis, et minna ka Kalliks pean ommad pāwad, Et ma trui holega Prugin neid. Et mahhajāwad Patto tō ja rummalus, Ja et kauks holetus.

5. Wotta, armas Zummal! nūūd Minnoga weel kannatada. Anna andeks keik mo siūd, Et ma wotfin kullutada Mitto aastad holeta, Pattus, ilma asjata.

6. Alita mind, et truieste Ennast parrandada jouan; Ja mis tarwis hingele Nenda hāsti takka nouan, Kui saaks kohhus hakkama Zubba homse pāwaga.

7. Alita õnnistusseks mind Ennast siin jo walmistada, Truist auustada siin, Uiggimest ka armastada. Et ma ikka mõtlen teal: Mis siis külwan, leikan seal.

8. Walwa, hing! so Zummal nāāb, Mis sa ial ette wõttad. Walwa! aeg sul āra lāāb. Mõttele, et so ello tōttab. Taewa pole lähhāb ta. Pea kalliks aega!

199.

Wisil. Nūūd surno kehha mattame.

Sa andsid, helde loja! mul Siin ma peāl ellada; sest sul Peab au ja kitus ollema, Mi kaua, kui saan liikuda.

2. Oh! aita agga heldeste, Et woiksin ikka targaste Mo armo-aega prufida; Mind taewa wasto walmista.

3. Sest pea lähhāb aeg mo kāest, Mis sa

mul seädsid, iggawest Ei tulle ennam taggasi
Se tund, mis läind jo eddasi.

4. Oh Jummal! omma armoga Mind oige
tele puhata, Et woiksin nenda ellada, Kui sin
na wotsid käsida.

5. Mo ihho, liikmed, hingefe On sinno pär-
ralt, ialge Ei tohhi pattuks pruksida, Mis sin
na andsid armoga

6. Mis ma siin külwan, leikan ka. Ei ohha-
kast sa wiija ma. Kui külwan lihha himmo peäl ;
Siis hukkatust ma leikan seäl.

7. Hirm olgo kurja himmo eest! Hirm olgo
mulle kurjast tööst! Head nouan, teen ja him-
mustan Ja woitlen, kinni woimust saan.

8. Pat! mis mul on siis teggemist So lihho-
ga! mul minnemist On wagga ello tede peäl,
Siit ma peält rõmo taewasse.

9. Mind tommab Jesus ennesel, Mind kut-
sub temma armo heäl. Ma lähhan temma
järrele, Mo issa-male, taewasse.

10. Seäl on mo himmo ammogi. Ei ma sest
ennam holegi, Mis kadduw on ja hukka lääb.
Ma himmustan, mis ifka jääb.

200.

Wifil. Jofand, omma wiija sees ic.

Walmista, mo waim, end kül, Walwa, pal-
wes olle, Et ei koggematta sull Hädda peäle
tulle. Kurja hüüd Waggasid Puab elsitada,
Patto sisse sata.

2. Agga ärka ülles ka Patto unnest esmalt ;
Kasket nuhtlust tunned sa Muido warfi war-
malt

malt, Kui se surm, Wiinne koorm, Patto seest
sind leiab, Ning sind kinni hoiab.

3. Arka ülles, Issand siis Woib sind tar-
gaks tehha. Se on õige usso wiis, Mi saad
õime nähha. Jummal se Heldeste Nenda an-
did annab, So cest murret kannab.

4. Walwa, kurri himmo woib Sinno süddant
petta. Kawwalast ta peäle läib; Woimust
temmalt wotta. Jumjala lapsed ka Temma
pettust tundwad, Kui on holetumad.

5. Walwa, et sind wäggise Siin ma-ilm ei
petta, Egga omma seltsisse Kawwalast ei wõt-
ta. Walwa ka, Et ei sa Woimust sinno peäle
Walle-wennad jälle

6. Walwa, muido kurri meel Woib sind et-
sitada, Taewa õnnest siin ning seäl Hinge lah-
hutada; Gest et se Kurja tõ Wabbandada
wõttab, Kawwalast end pettab.

7. Walwa, agga pallu ka, Gest sa olled rum-
mal. Kõl sind sure armoga Lahti peästab Jum-
mal, Patto läest, Keigest sest, Mis so südda
kaebab, Mis so hinge waerwab.

8. Süddamest kui pakume, Siis ta murret
kannab: Kui ta pole karjume, Siis ta armo
annab. Waentahd, Patto süüd Nenda kau-
tame, Woimust ikka same.

9. Hästi küll keik korda läab, Polle karta hää-
bi. Palludes meil' abbi saab Temma Poia läb-
bi, Kui meie Pallume, Siis ta murret kan-
nab, Waimo andid annab.

10. Müüd, sepärrast walwagem! Hädda,
waew on liggi. Pallugem ning õhlagem, Et se

pat ei siggi. Aeg on ká, Jummal se Wóttab
kóhnut tósta, Kurjad hukka moista.

201.

Wisil. Jesus surma árrawoitja.

Walwa, walwa inimenne! Panne aega
táhhele. Ello aeg on lúhhiemme, Láhháb mós-
da peage. Mi kui lilikenne wálsjal Ditseb, nárt-
sib ja jááb seljal, Pea árrakuitwama, Mi so els-
lo kaub ka.

2. Mis on sinno ello páwad, Mis sa ma peál
ellasið? Yendes need keik árra láwad. Oh! et
sinna olleksið Ammogi jo targaks sanud, Di-
gust ikka armastanud, Teinud, mis on kóhhus
teál: Rahhul olleks siis so meel.

3. Joua weel, et sinno Jummal Sulle pak-
kub armo weel. Árra kóggau, waene rummal!
Patto ikka patto peál. Parranda so kowwa
mele. Mótte omma armo peále. Walwa, wal-
wa, inimme! Surm sind wóttab peage.

XVI. Armastus liggimesse wasto.

202.

Wisil. Jesus Onnisteggia ic.

Jummal on meil keikile Süddamesse kirjotas
nud: Náita liggimessele, Et ta sul on arms-
faks sanud Kui sa tedda armastad; Siis mo
kásto auustad.

2. Jummal! mis sa käsksid mind, On keif
hia; sedda tean. Armastan ma selgest sind;
Siis ka wenda armsaks pean. Näggematta
olled sa, Wenna sees sind tenin ma.

3. Ma peäl ühhes olleme Puhhas ühhest is-
sast lodud. Taewa pole meil üks te, Ühhes sa-
me senna todud. Keifik on üks kohhus ees:
Seäl saab õigust iggamees.

4. Tarkus, au ja warrandus, Mis siin üks
jateine sanud, Kamin, wäggi, tuggetus, Ehk
mis Jummal muido annud: Sedda saine keif
kül seks, Et ka teistel head teeks.

5. Teistel pudub, mis on meil; Se meid
ühte kofko peab. Tehkem ommast head neil,
Iggamees ni kui ta teab, Teine omma arroga,
Teine omma rammoga.

6. Anti paljo monnele, Kül ta siis ka paljo
jouab. Dus siin ennam sinno ka, Jummal siis
ka ennam nouab. Siiski mitte käsfi ta, Mis
on meile wõimata.

7. Hea meel on Jummalal, Saab ta ial
sedda nähha, Et ka keigealwemal Häddas
jouad head tehha. Wahhest ma peäl põlgtut
saab, Kedda Jummal armastab.

8. Aita, armas Jummal! mind. Tulleta
sa minno mele: Et ma head tehhes sind Auus-
tan; et õige tele Nummalat ma tallotan;
Waese peäle hallastan.

9. Et ma wottan lõpmatta Liggimesse õnne
peäle Truist ifka mõttelda. Tulleta sa isse mele:
Et, mis ma teen temmale, Sedda ma teen sin-
nule.

10. Jesus! sinno allandus Ifka minno mele

tulgo' Uhke meel ja surustus Minust ikka kanz
gel olgo! Mandan ma ennast teal; Siis sa ul-
lendad mind seäl.

203.

Wisil. Keik kallis hinge õnnistus 2c.

Kui teaksin ma räkida, Mi, kui need Inglise-
sed; Kui selletaksin minna ka Keik taewa moisi-
tetused: Ja mulle puduks armastus; Siis ol-
leks paljas hellistus Keik tarkus usk ja teled.

2. Kui ma keik ärrajaggaksin, Et teisi rõmuss-
takse; Ja omma ihho annaksin, Et tedda põl-
letakse: Ja mul ei olle armastust; Siis mul
epolle õnnistust Sest ial mitte lota.

3. Üks tru-ja selge armastus On pikkamelelin-
ne; Ta jurest lahkeb kadedus; Ta meel on ar-
molinne; Ta mitte wallatust ei te; Ei näita en-
nast kurjaste; Ei temma surustelle.

4. Kui temma omma kasso teal Mi, kui on
kohhus, nouab; Siis temma teiste kasso peäl
Mi nõtleb, kui ta jouab. Ei temma wihhaseks
ei sa; Ja kelekandjaid põlgab ta; Ja keik ta käs-
nab heaks.

5. Ta wihkab kurjust, tiggedust, Ja armas-
tab mis hea. Ta näitab neile kannatust. Kel
nõdder usk ja ra, Keik nõddrust heldest fallis-
mast Ja keigest head uskumast Ei wässi temma ial.

6. Kül iggal asjal lõppetust; Keik festab ürris-
feste. Kui agga meil on armastus, Se jääb
meil iggaweste; Se kaswab taewas ennam weel;
Sest on ükspäinis hea meel Ja rõõm ja rahho
lota.

7. Sa, Jesus! olled surmani Meid heldest armastanud Ja sega nüüd ja allati Meil kauriks märgiks sanud. Oh! õppeta meid liggimest Siin armastama süddamest, Ni kui meid isse ennast.

204.

Wisil. Mis olled sinna armas Jesus re.

Mind, Jesus aita teised armastada Ja neid ei ial mitte kurwastada, Et sel, kes süta, ial süüd ei tõsta; Waid wottan kosta.

2. Ka aita, et mo hing keik kånab heaks, Mis temma wahhest teiste wiggast teaks. Kui kegi ekkib; aita tedda kanda Ja andeks anda.

3. Mul anna tarkast tedda parrandada, Ja tedda sinno tele juhhatada; Sest temma eest sa, Jesus! läksid isse Ka surma sisse.

4. Mis head teiste kääst ma saan siin tunda Seks omma andid fa neil wotsid anda. Sest ärgo kadedus mo mele tulgo; Waid rõõm sest olgo!

5. Mind aita! et ma allandikkult ellan, Ja ikka lahke teiste wasto ollen; Ja neile head so win, otfim, nouan, Ja tehha jouan.

6. Mul anna, Jesus! et ni, kui sinna, Ka tassane saaks olla, et ka minna Neid, kes mind ial wotwad kurwastada, Woin armastada.

7. Ous Jummal isse mulle armo annud, Mind isse seie teiste hulga pannud; Siis pean neid ka keikis armastama, Ja abbiks sama.

Wisil. Oh wagga Jummal, kes 2c.

Mind wotta heldeste, Oh Jummal! arwis-
tada, Keif innimesed siin, Kui ennast, armasta-
da. Mul anna sedda meelt, Mis wihtab kad-
dedust, Mis sowib teistele Ka nende õnnistust.

2. Mind lasse rõõmsaste, Kui ma saan wae-
sed nähha, Sest, mis sa andsid mul, Ka neile
head tehha. Te et, kui aitan teist, Et ma ei
surusta; Sest pahha uhke meel Se teist ei
armasta.

3. Sest olgo mulle rõõm, Kui teadmatta
woin olla, Ja siiski teistele Ka jouan appi tulla.
Ja polleks ükski neist, Kes annaks tänno mul;
Mis sest? Keif, mis ma teen, Teen ma, oh
Jummal! sul.

4. Sul polle teadmatta, Mis ma siin wottan
tehha. Sa nääd, kui teine saab Mo läbbi rõõ-
mo nähha: Ja polleks enamgi, Kui wee tilgo-
ke, Ehk leiva kannikas, Ehk ride hilboke.

5. Kui nään, et monningad Siin tõstwad
rio, kARRA; Siis te, et kannan hoolt, Et lep-
pitan neid ärra: Keel jägo puhtaks mul Neist
wallejuttudest Ja, mis weel pahhem on, Sest
kelekandmissest.

6. Sa, Jummal! tahhad wist So kätte-
maksmist näita. Sest waigista mo meelt, Kui
däl mind wottab laita. Meel sega leppigo, Kes
mind on wihtastand, Ja andko andeks sel,
Kes mind on teotand.

7. Kes arrad, nõddrad on, Neid uskus Fin-
nitama; Kes pattust põõrmatta, Neid trui-
st par-
ran-

randama: Se olgo ka mo tö, Et kannan se
eest hoolt; Seks tulgo arm ja õn, Oh Jummal!
sinno poolt.

8. Oh! wotta isse mind, Mo Jummal! para
randada; Et minna liggimest Woin tdest ar-
mastada. Sest muido ellades Ma õnnistust
ei sa. Hing! sedda allati So mele tulleta.

XVII. Sigus liggimesse wasto.

206.

Wisil. Jesus Õnnisteggia re.

Sigust Jummal armastab: Wargust, pettust
wihtab Jummal. Se, kes ial warrastab,
Lähheb hukka. Waene rummal! Kuhho kōl-
bab warga tö? Warras lähhāb laiale.

2. Jätta liggimessele, Mis tal Jummal isse
annud. Arra minne wargale! Sinis wend on
murret kannud; Õmmast waewast ellab ta. Nä
sa omma waewa ka.

3. Wargus koormab hingekest; Wargus
satab kurja tele; Kautab sind iggarwest; Rahho
ei ja hingedele. Kes on warrastanud teal, Neil
on nuhtlus walmis seäl.

4. Arra putu kuhhugi, Mis on liggimesse
pārralt. Arra risu ühtegi; Mis on sinno wen-
na warralt, Jāgo sinust puutmatta, Jāgo
temmal lõpmatta.

5. Ei sul wargus siggins. Jummal ei woi
õnnistada Pettust; üllekohtust tööd, Ta on
õige

õige karristada. Hukka lääb keik wargus käest;
Kasso sul epolle sest.

6. Joua, anna taggasi, Mis sa ial warras-
tanud; Argo jägo ühtegi Sinno kätte, mis sa
petnud Omma liggimesse käest. Sest se wae-
wab iggawest.

7. Anna iggamehhele, Mis ta õigus; jätta
temmal, Mis tal on, sest õigele Tassub head
helde Jummal. Jummal! õige olled sa, õige
pean ollema.

207.

Wisiil. Keik tulge minno jure niid re.

Sa Jummal, õigust armastad Ja wihtad neid,
Kes kawalad, Kes teistel liga tewad. Sa ol-
led kättemaksjaks tõest. Kõl innimesed sinno
käest Keik omma palga sawad.

2. Oh, õige Jummal! juhata So hea püh-
ha waimoga Mind ikka õige tele; Et mitte tuls-
leks minnule Ei walskus, egga petja tõ Siin teis-
te kahjuks mele.

3. Mo mele õigust istuta Et woiksin hea meles-
ga Mis kõhhus ikka tehha. Kuis se, kes pettab,
liga teeb Ja kurjast omma rõmo näab, Kuis se
woib rahhi nähha?

4. Mo ülle ükski õhlago. Mo südda hoolt
ka piddago, Et iggamees saaks kätte, Mis tem-
mal tulled rassuda, Ehk mis tal Jummal jäts-
kand ka, Sa tõ ia waewa ette.

5. Oh, anna tarkust minnule Et teistel ellas-
des ei te, Mis minna neist ei tahha. Keik se
mis teistel kahjo teeb, Mis parrast temma kur-
waks lääb, Se minnust jägo mahha.

6. Mo Jummal! felle moõdoga, Misga siin teistel moõdan ma, Peab mul ka moõdetama. Et sedda tean selgeste, Siis pean wennal truiste Ka õigust üllesnäitma.

7. Seks anna mulle armo nüüd, Et ma ei wotta ühtegit, Mis teistel siina andsid; Et jättan hea melega, Mis neile on õigussega, Mis pärrast murret kandsid.

8. Oh, kustuta need himmudke Se järrel, mis on wennale! Mul armust appi tõtta, Et mitte ahnus, kaddedus, Ehk kaubajures kawwalus Mind ial ei sa petta.

XVIII. Tõs sidus.

208.

Wisil. Jesus surma ärrawoitja.

Wita Jummal! murret kanda, Et ma wihtan walskust teäl. Walskus ei wõi ial anda Rõmo, rahho hingel seäl, Kus keik walskus läh hääb murja, Kus keik kurjus leiab kurja, Kus keik petjad kawwalad Häddalisseks läh hääwad.

2. Teiste peäle waltetama, Kurja takka sossima, Üllefõhto tunnistama: Se on kurja teggema. Tõs sidus mind juhhatago! Tõ ja sanna tunnistago, Et on dige minno meel, Tru ja puu, s minno keel.

3. ...k, kes walskust armastawad, Need on käl jo hizmsad teäl. Pettust nemmad walmistawad, Häbbi tulleb nende peäl. Siin jo mit

mitmed tagganewad Neist, kes julgest wals-
kust tewad. Sedda häbbi kannawad, Et neid
mitmed põlgawad.

4. Wotta's mouni walletada Ilma aego
minno peäl; Siis ma tahhan kannatada: Kül,
mis tõssi, touseb weel. Sünniks ennam mitte
kanda, Tahhan õigust teada anda. Süiski ol-
go kostminne Ja mo meel ka tassane.

5. Jummal! et sa keik woid nähha, Et sul
ei ja teadmatta, Mis ma ial wottan tehha,
Mõttelda ja räkida; Se mind ikka kinnitago,
Wallet minnust lahutago. Tõdde ikka tõeks
jäáb; Agga walle hukka läáb.

209.

Wisil. Oh Josa taewa rigi sees.

Et mõtle järrel' innime! Kuhho kül kõlbab sin-
no tõ, Kui wannud, nead sagedast Ja kurja
loed wäggest. Oh mõtle järrel', mis sa teed,
Et wandumas sa hukka lääd.

2. So mele agga talleta, Et muido kül teed
kurja sa. Sul polle tarwis palluda, Et Jum-
mal sind woiks nuhelda: Ja süiski wannud en-
nast weel, Kui sul on wahhest pahha meel.

3. Sa wannud omma liggimest Ja süiski
tead, et tal sest Ei olle hädda. Ennesel Sa
kaebad auko. Pattusel, Kes wannub, neab,
sel on kã, Mis temma pallub teistele.

4. Sa wannud kalli wannega, Et kaub sul
peab sündima: Kas se on risti-rahma tõ? Et
prugiwad ni kurjaste Ni hirmsat ärrawandu-
mist, Kui kaubaga on teggemist.

5. Üks risti = innimenne, Kes Meid' näab, Kes Kurja wandudes Siin käiwad, petwad julgeste; Kõl hirmo pärrast kohkub se, Et Jummalat ni teotakse Ja ärritakse wihhale.

6. So kõnne olgo: Jah, mis Jah! Ei ülle sedda rägisa. Ni ütleb Jesus heldeste Ja käs sib: Arge wanduge. Se sanna olgo auu sees; Se järrel tehko iggamees.

7. Sest Jummal on meil lõpmatta üks pühha Jummal, õige ka. Ja nimmi olgo pühha meil. Ja on üks kättemaksja neil, Kes sedda kurjast pruukwad Ja tühjalt ikka wanduwad.

8. Se seisko meles, innime! Oh ärra wannu ialge. Ja wannud sinna kohto ees; Siis olgo sanna õigustses. Kes wallet wannub julgeste, Se wist läab hukka põrgusse.

210.

Wisil. Kes Jummalat ni lassib rehha.

Kes wannub, Jummal! sinno peäle, Ja süiski wallet tunnistab; Se melega käib Kurja tele, Et temma õigust teotab. Kui sinno laps ei kõlba ta, Sind omma issat palluda.

2. Meil tulleb ikka armastada, Mis ühte sünnib tõega. Mis meie wotnud tootada, Se tulleb ausast piddada. Kes ial wannub kawwas last, Saab hirmsat nuhtlust Jummalast.

3. Kuis julgeb kegi kätte wõtta, Oh Jummal! sinno silma ees, Et liggimest ta tahhaks petta, Se peäl, mis walle, wandudes. Wist sinno kohto ette se Ei astu ial julgeste.

4. Ja wottaks temma ennast peita Ma = ilma wiim

wiimse otsani, Kõl Jummal tedda oskab leida.
Ja ellaks ta ka allati Siin ma peäl sure õnne-
ga; Ei se kül surmas rõnusta.

5. Kui lohtus wanduma siin pean, Siis tun-
nistago truiste, Su agga sedda, mis ma tean,
Et tõssi on. Sest selgeste Meäd sinna, Jum-
mal, ikka mind, Ja ükski ei sa petta sind.

6. Mind äita mõttelda ja tehha, Oh Jum-
mal! ni kui wandusin. Ma saan siis sest suurt
rahho nähha, Et omma sanna piddasin. Kes
waltet wannub, se kül läab Seal hukka. Oi-
ge ikka jääb.

211.

Wisil. Oh waggä Jummal, Kes.

Kui püäd teiste au Ja nimmet teotada, Ja nend-
de wiggadust Heal meel lautada, Kui nende ki-
tus siin So läbbi allaneb, Kui panned naeruks
neid; Kus sinko usk siis jääb?

2. Kui ilma usfota Meist ikka mõtled kurja,
Ja tõstad nende teed, Et nende õn läab nurja,
Kui teotab teiste ees Meid sinno pahha keel;
Kas risti-innime Sa õlled siiski weel?

3. Kes kuleb walle-suust, Et kurjad kõnned
tõstab Se kartes Jummalat Se eest, kes sü-
ta, kostab; Kes isse libbe keel Ja aitab peks-
ta keelt; Sel polle tõeste Kõl risti usfo meelt.

4. Kus ial õlled sa, Seal mõtle, inimenne!
Et Jummal seal on ka Ja kuleb keel so kõnne.
Kes keikis paikus on, Eks se ka sind ei nä, Kui
sinna rägid sest, Kes süta, kurjaste.

5. Kui naerad waggaid teäl, Meid wottad
teos

teotada, Ehk nende peäle siin, Kes õiged, wals-
letada; Sa tigue! Jummal näab, mis sinna
râgib, teed; Sa kuleb sinno jut; Sa wihtab
sinno tõdd.

6. Need silma-pissarad, Mis teised so peäl
nutwad, Need kiefendades siit Sa ette tulla
wotwad. Kûl tulleb, tulleb pääw, Mil sinna
hirmoga, Ja keige rahwa ees Pead arro teg-
gema.

7. Oh ärra liggimest Siis wotta teotada;
Waid lites wotta neid, Kes waggad, auustas-
da! Sul olgo teiste au Ni kallis, kui so au: Ja
et se hoitud saaks, Se olgo sinno nou!

8. Kui kowwast kelad sa, Oh Jummal,
kandmast kele! Mind kela râkimast, Mis walle,
teiste peäle. Kes ial auustab So andid teis-
te sees, Kûl se ka au wâart on, Oh Jummal!
sinno ees.

212.

Wisil. Keif kallis hinge õnnistus 2c.

Se keel, mis râgib selgeste, On antud loja lãb-
bi. Oh! prugi sedda truiste! Sa satab au ja
hãbbi. Sa rikkub sind, ehk arwitab; Sa ki-
dab, ehk ta teotab; Sa râgib head, ehk kurja.

2. Mo meel siis olgo hea ka Ja tõsine mo
mõtte, Et sedda woitsin râkida, Mis kõlbab
teiste ette. Mo sanna olgo tõsine. Keif walle,
kelelandminne Se jãgo minnust mahha.

3. Mis sind, mo Jummal! auustab, Se
tulgo ifka mele; Mis ial teistel kassuks saab,
Et mõtlen selle peäle. So litus, liggimesse au,

Seestkostminne ja hea nou, Se olgo minnust kuulda.

4. Keif tühhi nalja heitminne, Keif rop ja läis la sanna, Mis näitab kurjad himmudke, Se rahho mul ei anna. Sepärrast, Jummal! awwita, Et ma woin ikka räkida, Mis au ia lasso annab.

5. Mis kassin, aus ja tõssine. Ja mis on hea kuulda, Sest rägib risti = innime, Sest õnnistus saab tulla. Kui teine teisel kahjo teeb; Siis on ta wait; ja wait ta jääb, Kui jut on teiste wiggaast.

6. Kes tiggedaste wannuwad, Mis polle mitte tõssi, Kes teistel kurja sowiwad. Ja needmast neid ei wassi, Kül need sest tundwad nuttes seäl, Et liggimesse wasto teal Neil armastust ep olnud.

7. Ka walle wimaaks häbbistab, Ta sadab ikka kurja. Kes üllekohto tunnistab, Se lähhab üksford nurja. Mind aita, Jummal! heldeste, Et ma so mele järrele, Ede pole ennast hoian.

XIX. Kaddeusse wasto.

213.

Wisil. Keif tulge minno jure nüüd.

Oh Jummal, helde abbimees! Sa tead, et ma nõddrusses Weel wahhest kurja ihkan. Sa kassid kül: Et armasta So liggimest! ja siiski ma Weel ikka tedda wihkan.

2. Ma kaetsen teist järgeste, Kui temma jous ab hõlpaste Siin omma leiba sada. Ei sowi temmal head ma, Ja nurrisen so wasto ka. Sest wotta hallastada!

3. Sa jaggad igga ühhele Kül ommad andid targaste; Sest woiksin rahhul jada. Et teised sanud rohkeste, Ja minna agga wähege, Sa isse wotsid seada.

4. Sa olled Jummal; ommaga Sa olled õppind teggema, Mis tahhad. Minna rummal Ei tahha moista, mis sa teed, Et keik mis sead, heaks läab. Sest süüst mind aita, Jummal!

5. Mul anna armo üllewelt, Et minna wotsan targa meelt Ja sowin teistel head, Et kaddedussest peäsen ma Ja õppin rahhul ollema, Kui toidan omma peat.

6. Ei ükski ella surest auust, Ei sa ka rikkaks ommast nouust: Sa jaggad meil keik wälja, Mis tarwis iggamehhele; Keik puhhas on so armo tõ. Ei ükski sure nälja.

7. Kes paljo sanud peab ka Sest ükskord arwo teggema; Kül murret tal ja waewa. Kes wähe sanud, wähega Saab omma arwo pidada. Kes tru se pärrib taewa.

214.

Wisil. Oh wagga Jummal, Kes.

Oh Jummal, sinnule Au, kitust tulleb anda, Et sa mind heldeste Siitsadik wotsid kanda; Et sa ei tassunud Mo kätte järgeste, Mis olli wäärt mo meel, Mo kadde, rummal tõ.

K 2

2.

2. Ma sain keik rohkest kül, Mis minna agga piüdsin. Sa andsid sedda mul, Kui ma sind appi hüüdsin. Ja siiski näggin ma Kül kaddedusfega, Kui teiste käsfi käis Ka ilma wiggata.

3. Ei sowind wennal ma, Et korda läks ta asfi. Ei woimud nähha ka, Et hästi käis ta käsfi. Mul olli karwoal meel; Ei olnud armastust Mo wenna wasto mul, Waid selget kaddedust.

4. Ma laitsin, söimasin, Ja rääksin teisi tagga. Ma wenda küsasin, Kes siiski olli wagga. Mis kasss olli sest? Ma sain kül ennesel Suurt wallo: Kaddedus teeb haiget kaddedel.

5. Siis wotsin nouuks ma Ja parrandasin ennast. Niüd tundsin rõmo ma, Kui kuulsin ommast wennast, Et sanud ennesel Head põlwe, warrandust. Niüd rahhul olli meel, Ei olnud kurwastust.

6. Siis moistsin selgeste, Et kaddedus suur pabha Mul teinud järgeste: Ma jätsin tedda mahha. Niüd on mul rõmus meel, Kui teised rõmsad on. Ma sowin head neil, Mul kallis nende õn.

7. Oh Jummal! aita sa, Et wende armastame, Et kaddedusfest ka Täit woimust ikka saame. So käsfi on selge kül, Ta ütleb: armastata! Mis sowid ennesel, Te liggimessest ka.

XX. Tassandus ja leppiminne.

215.

Wifil. Jesus õnnisteggia ic.

Sui sa püad rahhoga Ellada siin ilmas järgest; Leppi omma wennaga, Tassandust ka noua kermest. Digust ikka armasta: Siis ei jä sa rahhota.

2. Rahho on so wennale, Wolle rido, waeno nähha, Kui sa wottad temmale Sedda head ikka tehha, Mis sa sowid ennesel; Siis teed rõmo wennadel.

3. Selge olgo sinno meel, Diged sinno tõ ja sannad! Rõmo sadad wendadel, Kui sa neile teed ja annad Keik, mis sinno kohhus on, Eht mis temma pärralt on.

4. Eksib wend, siis õppetä; Et ta pattud jättaks mahha. Leinab temma, rõmusta. Ar- ra kiusa tedda tahha, Kui sul wahhest nukker meel. Kaugel olgo waeno-heäl!

5. Anna temmal järrele, Mis woid ial järrel anda. Kannata, mis ialge Digussoga sudad kanda. Alita tedda hädda sees; Siis on rõõm so süddames.

6. Kui so wrennad taplewad, Leppita need wihhamehhed. Joua appi; taplejad Leppitaks se, kui sa lähhad. Head sa neil olled teind, Kui on jälle sõbraks läind.

7. Saab so wend ka teotud Selja tagga, Kosta sinna Temma eest. Se teotud Peäseb

tüllist, jouab miina Dnna te peäl eddasi,
Tännab sind ka allati.

8. Olle isse allandik! Arra wotta uhke mele!
Olle isse tännalik, Kui teeb legi head sulle. Mi-
ta, kus woid aidata: Teised aitawad sind ka.

9. Tassandus ja allandus Söbbrust, rahho
Pinnitawad. Helde meel ja armastus Selget
rõmo kaswatawad. Se on õnnis ello tõest; Ja
se festab iggawest.

10. Jesus olli tassane, Wägga heamelesin-
ne; Olli rahwas pörane, Temma ikka armo-
linne. Temma jälgi otsin ma. Jägo riud
kuulmatta.

216.

Wisil. Oh Jesus, üllem abbimees.

Mo Jesus! sinno allandus Mul ikka olgo täh-
heks. Ja sinno mele tassandus, Se tehko, et
mul lähhäks ka korda takka noudma sind. Seks
aita isse armust mind, So jälgi ikka hoidma.

2. Sa kandsid heamelega, Mis so meelt was-
to tehti, Ka siis, kui teisi wihhaga Sind pahhan-
dama nähti. Ei söimand sa, kui söimati. Ei
taplend sa, kui tapleti; Ja leppisid ka ikka.

3. Ei sinna maksnud kurja ka So wihhamees-
te kätte; Sa tassusid käl armoga, Kui kurja
wotsid ette. Sa õnnistasid neidki weel, Kes
wandusid; sest sinno meel Ei tahnud ial rido.

4. Mul olgo, Jesus' sinno meel Se mind
ka ehhitago. Kui mind ka ärritakse teäl, Siis
ta mind juhhatago, Et õppin wihhameestega ka
tassandusfes leppima; Ja wihhast puhhas ollen.

5. Kes süddames on tasfane, Se ommad wennad kannab. Kes pea hakkab wihhale, Se kül sest teada annab, Et temmale on uhke meel, Et ta ep olle pehmeks weel So armo läbbi sanud.

6. Ei ilmas se sa kordagi, Kes järrele ei anna. Ta on siin tullis allati, Ja temma walli sanna Kül ennesel teeb waenlasti. Se on ja jääb ta omma sü, Küt rahhota ta ellab.

7. Eiföbbro temma kuskilt sa; Ei sata teis test armo. Ta ellab ilma rõmota Ja surmast nääb ta hirno. Ei taewa sisse kolba ta; Ta sei sab kochtus walloga Ja saab seäl omma palka.

8. Sest pallun minna, Jummal! sind, Mo palwet heldest kule. Te isse allandikkuks mind Ja armust appi tulle; Et woitsin ikka tasfaste, So pühha kässo järrele, Siin ellada ja olla.

Ka waenlast peab armastama.

217.

Wisil. Kuis pean wasto wortma.

Ei minna ial tahha Reid wasto wanduda, Kes mulle loewad pahha. Mo südda! kannata Ja wotta õnnistada Reid, kes sind wihkawad, Ka waenlast armastada, Kui kardad Jummalat.

2. Oh! ärra tassu kurja So wihhameestele; Ehk nemmad tewad nurja Ja liga sinnule. Waid tassu sinna head Sel, kes sul kurja teeb; Siis sinna isse tead, Et taewa arm sul jääb.

3. Kui Jummal maksaks kurja, Mis wäärt on meie tö; Siis lähhaks keik meil nurja, Ja hädda olleks kä. Waat! temma andeks annab

Meil teikil meie süüd. Meid kurje temma kannab. Sest mõtle järrel' müüd.

4. So mele järgest tulgo, Kuis Jesus kannastand. Se sulle tähheks olgo; Kui välad teostand Veel risti sambas tedda, Ta pallus nende eest. Mi kanna omma hädda, Kui sul on wihhameest.

5. Oh! lahku ommast wihhast Ja leppi nendega, Kes ommast kurjast lihhasi Siin kiutakse ka, Et nemmad liga tewad. Oh! pallu nende eest. Waen, wihha mahha jäwad Siis hospis iggawest.

6. Sul waenlane teeb head, Sind takka kiusades, Kui sinna agga pead Head woimust südames, Et temma jut jääb walleks, Et õigust ikka teed. Ta on siis sulle tähheks, Et sinna waggaks jääd.

7. Siis wotta armastada Meid, kes sind wihkawad, Ja neid ka õnnistada, Kes sind siin wanduwad. Mi käs kis Jesus tehha; Mi on ta isse teind. Ta annab rahho nähha Meil, kes ta teel on käind.

XXI. Hallastus.

Wisil Jummal, ma ja taewa loja.

Head tehhes waesed aitma, On mo kõhhus ilma peal. Wiggased ja wannad toitma, Seks mul anti warra teal. Kes sind, Jummal, auustab, Waesed se ka armastab.

2. Waesed ka on sinno wennad, ühhes soga ellawad. Neile head tehhes, tännad Sinna omma Jummalat, Kes sul annud armoga, Misga sa wõind aitada.

3. Sõda nähjatsed' kääst kääsib. Joda neid, kel janno kääs! Sedda teggemast kes wääsib, Arm sel polle süddames; Ei ta usk ei kõlba ka, Et ta ilma armota.

4. Kristi-innimesel peab Halle meel ka ollema; Kus ta hädda näab ja teab, Seal peab appi tulles. Sedda teggi Jesus ka, Lemma Onnisteggia.

5. Häddalissed rõnnustama, Öppetama rummalad, Nõddrad, kurwad kinnitama, Parrandama eksiad: Se on selge hallastus; Sedda kääsib armastus.

6. Helde Jummal! aita isse Sedda head teggema, Et ma ei ja habbe sisse Ja et woiksin astuda. Sinno ette julgeste, Kui sa mind wiid kõhtusse.

7. Seal so kääst ma leian arms, Kui ma olein hallastand. Armotumad sawad hirms, Mis sa neile walmistand, Kes on kowwa meslega Jätnud waesed abbita.

219.

Wifil. Oh wagga Jummal, kes ic.

Oh helde Jummal! kes keik head annid annad, Oh! anna arms mul, Et keik mo tõ ja sannad Head meelt ja armastust Mo liggimesse sele. Woiks üllesnäidata, Et head teen temmale.

2. Nään minna waesed teal; Siis anna, et ma töttan Neil appi hädda sees, Et ma sult märki wöttan, Mo helde Jesuke! Ja lahkest aistaksin Reid, kel on kurwastus, Ehk kange murre piin.

3. Nään minna näljatsed; Siis anna, et ma jäggan, Mis sa mul jätkasid. Sest kui ma muido äggan, Ja head sowides Reid jättan abbita; Siis on mo halledus Kül ilma asjata.

4. Kel nälg on, söda sa, Ja joda, kel on janno! Siis armo näitad sa; Kes agga paljo sanno Teeb wenda aitades, Sel on se palk ja Täes. Ei kōlba armo tō, Kui uhkus süddames.

5. Baat monda häddalift! Sel riet polle seljas, Külm waewab tedda wist, Kui katteta on wäljas. Ehk teine, kolmas on, Kes pinne, jalloto, Ehk muido wiggane, Ja haige rannmoto.

6. Oh, wotta kätte nüüd, Kui Jummal sulle annud, Ja aita häddalift, Kel Jummal peäle pannud Ni langet willetsust. Baat! Jesus lubbanud: Kes waesi rõmustab, Saab minnust rõmustud.

7. Oh Jummal! anna sa, Et head ma woiksin tehha Ka näggematta seäl, Kus waesus polle nähha. Need arrad aitko nou; Need häbbelikkud tō, Et ma sest kergitan Keik wallo järgeste.

XXII. Palwed peab teggema.

220.

Wisil. Arka ülles, minno süddare.

Es se olle arm ja heldus, Jummalaga kõnnel-
da, Et sel pattusel on julgus, Temma ette
astuda, Et ta wottab armasta, Pattud andeks
anda ka, Ja, kui igganes on waia, Julgeme
siis palwel tulla.

2. Mõtle ikka, pea meles, Mis suur woimus
palwele Ous sul rist ja hädda alles, Loda ag-
ga kowwaste; Olgo sinno palwe heäl Kõl siin
maas so lambris teäl, Temma woib, et ussi
sinna! Siiski ülles taewa miina.

3. Sinna risti = innimenne, Wõtta järgest
palluda; Palwed, oh! mis immelinne, Woi-
wad taewast akwada; Tahhab ma = ilm mäs-
sada, Ja sind kurjast kiusada, Jhho, hinge
põrgo sata; Sind ta peab rahhul iätma.

4. Jeesus pallus sagedaste, Wõttab meid
ka õppetä, Et kui, Jsa ussinaste Wõttame siin
palluda, Siis ta näitab selgeste, Kui suur tul-
lo palwele; Et se läbbi waggadele Taewa te
on lahti jälle.

5. Kui ei pea woimust sama Kurjad sind kiusates,
Kui ei pea ukkutama, Waenlane sind wihhas-
tes; Olgo siis se üllem tõ, Et sa tõttad pal-
wele, Jummal woib kõi ärrakeelda, Et sind kur-
jad ei woi neelda.

6. Kui sind ristis waewatakse, Wõtta warsi
õhtada: Kui sind wägga hirmutakse, Oh! siis
mele

mele tulleta: Et on Jummal üllewel, Kes woib peästa häddast teal. Wata agga temma peäle, Temma aitab murren jälle.

7. Temma annab, mis on waia Omma waeste lastele, Jhho, hinge, ello=maia Hoiab temma heldeste. Keik mis pudub sinnule, Sedda kaeba temmale; Mis sull' ial-murren satab, Sedda temma ärrawottab.

8. Ärra mötle kaksipiddi; Jummal aitab tweste. Tulle agga temma liggi, Pallu, õhka allati. Kui ta Woia läkkitand, Kes meid põrgust lunnastand, Eks ta peaks murren kandma, Temmaga keik meile anda?

9. Jesus, kui ta wahhest olli Omma Jssa pallumas, Selgus temma ümber tulli, Jssa tedda auustas. Sinna usklik palluja, Pallu sedda Jssa ka! Eks sa siis ka sedda tea, Et so walgus touseb pea?

10. Kui sa unnest ülesärkad, Selget päwa walget nääd, Mis sa parramat siis märkad, Mis sa muud kui sedda teed, Et sa warsi palwega Wottad Woja leppita. Pallu päwa loja minnes, Pallu tedda päwa toustes.

11. Kuida woid sa leiba wotta, Mis sull' Jummal rohkest käest Onnistab, kui sa ei tõtta Sedda tännama se eest? Koggematta se ei sa, Taewast jaggatakse ka: Sa ei pea unustama Roga wottes tännamatta.

12. Kui sa õhto mahhahheidad Unne= wodi maggama, Paßus pimmedusses seisad, Tahhad rahhul hingada, Pallu sinna kangeste, Et sind Jummal warjule Wottaks ingli läbbi hoida, Et sa saaksid kartust woita.

13. Kui sa nenda, inimenne, Palwel' ennast walmstad, Ning sa olled waewalinne, Pallud omma Jummalat; Omma süddant korwaste Pannu sinna tähhele, Et sind kurri ilm ei nela Egga pallumast sind kela.

14. Kristus tõstis filmad ülles Taewa pole palludes; Temma olli Jssu süüles, Siina miins na iggatses. Kui sa lähhad palluma, Ärra ilma armasta, Salga temma himmo ärra, Süddant taewa pole põra.

15. Agga wiimselt wotta hoida, Et need wõõrad mõtted ka Ei so süddant ärrakana; Siis ei jä sa abbita. Et käl sa ei kõnnele, Ohka agga järgeste; Tühjad kõnnele jätta mahha, Ei neid armas Jummal tahha.

16. Kui sa uskus Jesust pead, Tedda tõest armastad; Siis sa saad, kui iski tead, Mis sa ial himmustad. Jummal annab heldeste, Mis on tarwis sinnule. Loda, ärgo olgo murret, Senni kui sa õnsast surred.

221.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb rehha.

Kui õn sul polle nalja assi, Siis olle walmis palwele! Kes hästi pallumast ei wassi, Meid aitab Jummal heldeste. Kui armas Jssu kuleb ta, Mis lapsed wotwad palluda.

2. Siis tulle temma palle ette, Heal meel tedda tännades; Ja katsu läbbi meelt ja mõtte, Ja tunnista keif temma ees. Ei lõppeta sa pallumast, Et ta jo aitab sagedast.

3. Meil, oh mis arm! meil lubbab Jummal,

Ja

Za ette palwes astuda. Se, kes keik teab, waene rummal! Ka ilma sinno palweta, Se tahhab süski sinno kääst, Et tedda pallud süddamest.

4. Za isse palluda sind kääsib, Gest, et sa palwest kääso saad. Kes pallumast süis ärra wääsib, Kas se kül ussub Jummalat? Za oh! mis hädda olleks kää, Kui Jummal lahkuks temmastke!

5. Kui õnnistust sa temmast ihkad, Mis on süis kergem sinnule? Kui sinna temma pole õhkad, Eks se sind küssu taewasse? Eks sest sul tule wäggen meel, So himmud lämmatada teäl.

6. Ons kahjo sest, et hea töle Meid usklik palwe kinnitab? Za et se mõtte tulleb mele, Et Jummal meid kää armastab? Mis meid kül ial rõsumustaks, Kui hingel rõmo sest ei saaks?

7. Ka meile, Jummal! rõmuks olgo, Et tohime sind palluda. Se hingel õnnistusleks tulgog! Seks, armas Jesu! arwita. Kui süddamest sind pallame, Kül süis sa aitad heldeste.

222.

Wifil. Armas Jesus arwita ic.

Pallu, pallu Jummalat! Temma on üks rikkas Jummal. Keik, mis pudub, sinna saad. Pallu agga, waene rummal! Jummal sinno palwet kuleb Za sul wissist appi tulleb.

2. Palluksid sa essite, Mis sul tarwis hinge kassuks, Tarkust, wagga süddantke; Süis keik muud kää Jummal tassuks Peälegi weel sinno kätte, Mis sul tarwis ihho ette.

3. Pallu agga uskus ka! Meid, kes tedda armastawad, Meid ta kuleb armoga; Keik need temma kääst ka sawad. Mis meil waia, sedda annab Se, kes heldest murret kannab.

4. Jä sa kindlast palwesse; Sest se kinnitab so mele, Et sa jääd ka kowwaste Omma õn-
nistusse tele, Kunni sinna woimust sanud Ja keik wallo lõppetanud.

XXIII. Wagga risti-innimesse rahho.

223.

Wisil. Jesus! te et sinno hawwad.

Wita mind, mo helde Jummal, Sedda wisi ellada, Et ma waene, willets rummal Sins no meelt ei pahhanda. Olle abbi's minnule, Et ma teeksin keikile, Mis so kääsud õppetawad, Et ei jä mo hinges hawwad.

2. Hawwad jäwad hinge sisse, Kui ma ial kurja teen. Minno südda tunneb isse, Et ma sest suurt waewa nään. Kui ma ollen kurja teind, Patto te peäl julgest kääind; Siis need hinge wiggadussed Mulle tewad ahhastussed.

3. Südda kaebab minno peäle, Tüllitab mind järgeste; Tulletab mo pattud mele, Kui ma agga ialge Pannen tedda tåhhele, Kål siis nään ma omma tõ; Tunnen wallo selle pärrast, Nääksin ennast lahti käärrast.

4. Agga kui ma head noudes Jummalat ei wihhasta; Siis mo ello kurja nähhes Polle ilma
ilma

ilma rahhota. Nõmo tunneb hingeke, Kui on hea minno tõ; Utlematta rahho tundsin Igga-ford, kui himmud sundsin.

5. Hallasta, mo helde Jummal! Minno waese nõddra peäl. Te mind targaks, kes ma rummal, Kippun patto tehha teäl. Hoia kurja teggemast. Joua appi usfinast, Kui mo mõt ted tombatakse, Kurja pole wäratakse.

6. Te mind targaks, head tehha, Mis sa omma sanna sees Olled kästnud; süs saan nähha Rahho ommas süddames. Kustuta mo patto süüd. Helde Jesus! anna nüüd Omma armo, et ma tõttan Woitelda king wõimust wõttan.

224.

Wifil. Armas Jesus arwõita ic.

Hing, kui tahhad hingada, Ja head põlwe ikka nähha; Kui sa puad, et ei sa Himmud sulle waewa tehha: Wotta Jesust armastada, Agga keik muud unustada

2. Ei weel ükski kurwaks läind, Et ta Jesust armastanud; Ei weel ükski hädda näind, Et ta Jesussele sanud; Jesust üksnes armastama, Se on tõest õnsaks sama.

3. Tedda nõudes nõuad sa, Mis sull' sadab pareast tullo. Temma arm sull' annab ka Tae wast rõmo, taewast ello. Temma arm teeb, et siin waewas Sinno järg on, kui seal taewas.

4. Kui nüüd piin ja ahvastus Sind ei pea Finni wõtma; Kui sull' õige rõmustus Ja täis rahho peab tõtma: Wotta Jesust armastada, Agga keik muud unustada.

5. Woi hing! et sa moistmatta Sedda rahho polle püüdnud, Egga enne kartmatta Ommaks kalliks warraks hüüdnud! Nutta, wotta waewa nähha, Et sa joudnud nenda tehha.

6. Ilma hüüd, au, rõmustust Wotta patto muddaks panna; Ei need kela hirmutust, Ei need tõsist rahho anna. Jesust üksnes armastama, Se on: tõsist rahho sama.

7. Oh, siis wotta ommast käest, Kallis Jeesus! mulle anda, Et sind keigest süddamest Woiksin üksnes armastada. Et sind nouan, keif muud jättan, Sedda nouan, senna tõttan.

8. Armastusse waimoga Minno süddant hässi woia, Ja mind, et so heldust ka Maitfen, jubhata ja hoia, Et sind ühte puhko nouan, Ennast jättan, sulle jouan.

9. Mis kül se hing tunda saaks, Kes sind puhtast melest nouab; Kui ei tahhaks, himmustaks Muid, kui sind, kus pole hoiab? Sell' sa armastam, kui keif, olled, Ja seks, mis ta tahhab, tülled.

10. Hingaminne, rõmustus, Peäseminne keigest hirmust, Rahho, ello, õnnistus Tulleb, Jeesus, sinno armust. Alita, et sind täiest nouan, Ja so pole kowwast hoian.

11. Kui ou Jummal süddames, Siis ta armastama satab; Et ta alles on so sees, Armastusse teggo näitab: Jummal waim käsib teda Ring ka Jesust armastada.

12. Armo leek, sa pühha lust! Süta põlles ma mo mele. Et ma nouan armastust, Hüa ilka minno peäle: Wotta Jesust armastada, Kui sa tahhad õnsaks sada.

Wisil. Jesus Onnisteggia 2c.

Jesufest ei jätta ma, Et ta mo eest podud risti; Gest mo kohhus, hakkada Temmassa, kui takjas, kinni: Ta mo ello, walgus ka, Jesufest ei jätta ma.

2. Ei ma jätta ellades Jesust, kinni ma peäl ellan: Ta peäl lodan süddames, Koggone ta omma ollen: Keik meel käib ta peäle ka, Jesufest ei jätta ma.

3. Lõpko kuulma, maitsminne, Lõpko tundma, näggeminne, Lõpko ärra haistminne; Sulgo wiimne tunnikenne: Kui ka läbhän surema, Jesufest ei jätta ma.

4. Ei ma jätta tedda ka Siis, kui saan ta palle ette, Kus keik õiged rõmoga Sawad usso palka kätte: Rõõm on, kui nään tedda ka, Jesufest ei jätta ma.

5. Minno hing ei himmusta Ei ma ilma egga taewast; Jesu walgust tahhan ma, Kes mind peästis kohto waewast, Leppitas mind Isaga, Jesufest ei jätta ma.

6. Ei siis Jesust jätta ma, Hoian ikka temma pole. Jesus sadab lõpmatta Mind ka omma ello jõe. Onnis on, kes ütleb ka: Jesufest ei jätta ma.

Wisil. Nu kicus olgo iggawest.

Kui waggas ellus ellan ma, Siis on mo südda rõmus. Mo hing on ilma tüllita, Ehk kassin on mo rõimus. Mo Jummal seisab minno poolt

pöolt, Mo waese eest ta kannab hoolt: Gesti on mo südda rahhul.

2. Mind Jummal isse juhhatab Ja õnnistab mo maia. Mul toidust temma murretses; Ja mis mul ial waia, Se antakse mul heldeste Mo tarwidusse järrele: Gesti on mo südda rahhul.

3. Ta on mind lonud õnnast wäest, Mul filmad, kõrwad annud. Keit liikmed sain ma temma käest; Ta on mo sisse pannud Ka omma õhē, mo hingekest, Mis peab jäma iggawest: Gesti on mo südda rahhul.

4. Kül mitmest ristist, häddast ka, Kui tedda appi hüüdsin, On Jummal qitnud armoga; Kui minna agga püüdsin, Ta mele järrel' ellas da, Ta alla ennast allanda: Gesti on mo südda rahhul.

5. Ta joudis appi minnule Mo sures patto waewas. Ta ütles omma poiale, Ja rõõm fest olli taewas: Ma rahhan innimestega So surma pärrast leppida: Gesti on mo südda rahhul.

6. Mo Jesus tulli ilmale, Mul õigeks ärta peastjaks; Ta õppetas mind õiete, Sai mulle lunnastajaks; Ta kautas mo patto süüd. Si ma nüüd kardä ühtegit: Gesti on mo südda rahhul.

7. Siin wottan hea melega Jesusse risti kanda, Ja otan sedda rõmoga, Mis temma lubband anda Mul iggawesses ellus teal. Mo hing, mo mõtted ja mo meel On Jesusses nüüd rahhul.

Wisil. Minno südda rõmustelle 2c.

Lahki siit ma-ilma kãrrast, Rõmustan end selle pãrrast, Kes mind wotnud lunnastada, Jummalaga leppitada. Kui ka sattun hãdda sisse; Siis mo lotus Jesus isse. Lãhheb hukka keik mo kãest; Siis saan abbi temma kãest.

2. Kõl ta tunneb minno hãdda. Nenda waewati ka tedda, Kui siin ello murren, waewas Olli ja ni mitmes hãddas, Surma wottis kannatada, Innimesesi lunnastada. Jesus tunnud abhastussi, Mis ma kardan willetsussi.

3. Woimust wottan temma lãbbi, Ehk ma kannan rist ja hãbbi, Ollen willets, waene, haige; Nouan agga, et on õige Minno tõ, mo usk, mo lotus; Tõeks siis lãhhãb temma tootus. Reid ta ial jãtta mahha, Kes ei temmast jãda tahha.

4. Kes sa minno koorma kannud, Ennast surma sisse annud, Jesus! minno rõõm ja illo, Minno hinge ainus ello, Tulle ommast rõõm taewast; Peãsta mind ma-ilma waewast. Tulle hinge lunnastaja. Sinno abbi on mul waia.

Wisil. Jummal ma ning taewa loja.

Miks, sa waene! ikka taebad: Wagga ello raske on? Ehk se õige ennast waebab, Head tehhes; siiski on Rahho temmal iggawest, Kui pat waewab iggameest.

•. Waat! kus ial wallitsewad Kurjad himmud

mud wäega, Inninessed patto tewad; Seäl on tülli lõpmatta; Wihhast taplus touseb seäl, Riust tulleb waeno heäl.

3. Wargus, pettus, liigjominne, Horus, rojus, kimalus, Liig rõõm, walled, prassimanne, Kadde wihha, Kawwalus Saatwad tõest laiale, Rahho ei ja hingele.

4. Pattustel on hinges hawad; Otsas neil on õnnistus. Neil, kes patto armastawad, On kül wallo, õnnetus. Ei neil olle rahho teäl: Tülli teeb se kurri meel.

5. Agga kui sa, head noudes, Jummalat ei wihhasta, Taewa pole ikka joudes, Hoiad, et ei kummista; Siis on rõõm süddames, Sest sa ellad õigustes.

6. Te siis head, wihka kurja. Hukkas on se pattune. Ei sul ühtegi lä nurja, Kui sa olled waggane. Taewas, ma-ilm hukka lääb! Se, kes õigust teeb, kül jääb!

Kolmas Jäggo. Uia Laulud.

I. Hommiko Laulud.

229.

Wisil. Ulo Jesus, Jummal lihha sees.

Et möda läinud pimme õ, On, Jummal! sinno armo tõ. Pääro paistab meile selgeste, Ning annab meile walgusse.

2. Sest tabhan minna tannada Mo Jumma-
lat niud romoga, Kes kaitfes mind, kui hinga-
sin Ning tanna õse maggasin.

3. Ma rahholist sain maggada, Et surm ei
woind mind surreta, Et ükski mulle kahjo teind,
Et õ on hästi möda läind.

4. Sest tannan minna, Issand! sind, Ning
pallun: hoia tanna mind, Mo hing ning ihho
kaitse sa, Ning peästa häddast armoga.

5. Et ma woin ausast ellada So mele pärrast
rahhoga, Mo tõle anna siggidust, Ning omma
taewa õnnistust.

6. Mo süddant, Issand! parranda, Et sind
woin meles piddada Keik, mis ta annud minnu-
le, Se hoia sinna heldeste.

7. Mo maia ning mo wilja ka Sa, Issand,
isfi õnnista. Mo meled, mötted walgusta, Et
minna ellan pattota.

8. Keik sündko sinno litussesk, So auuks
ning mo hinge heaks. Mo nõdra usso kinnita,
Ja minno peäle hallasta.

230.

Ommal wiisil.

Jummal, ma ning taewa Loja, Issa, Poeg,
ning Pühha Waim! Sinna õ ning päwa to-
ja, Ku ning päike õn so loom. Sinna wäggen
kaietsia Hoiad ommad lomad ka.

2. Minna astun sinno ette, Tannan sind niud
süddamest, Et sa mind so armso kätte Osel wot-
nud kahjo eest, Et ka ükski waenlane Saand mo
peäle woinustke.

3.

3. Lasse õga mõdamiinna Minno kurja patto tõ. Anna, Jesus! tarkust sinna; Siis ma ellan waggaste, Ei ma maialt abbi sa, Omma ello parranda.

4. Mita, et ma sinno pole Põran nüüd, ning järgeste Hinge parrast kannan hole, Et ei minna wärrise, Kui seäl sure auuga Kohhut moistma tulled sa.

5. Omma sanna järrel kána Jssi minno ello teed. Jesus, walmista mind, tanna Sinno auuks tehha tööd. Kui sa mind ei arwita; Siis mo tõ on asjata.

6. Sinno kätte annan minna Omma ihho hingega, Meled, mõtted, ja mis sinna Mulle annud, hoia sa, Jssand! minno pärria, Wotta ommad kaitseada.

7. Kässä omma Ingli tulla, Kurja minnust aiama, Et woin kahjust rahhul olla, Wotta murret piddada: Ea mind wigo armoga Tawwa riki ellama.

231.

Wisil. Et mõda läinud pimme õc.

Kui warra ülestoufen ma, Ja õhto tahhan maggada; Siis olle Jesus minnoga: Mo pattud ärra mälleta.

2. Keik sinno holeks annan ma, Mo ommad, ihho, hinge ka. So kalli armo mällestus On minno hinge õnnistus.

3. So werri, mo eest wallatud, On mind mo pattust pessenu. Ehk walwan siis, ehk maggan ka; Siis olled sa mo kaitsea.

4. Mind sinno Inglid hoiawad, Ja omma kae peäl kannawad: Ei karda minna kurratit, Ei muudke kurja ühtegit.

5. Ma ellan ehl ma surren teäl; Siis ollen ma so omma weel. Ma annan hinge sinnule; Wi sedda taewa õnsaste.

232.

Wisil. Ei lahku minna sinnust 2c.

Ma tännan, armas Jessa, Sind keigest süds damest, Et sinna wotnud hoida Mind keige kurja eest, Et ükski õsel ka Ei woinud kahjo tehha, Waid ollen sanud nähha Se päwa rahhoga.

2. Mo Jummal, kaitse tänna Mind keige häds da eest, Keik kurja kela ärra, Mis kurja rahwa kääst Woiks tulla ussinast, Ning hoia patto häbhi, Ning äkki surma többe, Bee, tulle-kahjo eest.

3. Oh, wõtta kinnitada Mo hinge ihho ka, Et omma tööd woin tehha Heal meel rõmoga, Ning, mis mo lohhus weel, Keik asjad nenda aian, Et patto tö eest hoian, Senni kui ellan teäl.

4. Mull' anna ka mo näggo Mo ello otsani, Ning õnnista mo teggo, Mo tö ning ammeti, Et olleks ennesel, Ning et täiks mulle anda Neik waestel, Kennel waia Siin wäla ilma peäl.

5. So pühha Waim mind saatko, Et mötlen taewa peäl, Mo mele tulletago, Mis on seäl illewel; Ja aitko armust ka, Et rikkust ma ei noua, Waid et ma woiksin jouda Sind, Jummal! otsida.

6. Mind häddast peästa ärra, Kui tahhad ello sees, Ning anna sedda warra, Mis mak-
sab

fab sinno ees: Ja hinge rikkaks teeb: Siis woin
ma rahhul olla, Ehk ihho paljo waewa Ding
waesust ilmas naab.

7. Kui wottad otfa tehha Mo ello üksford
siin; Siis anna rõmo nähha: Siin on käl rist ja
piin. Kui lähhan hingama; Siis te, et õnsast
surren, Ding jälle üllestoufen So risti - rah-
waga.

223.

Wisil. Mis olled sinna, armas Jesus.

Ma tannan, armas Jummal, Issa taewas,
Sind warra k'õmsel, omnas sures waewas,
Keig' armo eest, mis sa mull' wõtnud näita:
Sind tabhan kita.

2. Mind olled emma ihhust ettetonud, Ding
ristmisses so lapses uels lonud, Ja wõttad
minnast, omma Poia läbbi, Keik' patto többi.

3. Weel peälegi so Waimo annad mulle,
Kes ello aial juhhatab mind sulle, Et õppin
siinult, Jummal! abbi ootma, So peäle lootma.

4. Mind olled ikka issa k'õmbel toitud, Ding
omna armo mulle heldest näitud. Kui willet-
sus mull' waewa jõudis sata, Sa wotsid aita.

5. Sa k'ätsid ommad pühhad Inglid tulla,
Selsammal õsel minno kaitsjed olla, Et hädda
mind ei olle hirmutanud, Ei ärratanud.

6. Oh! Issand, minno südda, su ning mõt-
te So armo k'idab keige ilma ette, Mis keikis
paukus ma saand sinno wäest, Ding rohkest k'äest.

7. Ma pallun: eddespiddi weel mind sata,
Ding tannapääw mind armosikkult wata, Et

ma - ilm ei woi omma wörko wötta, Mind
waest ei petta.

8. Te, et ma ollen, kui mo kohhus, wagga, Et
ma ei noua patto himmo tagga, Et, mis mo
kurri südda puab tehha, Ma jättan mahha.

9. So hokeks, Issand! wötta warra, hilja,
Hing, ihho, söbrad, sugguwõssa, wilja, Ning
mis sa mulle armust olled annud, Ja ossaks
pannud.

10. Hea põlw' neil' wannemille ikka olgo,
On, terwis, rahho meie male tulgo; Meist
kela ärra, Issand! Jesu läbbi Rahjo ning häbbi.

11. Mull' anna tänna sinno wägge nähha,
Et omma tööd ma jouan hästi tehha, Et ma
so mele pärrast ikka ollen, Ja pühast ellan.

12. Ja wiimselt anna heldust mulle taewast,
Kui tulleb aeg, et lahkun keigest waewast, Et
Jesu surma peäle rõõmsast surren, Ning taewa
pärrin.

13. Siis on mo hingel' õige kasso tulnud,
Ning ollen hästi siin ma - ilmas olnud, Seält
ollen minna õige õnne leidnud, Siin kurja woits
nud.

14. Oh Issa, Poeg ning Waim! mull' an
na sedda, Et õnsast löppeb keit mo rist ja häd
da; Te, et se keit, mis pallutakse minnult, Ma
saaksin sinnult.

235.

Ommal wiisil.

Ma tännen sind, Et olled mind, Oh Jummal!
armust hoidnud. Se õe sees Keig' kurja eest, Et
pääw mind terwelt leidnud.

2. Kui pimmedus Ning abhastus Mind õsel
kinnikatsid, Kui waewasid Mind patto süüd;
Siis mulle abbi saatsid.

3. Ma pallun sest Sind süddamest: Oh! an-
na andeks mulle Mo sured süüd, Mis minna
nüüd Ning enne teinud sulle.

4. Sel päwal ka Mind wõtta sa So armo
läe alla; Et minno peäl Mo kurre meel Ei tula
le minno kallal.

5. Mind juhata So Waimoga, Keig' pat-
to eest mind hoia: Et minno tö Woiks järges-
te. So mele pärrast olla.

6. Mo hing ning meel Jamis mul weel, Keik
sinno holeks wõtta. Oh! hoia mind, Ma pal-
lun sind, Mull' appi, Jesus! tõtta.

7. Et minno peäl' Üks tigge meel Ei ial wois
must leia. Ta kurja kül' Woib teha mull' Kui
sinna mind ei hoia.

8. Nüüd olgo au, Kel on keik nou, Sell' Iss-
sal' ning sell' Poial', Ning pühhal' Waimul',
Zummalal', Sell' Ma ning taewa Lojal'.

236.

Ommal wõsil.

Mo südda! ärka üles, Ning kida Loja laul-
des, Kes keik head meile annab, Ning murret
ikka kannab.

2. Kui õsel tahtsin mata, Siis Zummal wot-
tis katta; Et õnnetus ja tõbbi Ei tulnud min-
nul liggi.

3. Ehk olli, kes mind wihtas Ja kahjo teha
ihkas: So holeks olin minna; Mind hoidsid,
Issand, sinna.

4. Sa ütliid: wötta mata, Mo laps, ma tahhan sata, Et päwa sa saad nähha Ning omma tööd woid tehha.

5. So sanna sain nüüd kätte, Gest päaw on tulnud ette: Waew minnust ärralainud; Mind olled ueks teinud.

6. Se cest ma sind nüüd tannan, Suurt au ka sulle annan; Sull' ohwrin õhkamissi Ning pühha pallumissi.

7. Reid ärra wotta laita; So Waimoga mind aita. Sa tead, et mull' ei olle Muud annet anda sulle.

8. Mo peäle ikka wata; So Ingliga mind sata, Kes selle päwa ülle Mind wöttab omma sülle.

9. Mo tööd lass' korda minna, Ning õnnista keik sinna: Ma annan sinno kätte Keik, mis ma wottan ette.

10. So õn, se jägo mulle, Mo südda honeks sulle: So sannaga mind toida; So jure taewa aita.

237.

Ommal wiisil.

Mo süddamest ning melest Ma nüüd sel hommiikul Sind tannan keigest wäest, Ja kummi ello mull'. Oh Jummal taewa sees! Sull' tanno, Pitus olgo; Keik sinno auuks tulgo, So Poegas Jeesuses.

2. So armo ollen maitnud Ma tanna õse tdest; Gest sinna olled kaitnud Mind monda kahjo cest. Sind pallun minna weel: Mull' wötta

ta

ta andeks anda Ning mitte tähhel' panna, Mis ma teind ilma peäl.

3. Oh! armust tänna hoiä Mind keige kurja eest. Sa olled minno loja; Mind peästa hädda seest. Mind peästa patto wäest, Ning hoiä tulle, södda, Wee, wangi-pölwē, hädda, Ning äkki surma eest.

4. So holeks warra, hilja, Ma annan ülle mad: Mo ihho, hinge, wilja, Naest, lapsed, wannemad, Keik annan Isand sull' So kätte, sugguwõssa, Ning keik, mis on mo ossa, Mis olled annud mull'.

5. So Ingli lasse-olla Mo jures allati, Ning häddas appi tulla; Et libha ühtegi Saaks kahjo tehha mull'. Mind omma holeks wõtta; Et pat ei sa mind petta, Ehk temma kiusab kül.

6. So holeks ja so kätte Jaäb, armas Jummal, nüüd Keik, mis ma wõttan ette. Sa annan andeks süüd; Sust tulled ilma peäl Keik rõmustus sin waewas, Ja wiimselt ello taewas: Te, kui sa tunnied teäl.

7. Nüüd Amen! minna laulan, Ei kardä ühtegi. So holeks, Jummal, annan Mo nouning teggusid. Te, et keig teggo teen, Kui risti innimenne, Ning anna taewast õnne; Et ma sest kasso nään.

138.

Wifil. Nüüd risti-waewas laulage ic.

Mo südda! ennast walmista; Pääro on müüd tousnud jälle, Et sinna tämmad, tunnista Ja tulleä so mele, Et Jummal sind nüüd ärratäb
Ja

Ja keik so ümber walgustab. Gese täuno anna temmal.

2. Keik lomad walgel liguwad, Ning ehhitawad tõle. Keik linnud laulo aiawad, Ning tõstwad rõõmsast heäle. Sa innimenne! mõile ka, Et pead Jesust tännama, Ja taewa pole waatma.

3. Siis läkki tööd nüüd teggema, Ja toussem Issandale, Kes meid on jätnud ellama Siin auuks Jummalale, Et temma arm ja hallastus, Kui lõppeb patto pimmedus, Ei olle tühja meile.

4. Pääw lähhäb päwa järrele, Ning meie aeg lääb otsa; Siis aita, Jummal, truieste, Et lihha meid ei petta. Oh! anna meile rõmoga So mele pärrast ellada. Oh! õnnista ning aita.

5. Mis kōhhus on, sa õppetad. Usk watab sinno peäle; Kui läh'me, kus sa jubhatad, Siis anna joudo meile. Oh! arwita, et keikistke Saaks tehtud sinno tahtminne, Mi, kui so sanna näitab.

6. Sind, armas Jummal, pallun ma, Et woiksin keigest wäest So sanna möda ellada, Se tulleb sinno käest; So lapsed sedda palluwad, Kes waimust uest sündiwad, Ning südamest sind kartwad.

7. Usk olgo minno walgustus, Gese mulle wäggi tulgo. Mo ehteks sago allandus, Arm üllem tõ mull' olgo; Sis saab mull' tarkus öiete, Kui sinno armo julgeste Mo su ja südda kīdab.

8. Ja minno jure lõpmatta; Sa selge taewa paistus! Ja mind hea tõle walmista, Siis on mo südda rõmus: Et saaksin sure auuga Mo filmaga sind nähha ka, Sa iggawenne walgus!

239.

Wisil. Ma tännan sind et olled mind.

Mo tõ on keigeesite, Sul, Jummal! kitust anda, Et wotsid õsel truiste Mo eest ka murret kanda.

2. Kui ma ei sagi maggades Mind isse ennast aita, Kes on siis minno abbimees? Kes wotab siis mind hoida?

3. Kes waltwab, kui ma entesest Ei ühtegi ei tea? Kes hoiab terweks werrekest? Kes satab, mis mul hea?

4. Kes silmad nenda targast loond, Et isse katwad ennast? Kes päma jälle ette toond, Et temma paistab kännast?

4. Sa, armas loja! õlled se, Kes truiste hoolt kannab, Kes ello, mis on sinno ka, Niüd mul ka uest annab.

6. Mo Jummal! olle kidetud, Et sa mind arwitanud; Et ollen hästi magganud Ja ae päwa sanud.

7. So arm ja rahho paistago Ka tanna minno peäle! Mo hing se sinnust õppigo, Ka kaima õige tele.

8. Mo ello pea ülles sa! Ma lodan sinno peäle. Kui juhtun willetsusse ma, Ehk elsin, aita tele!

9. So peäle täies lotusses, Mo südda rahhul olgo; Et ellan sinno seadmises, Se mulle rõsumuks tulgo.

10. Oh anna, et ma holega So rigi takka nouan, Ja õiete siin ellada, So armo läbbi jouan.

11. Et minna omma liggimest Ka truist ikka aitan. Et head sowin süddamest Mo wennal, ülles näitan.

12. Et tru ja ustaw sinnule, So tahtmist, Jummal! nouan; Ja kui sa katsud taewasse, So jure rõõmsast jouan.

240.

Wisil. Oh! wagga Jummal, Kes 2c.

S läinud möda nüüd, Pääw paistab meile jälle, Oh Jeesus, minno rõõm! Mo walgus! paista mulle. Ma ärkan unnest jo, Mo südda walmis ka. Oh! tulle, Jeesuke, Mind heldest jahhuta.

2. Sa tahhad andid mult. Mis on mul waes sel anda? Oh! ärra põlga mind, Ma tahhan murret kanda, Et ihho, hing ja waim Woiks jada sinnule Sel päwal anniks ka Ning ohwriks üksine.

3. Te Jummal! et mo hing Woiks sinno ommaks jada. So arm, so kallis arm, Se rõõmustago tedda. Mo waim, se olgo ka So pärralt iggawest, Ning sago walgustud So waimo selgusfest.

4. Mo ihho olled sa Jo illufaste lonud, Ja fedda ilmale So ommaks honeks tonud: Siis ella sinna seäl Ka temmas lõpmatta, Et ihho, hing ja waim Jääb ühheks sinnoga.

5. Nüüd ollen minna jo Mo rided selga pans nud, Ja ollen ihhule Ta katted walmistanud; Oh! parreminne weel Mo hinge ehhitä. Ust, digus, pühhitsus On temma ehte ka.

6. Arm, tarkus, allandus On sinno Waimo anded; Ka puhtus, kannatus, Reid minno ümber panned. On need mo süddames, On need mull' annetud; Siis ollen illusam Kui kullast ehhitud.

7. Sel päwal lasse mind Sind minno meles kanda, Ja keigest süddamest Sull' tänno, kitust anda; Siis minno werre waew Käl hästi otsa saab, Kui südda, keel ja meel Sind, Jummal, auustab.

8. Mo mõtted, sannad, tööd Müüd wõtta õnnistada, So Waimo wäega Mind järgest juhhatada; Et keikist, mis ma teen, So nimmi sureks saab, Kui laulan rõõmjaste: Mind Jesus arwitat.

241.

Ommal wiisil.

Sind, Jesand, tännan minna Müüd keigest süddamest, Et tänna õse sinna Mind hoidsid kahjo eest. Suur pimmedus mind kattis, Ma ollin hädda sees: So arm mind peästa wõttis, Oh Jummal! minno abbimees!

2. Se eest ma tahhan taewas Ring siin sind tännada. Oh Jesand wõtta waewas Mind tänna aidata. Sel päwal mind ka wata So armo filmaga; So Waimoga mind sata, Et ellan uskus pattota.

3. Et ma ei eksi ärra So tõe tede peält, Ring himmud mulle kARRa Ei tõsta siit ehk seält. Ma pallun Jesu läbbi: Mo südda walmista Ring omma pühha abbi Se wasto mulle läkkita.

4. Se õige usso anna, Oh Jesus! minnule;
Siis tahhan mele panna, Sind kita järgeste.
Oh! wotta andeks anda Mo süüd ning patto
tõ, Mis sinna wõtsid kanda Mo eest ni üpris
heldeste.

5. Mull' õiget lotust sata, Mis häbbiks mind
ei te, Ning tõssist armo anna, Et wihhamees-
tele Head minna woiksin tehha, Ei otsi kasso
sest: Siis sinno silm woib nähha, Et teen, mis
tahhad, süddamest.

6. Easf' mind so kallist sanna Ma-ilmast tun-
nista, So orjaks ennast anda: Ei wõtta kar-
tada Ei rahha egga wägge, -Mis pörab sinnust
mind; Siis ma ei olle sögge, Waid õppin
hästi tundma sind.

7. Te, et se pääw mull' lõppeb So nimme
kitusseks, Et minno südda õppeb, Mis sinna
kidad hääks. Mo hinge, ihho hoia, Ning
wilja wälja peäl; So õnneaga mind täida: Te,
mis sind pallub minno heäl.

8. Siis tahhan, Jesus! kita Sind keige ar-
mo eest, Mis sa mull' wõtnud näita Keik min-
no ello sees. So leiwaga mind södad, Keik
head teed sinna mul; So weega mind jodad:
Sest annan minna tänno sul.

9. Au olgo sinnul' kõrgest Ning kitus otsata!
Sind tannan minna järgest. Oh! aita armoga,
Et õnsast ärvaläh'me Siit kurja ilma seest, Ning
wimaks lahti same Se kurja kiusatusse käest.

242.

Wisil. Sul, Sul Jehowa! tahhan laulda.

Sind, sind, mo Jummal! tahhan kita. Sa ollid õsel sureks warjuks mul. Sa saatsid rahho; ilma süta Ma tuisen ommast wodist; tänno sul! Kes minna ollen, et mind mälletad Ja weel sel päwal head tootad?

2. Ka minnul saab so heldus ueks. Sa andsid armust sedda päwa weel. Oh! et se ka mo mele tulleks: Mis tru ja helde sinna olled mul! Sel päwal ka, mo hing! end rõmusta, Ja ella temmal udes ellus ka.

3. So filmade ees tahhan káia Mo teed, ja truißt nenda ellada, Kui káistsid; Ei ie rahho leia, Kes kurja teeb, se tüllis otsata. Ma ilma lust ei pea mind petma ka, Kui minno poolst, Mo Jummal! seisad ja.

4. Se pääw mul nenda mingo möda, Et hásti lõppeb, ei mind kurwasta Kui korras polle, mis ma seáda Kúl püüdsin; leppib Jummal minnoga. Mo rist, mo waew ja ello willetsus Jáab mahha ja mul tulleb rõmustus.

5. Ka tänna tarwidust mul anna, Tait lotust, Jummal! sinno armo peal; Mind rõmustago sinno saanna, Kui willetsusfes ággab waese meel. Sa tead isse, mis mul tarwis lááb. Mo Jummal isse keik mo murret nááb.

6. Ses kindlas uskus hakkán tõle, Sa peäle lotes, omma waewa náán. Ma tean, et ta lähháb ele Ja aitab mind, kühho ma ial láán. Sa juhhatab mind isse omma teel; Ja annab úksford taewa rõmo weel.

II. Ohro laulud.

243.

Ommal wiisil.

Urkka ülles, minno südda! Meled, ette astuge!
 Kiitke Jummalat ning sedda, Mis ta head
 teind minnule: Et ta keige päwa sees Mitme
 sure hädda eest Mind on hoidnud, armo annud;
 Et ma omma koorma kannud.

2. Kitust, tänno laulan sulle, Armas Issa,
 süddamest, Et mo tö on siggind mulle, Et sa
 keige kahjo käest Ja mind monda patto eest
 Olled hoidnud ommast wäest, Waenlased keif
 pelletanud, Et ma polle kahjo sanud.

3. Ei woi tarkus ärrateada Sinno sured im-
 metööd, Ei woi ükski ärramoista, Mis so kässi
 teinud head: Sinno arm on rääkmatta, Modt-
 matta ja otsata. Nenda sa mind jubhatanud,
 Et ma polle kahjo sanud.

4. Täna pääw on mödalainud, Pimme ö
 nüüd jouab ta, Jubba pääw on loja lainud,
 Mis meid keif woiw rõmusta. Issa! aita ar-
 moga, Ja mind hästi walgusta; Sinno surest
 armust praego Minno südda sojaks sago.

5. Issand! anna andeks armsast Keif mo
 rasked patto süüd, Need kül koormawad mind
 hirmsast, Need mind wägga rikkund nüüd. Et
 mind pattud hirmoga Pörgo tahtwad wedda-
 da, Sest woid sa mind üksi peästa, Minno sü
 eest armust kosta.

6. Ehk ma ollen sinnust lainud, Tullen süski
 taggasi, Sest so Poeg on rahho teinud, Kui
 seal

seäl tedda waewati. Ei ma salga omma siüd:
 Agga sinno heldus nüüd On weel surem kui keik
 pattud, Mis mo ello aial tehtud.

7. Oh sa wagga hinge walgus! Oh sa auu
 paistus ka! Sulle annan ennast uskus Nüüd
 sel õöl ning löpmatta. Armas Jummal, malle
 ja, Et nüüd pimmedus on ka, Ja ni wagga
 kurb mo südda, Rõmusta so armust sedda.

8. Peästa mind nüüd patto wõrgust Ja mo
 pimmedusse läest, Et mo südda mitte põrgust
 Hirno tunneks iggawest. Lass' oh, tõe walgus
 sa, Mind sind mitte kauta! Kui mo sees sa ol-
 led ikka, Siis mo hing ei karda wigga.

9. Kui mo filmad läh'wad kinni, Ning jo
 uinwad maggama, Peab minno südda senni
 Sinno pole walwama. Sind mo hing hea me-
 lega Unnes nähko löpmatta, Et se ial sust ei
 lahku, Unnes se so pärralt jägo.

10. Lasse mind nüüd maggufaste Täanna õse
 maggada. Kurja eest mind wäggewaste Kaitse,
 katta õnnega; Jhho, hinge, keik mo hääd, Wan-
 nemad ja mis sa nääd, Sõbrad. waenlast, perre-
 rahwast Hoia sinna, Issand, wahwast.

11. Pühha Waimoga mind woia: Hädda,
 lahjo kela weel; Hirno eest mind õsel hoia; Kau-
 gel olgo waeno heäl. Kela tuld ja wessi wood,
 Katto, äkki surma tööd: Et ma patto sees ei
 surre; Siis mo hingest lahkuw murre.

12. Oh suur Jummal! Kule heldest, Mis so laps
 nüüd pallund sind. Jesus! õppeta mind selgest, Mis
 on hea ning aita mind. Pühha Waim, mo ab-
 bimees! Olle wäggero süddames. Kule nüüd mo
 palwe sanna; Mis ma pallun, sedda anna.

Ommal wiisil.

Armas Jeesus! sind ma pallun. Pääw on ot-
sa minnemäs, O on peäle tullemas, Siis so
palle ette tullen; Wotta pühhaks tehha keelt,
Süddant, käsfi, mötted, meelt.

2. Minno aeg lääb ussinaste, Mi kui wessi
mõnab teäl, Ja kui kaub tule heäl, Nenda pä-
wad nobbedaste Warjo kombel kadduwad, Al-
kist ärralennawad.

3. Armas Jeesus! minna agga Ollen, Zum-
mal parrago! Nenda wägga holetu: Sind ma
nouan pissut tagga; Monni pääw lääb öiete,
Ei sa mele tullege.

4. Minna pean habbenema, Sedda üllekräsi-
des. Mind sa hoiad murretses, Ja mind kaitfed
dõd ja päwa; Ei ma märka tännada, Et ma
ollen moistmatta.

5. Müüd on pääw jo läinud möda, Pimme õ-
on nähha jo: Mulle omma walgust to. Sull'
on minno wigga teäda; Armas söbber, olle sa
Pimmedas mo walgus ka.

6. Anna mulle tarkust ifka, Omma päiwi ar-
wata. Wotta mo sees ellada, Siis ei sunni
mulle wigga. Teed sa walgust mei tele, Siis ei
õ meil' kurja te.

7. Oh, siis walwa, Jeesukenne! Anna armo
minnule, Ja mind hoiä warjule. Kaitse mind,
mo armokenne! Sata süddant walwama, Et
kül uinun maggama.

245.

Wisil. Oh, wagga Jummal! Kes.

Ma tännan süddamest Sind, omma kallist lojat! Kes sa mind heldeste Pääw päwalt ikka hoiad. Ka tänna olled sa Mind kaitsnud wäg-gewast, Mind toitnud armoga, Kui omma pärris-last.

2. Mo tõ on tehtud nüüd Ja pääw jo läh-hää loia. Nõrk ollen minna tdest; Ja ue rann-mo toja, Se kallis unneke Jo kippub minno peäl Ja pakkub hingamist Ja rahho waewasel.

3. Au, kitust olgo sul, Mo Issa ja mo Jum-mal! Et sinna aitnud mind. Keik, mis ma waene rummal So wasto ollen teind, Oh anna andeks mul! Ja leppi minnoga; Siis tänno annan sul.

4 Oh! kaitse õsel mind! Keik, mis sa mulle pannud, Se jägo puutmatta: Sa olled sedda annud. So hõlets jättan keik, Ja lähhan rahhoga, Ja lotes sinno peäl, Nüüd rõõmsast maggama.

246.

Ommal wisil.

Nüüd hing'wad innimesed, Mets, weiksed, linnokessed, Keik ilm on maggamas. Oh! tou-se meel ning mõtte Nüüd ülles, wotta ette, Mis Eoja mele pärrast on!

2. Kus on nüüd päike jänud? Se on jo loia läinud, O asfemele saab. Et mingo! sest mo sisse Mo päike, Jesus isse, Mull' touseb, kes mind walgustab.

3. Pääw möda miina joudnud; Nüüd on need tähhed noudnud Meil' taewast paistada: Ka nenda woin ma olla, Kui Jeesus kutsus tul- la Mind waest siit taewas ellada.

4. Ma maggada nüüd tahhan Ja rided ärra- heidan; Se iurma tähhendab. Kül parrast saab mo kehha Digusse kibe nähha, Misga mind Kristus ehhitab.

5. Se pea, jallad, käd On rõõmsad, et nüüd näwad, Et tö on lõppenud: Sa rõõms- saks, südda! taewas, Seäl saad sa leigest wae- wast Ning patto koormast peästerud.

6. Mo ärrawässind kehha! Tööd polle en- nam tehha; Nüüd wötta maggada. Se aeg kül jouab tulla, Mis sul woib walmis olla, Seäl muldas asfet hingada.

7. Mo silmad raskest lähwad, Maggama warsi jäwad: Kus jääb hing ihhoga? Need omma holeks wötta, Mull' waesel' abbiks tö- ta, Sa minno parras hoidia.

8. Mind tiwa alla wötta, Oh Jeesus! hästi katta So kanna = poioke. Kui unnes juhtub hädda, Siis sinna kelad sedda, Et jättakse mind rahhule.

9. Ka teil, mo armad, olgo Hea õ, ning ärgo tulgo Teil hädda waewajaks; Head und teil' Jummal andko, Ning wodi ümber pango Teil' Ingli wägge kaitfiaks.

247.

Ommal wiisil.

Nüüd on se pääw jo lõppenud, Ei päike pais-
tage. Keik maggab, mis on wässinud Ning
teinud raske tõ.

2. Sul, Jummal! polle hingamist, Ei mag-
ga, uinu ka, Waid wihtad ikka pimmedust,
Et walgus olled sa.

3. Mo peäle mõtle, Issand! nüüd, Et pim-
me õ on ka. Mull' anna andeks minno süüd,
Mind kaitse heldeste.

4. Oh! kustuta mo patto süüd So poia wõ-
rega: Ei kardata ma siis ühtegit Ja maggan rah-
hoga.

5. Ma tunnen kül mo patto süüd, Mo peäle
kaebab se: So poia arm on siiski nüüd Mind
peastnud tõeste.

6. Se on nüüd minno abbimees, Kui fohto
ette saan: Ei sa ma hukka ellades, Kui lotes
kummardan.

7. Se peäle lähhan wõdisse, Ning uinun
maggama, Sest Jummal walwab järgeste;
Sest ma ei kurwaks sa.

8. Keik tühhi mõtte taggane, Ning minne
omma te! Sest Jummalale annan ma Nüüd
hõnaks süddame.

9. Kui wiimne on sesamma õ Se waewa ello
sees; Siis sada sa mind taewasse, Et ollen
sinno ees.

10. Ja nenda ellan, surret ka, Oh Jummal!
sinnule; Mind ellus, surmas aita sa Keik häd-
dast, waewastke.

E 5

248.

248.

Wisil. Mo Jesus, Jummal lihha sees.

Oh Kristus! walgus olled sa, Sul pimmedus on teadmatta. Sa meie süddant walgusta, Ning tõe tele jubhata.

2. Sind Jummal! meie pallume: Meid hoia õsel kindlaste, Ning kaitse keige hädda sees, Oh Jssä! helde abbimees.

3. Keik rasked unned kauta, Et jame ilma kahjota; Se lihha olgo himmota, Et ellame siis murreta.

4. Kui filmad järvad maggama, Siis sago südda walwama. Oh! kaitse meid so kääga Ning patto kõiest peästa ka.

5. Oh! risti-rahwa kaitšia! So abbi meile läkkita; Meid peästa keige hädda seest Ja te meid õnsaks iggawest.

6. Se raste aega mälleta, Mil minna woitlen pattoga; Se kurwawhinge rõmusta, Oh Jesus õnnisteggia!

7. Au olgo taewa Jssale, Au temma aino Pojale, Au pühhal' Waimul' olgo ka Nuud järgeste ning lõpmatta.

249.

Wisil. Oh wagga Jummal! Kes re.

Nääw jälle möda läks! Kuis sedda ello jäggo Käl ollen lõppetand? Mis olli minno teggo? Kas head süddamest Ma takka aianud? Kas Jummalale ma Käl ollen ellanud?

2. Kas temma kartusjes Ma sedda ollen algand

gand Ja tanno = palwega? Ehk kas ma tedda
salgand? Kas tahtsin temma ees Kõl puhtast'
ellada Ja hästi truiSte Ja armastusfega?

3. Kas ommas ammetis Mis peäl mind
Jummal pannud, Kas seal sees truiSte Ma tem-
mal auu annud? Kas teistel, ennesel Ka head
ollen teind? Kas teggin õigust ka, Kui ükski
mind ei näind?

4. Kuis ollen tänna Kõl Mo süddant parran-
danud? Kas minno palwed ka Mo süddant li-
gutanud? Kas ikka Issandas Ma ennast rõ-
mustand? Kas lotus temma peäl Mind ikka
kinnitand?

5. Kui Jummal andis mul Ma = ilma war-
randussed, Kas prugind tännades Neid temma
headussed? Kas andsin andjal au? Kas olin
allandik? Ja tulli rist mo peäl, Kas olin kan-
natlik?

6. Kas minna nende eest, Kes ommadsed,
hoolt kannud? Kas omma elloga Neil ollen
mãrgi annud? Kas südda tõrkus siis, Kui pid-
din aitama? Kui teistel juhtus õn, Cain ma
sest rõõmsaks ka?

7. Kas olli südda kurb Mi pea, kui ta
eksis? Kas temma nomides, Kui kurja noudsin,
pekssis? Ja peaks Jummal mind Sel õsel kutsu-
ma, Kas ollen walmis siis, Ta ette astuma?

8. Sa Jummal! tead keik, Mis ma sul warjul
pean. Mo hinge nõdrussed Kõl minna nään
ja tean. Oh Jummal! hallasta Mo peäle heldes-
te. Weel moga ärra kõi So õige kohtusse.

9. Kõl andeks annad sa, Kui patto kahhetse-
me. Sa armo armastad; Ka meie sedda näme.

Sel õsel olle ka Mul liggi heideste; Siis ellan
minna sul, Ja surren sinnule.

250.

Ommal Wisil.

Pääw lõppeb nüüd. Ja, armas Jesus, mulle,
Et ei mo pat Mull' hinge koormaks tulle. Kui
pimmedus Mind wägga kurwastab, Siis
murres mind So walgus rõmustab.

2. Sul' olgo au, Oh keigesurem Jummal!
Sa moistad keik, Ma ollen wägga rummal.
Sa aitad, et Tõ hästi korda lääb, Ning et ta
siin Uht rõmust oisa nääb.

3. Ma kaeban sull', Et pat mind hirmsast rikk'
nud, Et waggadus Du minnust ärralõpnud.
Kül sinna nääd, Süddame tundia, Ning nuht-
led ka, Sa kohtomoistia!

4. Oh! wõtta nüüd Mull' armust andeks anda.
Ei suda ma So hirmsa wiikka kanda. Ma kah-
hetsen, Ma kánan taggasi, Ei lähhá ka So ju-
rest kuhhegi.

5. Oh! kaitse mind, Sa keige parras hoidja,
Ning kurrati Ja patto ärrawoitia Siis üks-
ki sa Mind õsel kiufata, Ja rõõmsast ma Ka läh-
hán maggama.

6. Ei uinu sa, Kui minna wássind maggan;
Ei hinga ka, Kui minna mahhalangen. Oh!
hoia mind, Oh! ärra patto süüd Ka málleta,
Sest et pääw lõppeb nüüd.

251.

Wisil. Oh leinagem! ning kaebagem ec.
Pääw lõppeb teal, Mo waim ja meel Se auu
pá

päwa otab, Mis meid patto waewast siis On
fast lahti peastab.

2. Jo õ onkä. Mo jure jä, Mo Jesus, kals
lis walgus! Mia patto pimmedust, Olle minno
selgus.

3. Jo päike läks, mis lodud seks. Oh õige
päike, Jesus! Paista sinna lõpmatta Rõmuks
minno waimus.

4. Ku näitse ka Jo tousewad Ning paistwad
pimmedus'es. Oh! et woiksin lõpmatta Kaia
pühhitsus'es.

5. Need tähhedle Mi kauniste So auuks tae
was paistwad; Onsad, kes seäl taewa sees, Kui
need tähhed, hiilgwad.

6. Mis liikunud Ning wässinud, Müüd hingab
maggusaste; Te, et hingan sinno sees, Armas
Jesus! hästi.

7. Kül iggamees Müüd hingades Jo puab
rahhul mata; Selle ilma mürrinat, Jesus, otsa
fata.

8. Müüd tahhan ma ka murreta Mo wodi en
nast heita: Easse mo meelt sinno sees, Jesus!
rahho leida.

9. Oh! walwa sa, Et woiksin ma So armo
hästi maista; Ommad Inglid läkkita, Kes
mind wõtwad kaitsta.

10. Mil pääw ning õ Ja meie tõ Siin wahhest
ärralõppeb? Kui se wiimine auu pääw Meile kät
te tulleb.

11. Kui kaub ilm, Mis meie film Siin wae
was nuttes näinud: Ku ning tähhed paistwad seäl
Ennam, kui siin paistnud.

12. Siis lõpmatta Peab nähtama Se parrem
taes

taewa selgus: Sest mo Jesus löpmatta on se taewa walgus.

13. Halleluja! Oh' saaksin ma Se õnna rahwa hulka, Kussa järgest laultakse: Pühha! pühha! pühha!

14. Ma pallun sind, Oh! wõtta mind, Mo Jesus! waggaks tehha; Et ma seäl so walgusses Sind saan ikka nähha.

252.

Wisil. Kuis pean wastowõtma re.

Nääw tahhab Eoja miina, O tulleb jälle peäl; Mult wõtta kitust sinna, Oh Jummal! et sa weel Müüd olled piddand ülles Meid ihho hingega; Meid weelgi kanna süles, Et jame kahjota.

2. Ep olle ial nähtud, Mis ma peäl kindlast jääb, Mis wägga hästi tehtud, Se süski hulka lääb. So peäle woivad lota Keik rahwas ilma peäl. Ma tahhan, Issand, ota Ka abbi sinult weel.

3. Sull' minna ennast annan Siin kurja ilma sees. So holeks keik ma pannen, Mis ial on mo lääes. Sest kui üks diekenne, Mis pea kui waks lääb, Ka nenda inimenne Käl pea surma nääb.

4. Oh Issand! andeks anna Mo väsked patto süüd. Mind issalikult kanna, Ja anna armo müüd. Sest kui sa tahhad wata, Kui siur mo patto wõlg; Ei woi ma armo sada: Se surm on minno palk.

5. Mo peäle armo heida Kristusse parrast nüüd. So heldust mulle näita, Ja kustuta mo süüd. Meid sada, armas Jummal! So pühha Waimoga; Kui ollen tuim ning rummal, Siis issi õppetä.

6. Mo ihho, hinge, ello, Mo maia, au ning hüüd, Mo weiksed ning mo põllo So holeks annan nüüd. So wäggero Issa käsfi Mind hoidko armsaste. Head otsa anna isfi, Et surren õnaste

7. Mo hing se tännab kõrgest, Oh Jummal Issa! sind. Et olled hoidnud järgest Ning ka sel päwal mind. Keig' armo eest, oh Loja! So nimme kädame. Keig' patto eest meid hoia, Et pühhast ellame.

253.

Ommal wiisil.

Se pääwo, oh Kristus! olled sa, Ei pimnee dus woi sallida: Sest Issast meile paistad ka, Ning olled tõe õppia.

2. Sel õsel, Jesus, arowita, Et ükski mind ei hirmuta, Ja las' mind hästi hingada, Ning jada ilma kahjota.

3. Et kül need silmad maggawad, Siis olgo hinged walwajad: Meid kaitse sinno kättega, Et jame ilma häbbita.

4. Ma pallun, Jesus abbimees! Oh ella sinna minno sees; Et rahholist woin maggada, Et homme touselen rõmoga.

5. Ma ollen sinno parrandus, Mis saatnud on so kannatus, Se tulli sinno Issa käest, Kes mind sull' kinkis iggawest.

6. Lasf' sinno Inglid tulla ka, Meid sinno lapf' fi kaitsema: Meil anna pühhad hoidiad, Res kurga eest meid kaitsewad.

7. Siis maggame nüüd murreta, Et Inglid ommad meiega: Ning wõttame keik tännada Se kolme-aino Jummal.

III. Sõma laulud.

254.

Ommal wiisil.

Et kiitke Jummalat, kes on ni helde, Ning kelle arm on kallis, suur ning selge.

2. Kes, kui üks armolinne rikkas Jummal, On roga annud omma waesel lomal.

3. Sest laulge süddamest ning melest temmal'; Mu, kitus olgo sulle, armas Jummal!

4. Kes sa meid, kui üks helde Jõsa, watad, Ja roga, rided omma lastel' satad.

5. So õigust hästi moista meile anna, Ning, Jõsa! sinno peäle lotust panna.

6. Jeesuse sinno armsa Poia läbbi, Kes on se wahhemees ning ainus abbi.

7. Oh Jõsa! aita meid, et woime tulla So riki, ning so pärris-lapsed olla.

8. Sest sinno pühha nimmi kiidetakse, Ja nenda rõõmsast Amen laulatakse.

255.

255.

Ommal wiisil.

Nüüd kitus olgo sulle, Mo Jummal, järgeste,
Et olled annud meile Peatoidust rohkeste; Et
sest so armo näme, Se peäle kindlaks jäme,
Et olled Jummal sa.

2. Ehk meie roga wõtnud Nüüd liahimmoga,
Mis läbbi meil' ehk tõtnud So muhtlus wihhaga;
Oh! lasse süski sinna So wihha möda minna,
Et maksnud on so Poeg.

2. Oh! wõtta nenda toita Se hinge sinno
wäest. Ning Kristus'es ka hoida Keiksuggu pat-
to cest; Et uskus kindlaks läh' me Ning ikka him-
mustame So armo pärrandust.

4. So nimmi pühha olgo! Oh armas Jum-
mal! meil'. So riik ka meile tu'go, Mis tah-
had, sündko weel; Ja leiwa jätko anna. Meil'
pattud süüks ei arwa, Ning peasta kurjast meid.

256.

Ommal wiisil.

Nüüd laulgem suust ning süddamest, Ja kiit-
kem Jesust teigest wäest, Kes toidab meid ma-
 ilma peäl, Ja nüüdki näitnud armo weel, Kes
meile annud heldeste Peatoidust kui mu tomale,
Ja süa, jua rohkeste.

2. Kui orjad kiitkem tedda müüd, Kui meie
kõhhus ammogi. Ning wiistkem selle armo tõõd,
Kes innimesel teinud hääd, Et hingest, lihast,
nahast, luust, On kõllopandud targast noust,
Sest tulleb lojal' auustust.

3. Kui inimenne ello saab, Ja ennast esmalt
ligutab, Seal õmma emma ihho sees On wal-
mis keik jo temma ees, Ehk lapsõfekül weikine,
On temmal keik jo rohkeste, Ja tulleb terwelt
ilmale.

4. Suur Jummal ehhitab te ma, Ning las-
seb keik sest kaswada, Keik mäed ja orrud märjaks
teeb, Et weist neis rohkest rohto sõõb: Keiksuggu
wilja mullast toob, Keik toidust Jummal armsast
loob, Mis inimenne sõõb ning joob.

5. Weest kallo, wähihi pütakse, Ning laua peäle
wiakse; Need linnud munne munnwad, Neist
paljo poegi handuwad Neid inimessi toitada;
Neid härjad, lambad, sead ka, Keik lasseb
Jummal siggida.

6. Sest tänname ja pallume, Et pühast
Waimust õppime, Et sedda hästi moistame,
Ja mele pärrast ellame; Suurt Jummalat siin
fidata Ning taewas ilmalõpmatta, Nüüd laul-
gem Amen tännoaga.

257.

Õmmal wiisil.

Nüüd wõtkem Jummalale Suurt tänno anda
jälle, Kes meid ni hästi sõõtnud Ning tar-
widusseks jootnud.

2. Meil ihho, hinge annab, Ja se eest mur-
ret kannab, Needsammad hästi hoiab Ning ik-
ka rohkest toidab.

3. Sell' ihhul toidust sadab Ja hinge hästi
watab, Ehk meie sisse sawad Kül pattust surma
hawad.

4. Saks crstiks Kristus antud, Kes issi el-
lüks pandud, On risti peäle podud, Sest meile
õnne tõud.

5. So saakrament ning sanna Woib hädä
wastõ panna, Kui õige usk on tõest Meil puh-
ha Waimo wäest.

6. Meid Jesus pattust peastab, Ning ueks
ellüks tõstab, Sest meile nüüd on teada, Mis
õn on taewast leida.

7. Sind pallume weel ikka: Keif kurja meis-
test lükka, Keif rist' las' heaks meil' miinna, Ei
kurja mõtle sinna.

8. Meid sata tõe tele, Meil' anna rõõmsa mes-
le, Sind, Issand! Kita kõrgest So Poia läbbi
järgest.

258.

Wisi! Oh Jummal! sinno peäl' re.

Oh Issa taewa sees! So Poia Jesussees Sa
õmma heldust näitad, Et ihho, hinge toid-
dad. Sa Issa! murret kannad, Ning toidust
meile annad.

2. Mis ellab süres wees, Kel kuival hing õn
sees, Keif siggitad ning toidad Ja ello neile hoiad.
Sa Issa murret kannad, Ning toidust meile
annad

3. Sa rahwast õnnistad, Ning pattust puh-
hastad, Te läbbi õmma Poia, Et rahhul sõme
roga. Sa Issa! murret kannad, Ning toidust
meile annad

4. Keif usklikkudele Müüd sed da armo te, Et

nemmad roga wotwad, Ja sind sepärrast kiitwad. Sa Jessa! murret kannad, Ning toidust meile annad.

5. Meil' anna tännoga So andi wõttada, Et ihho ei sa waewa, Mis kelaks nouda taewa. Sa Jessa! murret kannad Ning hinged toidust annad.

6. Weel, Jessa! sedda te, Mis sünnib isfale, Et meie hinged sõdad So armoga ning iodad. Sa Jessa! murret kannad, Ning hinged toidust annad.

259.

Wisil. Nüüd, risti, rahwas, laulage re.

Oh Jummal! meie tänname So sure helde armo, Et sa meid toidnud järgeste Ning sõdtnud meie ihho. Sa pead murret meie eest, Ning jaggad keikil rohkest kääst, Mis meile tarwis lähhäb.

2. Sell' hingel' anna toidust ka, Kui olled ihhul' annud, Ning sõda omma sannaga, Et se saaks jahhutatud, Ning rammo wõttaks ussinast, Ja kaswaks so sees wäggevast, Kui like sinno küljes.

3. Sull' Jssal' taewas olgo au, Meid olled armastanud. Se on sul olnud kallis nou, Et sa meid lunnastanud So Poia kalli werrega, Sell' olgo tänno lõpmatta, Ning ka sell' pühhal Waimul.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha ic.

Oh Jummal! meidki rõmustawad So armo annid rohkeste. So käest need meie kätte sawad Ja witwad ihho heldeste. Mis sõme tul-
leb sinno käest; Sa andsid sedda ommast rõäst.

2. Sa leiba toidusfeks meil annad, Mis ihho ramma kiinitab. Ka se eest sinna murret kannad, Mis meie süddant rõmustab. Keik mag-
gus on, mis läbbi sa Meid wottad üllespid-
dada.

3. Te agga, et mis ihho toidab Ja temmal maitseb maggusast, Mind tarwidusfeks agga täitab. Mind, Jummal! hoia prassimast: Se iggal aial rõõmsaks jääb, Kes kassinaste joob ja sõõb.

4. Se ellab ni, Kui metsalinne, Kes liast joob ja liast sõõb; Se on üks rummal inni-
menne, Ta ennesele kahjo teeb. Mis muido toid-
dab, rõmustab, Se temmale kül walluks saab.

5. Keik prassiminne wottab tehha, Et laiss sa õlled teole; Ka waesust sinna saad sest nähha. Ei prassia kül õigust te; Ta riidleb, tapleb, waltetab Ja mittokord ka warrastab.

6. Se, kelle kõht on temma Jummal, Se külwab omma lihha peäl; Sest temma kõlbato ja rummal Kül leikab hädda jubba teäl. Mind, Jummal! hoia prassimast Ja te, et ellan kassinast.

7. Mind õigel wisil aita tehha, Kui süa, iua

wottan ma, Ja et ma sest woin rõmo nähha,
Siis aita aulfast tännada Sind Jfsa, Kes meid
armastab, Meid toidab ja meid jahhutab.

261.

Wifil. Mo süddant annan keigest wäest ic.

Sa Jummal, annad armoga, Mis ello linnis
tab; So arm teeb wilja kaswama, Ja tööd ka
dunnistab.

2. Meil anna, Jummal! tarwidust Ja lotust
sinno peäl, Ja hea rõle siggidust, Kui teme sedz
da teal.

3. Meil sinno armo= abbiga Ka tänna leib
on ka; Sest wottame sind tännada Ja some
rõõmsaste.

4. Meid hoia prassimisse cest, Kui annad
toidust sa. Kui rohkest same sinno läest; Siis
andkem waestel ka.

IV. Neäri päwal.

262.

Wifil. Aetka ülles minno südda ic.

Mita, Jfsus, korda minna Ue aasta armoz
ga, Ue mele anna sinna, Keik lass' häst
siggida: Olgo sinno holele, Mis sa annud min
nule. Wotta wanna lbppetada, Et ma woikz
sin ueks sada.

2. Uel aastal armo anna, Et ma pattust põs
ran

rannüüd, Wotta agga unustada Minno wans
nad rasked süüd; Minna waene pattune, Om-
mas murre, Jesuke, Sinno armo peäle lodan,
Uksnes sinnust abbi otan.

3. Kõnusta mind, Issand, jälle, Kule minu
no ohkamist, Anna minno süddamele Kurwas-
tusses hingamist. Walwan ehk ma maggan ka,
Wotta murret piddada, Surm mind ärgo surre-
tago, Egga ello lõppetago.

4. Nita ommas hallastusses, Et ma karwa-
lusseta, Keiges waimo pühhitsusses, Woiksu ilka
ellada. Nita wende armasta, Et ma neid ei kur-
wasta, Ja siin sinno pärralt ollen, Ning ka wiim-
felt taewa tullen.

5. Anna hästi lõppetada, Kui sa annud alga-
da Sedda aastad, et woin jada Temmas il-
ma kahjota. Ja sa minno kõrwasse, Kui surm
tulleb minuule; Armas Jesus, aita sinna, Ilmast
rõõmsast ärramiina!

263.

Wisil. Ei lahku minna sinnust ic.

Nüüd, Jummal, minna kidan So heldust rõõm-
faste; Au sulle anda püan, Kui ial moistan se,
Sel uel aastas ta, Et olled hõle kannud Ning
rahho meile annud, Meid aitnud armoga.

2. Meil peab meelde jama So kallis armo tõ,
Ja tänno peab sama So pühha nimmele; Sa
olled rohkeste Meid tännini leik toitnud, Ning
terweste ka hoidnud Ja kaitstud armfaste.

3. Sa annad omma saanna Meil selgest rikk-
matta, So armo noor ning wanna On näinud

lõpmatta. Sa olled heldest kääst Keik annid annud wälja; Ning waeno, többe, nälja Ka kielnud meie maast.

4. Sa olled andeks annud Meil' meie efsitust: Ei olle peäle pannud Meil' langet willetsust. Kui olleks äffine So meel mo wasto olnud, Ots oleks meile tulnud, Ei ellaks üksige.

5. So helde Jsa südda On armolinne weel: Kes wottab pattud jätta Ning lodab sinno peäl, Saab armo sinno kääst, Sell' pattud andeks annad, Ja ta eest murret kannad, Ning peästad hädda seest.

6. Oh Jsa kallis hoia, Au sulle iggawest, So Poeg se õnne toja Mind peästnud kurjussest. Sind weelgi pallume: Meil' anna rõõmsa aasta, Ning wigga eest meid hoia, Ja toida heldeste.

264.

Wifil. Nüüd Jummalale auustust re.

Oh! laulgem rõõmsa heäleaga! Keik rahwas laulage! Siit sadik' Jummal armoga On aitnud heldeste.

2. Gest wanna aasta möda läind, Unt annab Jummal ta, Se, kes meil wannal head teind, Se aitab uel ka.

3. Suur, immelik on temma au; Suur woi mus temmal ka. Maast, taewast paistab temma nou Käl' imme'ks iggapä.

4. Ta on meid toitnud armoga: Suur kitus temmale! Ta lastis tööd meil' figgida Ja piddas terwisse.

5. Käl mitmest häddast, ristist ka On temma arwitand, Ja omma kalli sannaga On ta meid römustand.

6. Oh helde Jummal üllerwel! Oh aita ikka weel; Et uel aastal keikidel Ka olleks hea meel.

7. So sanna jätta ikka weel, Et ta meid römustab, Kui kurb on waewas meie meel Ja pat meid hirmutab.

8. Sel üllemal wallitsejal Siin wenne rigi sees, Sel olgo õn, ja murre al Tark nou ja woi mus läes!

9. Hea olgo temma wallitsus Ja hea temma meel. Gest rahwal tulgo römustus Ja digus waggadel!

10. Oh helde Jummal õnnista Keik meie ülesmad; Et digust näaks ka meie ma, Kui kobbut moistawad.

11. Keik neil, kes ial wannemad Ja meile warjaks on, Kes sinno tahtmist teggewad, Neil olgo sinno õn!

12. Keik rahwast, Jummal! õnnista. Te head keikile, Et wilja kannaks meie ma, Et kõlbaks meie tõ.

13. Oh Jummal, Jummal! hoia sa Meid kurja teggemast! So pole omma armoga Meid tomba wäggewast.

14. Meist kangel olgo nälja heäl Ja sõa härwitus! Suur rahho olgo ilma peäl Ja hea terwidus!

15. Siis aasta aastalt lähhäme So pole edasi. Kui hinge wottad taewasse, Siis waew jääb taggasi.

16. Siis ellame seäl muutmatta So auu ri-
gi sees, Ja nãme sind ka lõpmatta So taewa rõ-
mõ sees.

265.

Wisil. Nüüd wõtkem Jummalale 2c.

Oh! pallugem ja laulgem, Ja rõmo heäle tõsta
kem! Et Jummal meid on hoidnud, Meid
ellus armust kaitsnud.

2. Kõl aasta aastalt läme, Ja temma armo
nãme; Kõl ellame ja kãime; Uut wanna peäle
same.

3. Ni monda hädda läbbi Sai Jummalalt
meil abbi, Kui rist ja murre õlli, Waen, sõdda
peäle tulli.

4. Kui helde emma issi Siin hoiab lapsõ-
kesst, Et neil ei sunni wigga, Kui tulleb rist
ja hädda:

5. Ka nenda wottab heldest Se armas Jums-
mal järgest Meid õmmas süles kanda, Ja meis-
le armo anda.

6. Oh! meie ello kaitsja Ja keige rikkam toit-
ja, Ei meie nou kõi tea, Kui sinna hoolt ei pea.

7. Ma kidan sinno wõimust, So armo, sin-
no truust; Sa kurja ärrakelad, Meid õnne ju-
res pead.

8. Oh! Issa meile tõtta, Ja palwet wasto-
wotta; Meil ristis rõmo anna, Et woime
wastopanna.

9. Te, et ka kannatame, Ja sinmult joudo sa-
me, Et sinna tulleb mele, Ja lodame so peäle.

10.

10. Oh! kela waeno heäle, Ja anna rahho jälle; Siis löp'wad willetsussed, Ring söa ah hastussed.

11. So önnistus meil' tulgo, Ja meie jures olgo, Et, kuhho ial läme, So armo-walgust näme.

12. Ja waeste laste Issaks Ja nende holekandjaks; Ja etfiatte saatjaks, Ja haddaliste waatjaks.

13. Keik haiged wotta aita, Ja terwist neile anda; Meid kurwaid römustada, Meil' murret wähhendada.

14. Ma pallun weel: oh aita! So waimoga meid täida; So waim meid ehhitago, Ja pärast taewa saatko.

15. Keik sedda wotta sinna Meil' keikil', pallun minna, Niid uel aastal anda, Ja mei' eest murret kanda.

266.

Wisil. Ma tullen taewast üllewelt 2c.

Se wanna aast on möda läind, Meil' olled, Jesus, head teind: Sest tänname sind süddamest, Et olled hoidnud kahjo eest.

2. Sind Issa, Poega pallume, Oh! kaitse ikka heldeste So pühha risti-koggodust, Ring hoia sedda kurja eest.

3. So sanna jätta meile weel, Sest röömsaks lähhab wagga meel: Keik wallet woödrast öppetust Oh Issand! kela keigest wäest.

4. Need pattud ärra mälleta, Meid uel aastal
tal

tal walmista, Et pattud mahhajättame, Ning
udes ellus ellame.

5. Et pärrast õnsast surrence, Ning rõõmsast
üllestoufeme, Siis soga, Jeesus! ühtlase So
auuriki lähhame.

6. Seal iggawest sind tänname, Ning Ingli-
dega lidame. Meid uskus Jeesus! kinnita, So
nimme auuks lõpmatta.

267.

Wisil. Oh Jsa taewa rigi sees! 2c.

Ut aastad meie hakkame,
Ning sind, oh Jeesus! pallume,
Et aitad sedda aastat ka
Meid lõppetada kahjota.
Oh! anna rahho, siggidust,
Ning pärrast hinge õnnistust.

V. Palwe Laupäwal.

268.

Wisil. Oh Jsa taewa rigi sees 2c.

Oh Jummal! kule üllewelt So waese kurwa
rahwa heält, Kes tunneb omma patto süüd,
Kel õigust polle ühtegit, Kel peast jalla tallast ka
Ep olle head kitelda.

2. So rahwas, Jummal! hukka läind, Ehk
sinna kül neil head teind; Keik olleme sind põl-
ga-

ganud; Ei ükski olle piddanud So käsud: hirm
on meile nüüd, Et näme ommad rasked süüd.

3. Sest langeme nüüd põlveli; Ei tohhi tõs-
ta filmadki So pole ilma häbbita. Oh Zum-
mal, Zummal! hallasta! Meid waesi ärra põl-
ga weel, Et olgo sulle halle meel!

4. Kui sinna lähäd kohtusse, Ei jä kül ükski
järrele; Keik same hukkamoistetud, Ni olleme
keik koormatud. Woi! kuhho peame minnema,
Sesamma sure häddaga.

5. Oh Jesus õnnisteggia! So werrega meid
leppita. Sa olled sünnud meie eest; Ja meie teame,
et sest Neil peab andeks antama, Kes pattud
wotwad wihtl'ada.

6. Seks anna meile armo nüüd! Ei meie kōls
ba ühtegit, Kui sa ei wotta aidata So kalli pühha
waimoga. Meid tomba pattust wäggerwast Ja
kela kurja teggemast.

7. Ja seistem, Wennad, ussinast Weel
ranna kurja teggemast. Et Zummal pakkub ar-
mo weel, Sesi sago temma meie meel. Kui
jame pattust pōõrmatta; Siis Zummal tulles
nuhtlema.

8. Oh Zummal! ärra nuhtle weel. Sul polle
mitte heameel, Et se, kes däl peab surrema,
Waid et ta peab elama. Oh hallasta! Oh hal-
lasta, Sa hallastaja, armoga!

9. Sind pallume ka ärdaste: Oh õnnista keik
meie tõ. Et wilja kannaks meie ma, Seks an-
na soia, wihma ka. Oh kela waesust, nälja
heält, Ja rõmusta so rahwa meelt.

10. Head wallitsust neil anna ka, Kes wal-
litsewad; meie ma Siis lähhab rõõmsaks.
Rahho sees Siis rahwas ellab sinno ees, Kui
õigust iggamehhele Ka lohto polest moistakse.

11. Kui tulleb surma tunnike, Siis jouda ap-
pi wäestele Ja korrista meid õnsaste So rõõm-
fisse heldeste. Siis on keik hädda lõppetud, Ja
hinged sawad rõmustud.

VI. Pühhapäwal.

269.

Ommal wiisil.

Uks hingamisse pääw on se, Mis meie tänka
peame; Et seisko argi-päwa tõ, Ja saatke
toidust hingele. Halleluja!

2. Kui praegõ on üks kallis aeg, Nüüd püh-
ha on ka siin se paik. Kes meelt ei wõtta parra-
ta, Ei sedda siin ei sallita. Halleluja!

3. Ous Jummal pühha wiuhaga, Siis waese
heält ei põlga ta. Et kites tedda palluge, Waat!
se on meie õige tõ. Halleluja!

4. Et kiitke temma kätte tõ, Kes tühiast lonud
targaste Ma-ilma omma sanraga. Suur on ta
rammo otsata. Halleluja!

5. Kui enne ilm sai ehitud, Siis innime sai
walmistud, Sel olli õigust, tarkust kül, Ja
waggadus ei pudund sel. Halleluja!

6. Oh tundke! mis ta meile teeb; Ja annab
mis

mis keik loom siin sõõb: Ta on, kes hoiab, toidab ka, Ja võttab murest piddada. Halleluja!

7. Se seisko teie meles ka, Et Kristus tousnud auuga Sel päval, ja toond rõmüstust, Ja meie hinge õnnistust. Halleluja!

8. Se, kedda nenda waewati, Ja risti sambas surmati, Et piddi ärrakadduma Ta õppetust siis teimmaga. Halleluja!

9. Sesamma peasis surma käest, Ja tousis ülles ommast wäest. Sest said ta Jungrid rõmustud, Kes temma pärrast kurwastud. Halleluja!

10. Ta naitis ennast nendele, Ja nemmad näggid selgeste Need hawad temma külges weel; Ses olli rõmus nende meel. Halleluja.

11. Et pühhitsegem diete Sesamma päwa kalliste, Ja laulgem suust ja süddamest Nuud omma kallist Jesusest. Halleluja!

12. Suur Jummal, kes sa walmistand Masilmia, ja keik ehhitand So auuks, ja mitme hädda seest Meid peastnud, hoidnud iggameest. Halleluja!

13. Keik ommad teid õppeta Meid tundma, et need laitmatta, Täis au ja sure kitusse Wäart on, ja et neid laulakse. Halleluja!

14. Oh kallis Õnnisteggia! Kes surmüst üllestousnud sa, Meid sada üllesärlama Sest patto unnest holega. Halleluja!

15. So surmüst üllestousminne Se saatko meid nuud eddase, Et selle peäle lodame, Kui waenlastega woitleme. Halleluja!

16. Oh pühha Waim! meid õppeta So sanana

na meles piddama Ja kuulma keigest süddamest.
Et usk, arm, lotus tulleks sest. Halleluja!

17. Sa õige walgus! walgusta, Meid täida
omma armoga. Et meie tõ ja ello wiis So me-
le pärrast olleks siis. Halleluja!

270.

Ommal wiisil.

Armas Jeesus! arwita Sinno sanna hästi kuul-
da. Meelt ja mõtted walmista, Palwed armust
wastowotta. Sinno Waim meid walgus-
tago: Ma peält taewa juhhatago.

1. Meil on selge rummalus, Kui so pühha
Waim ei õppe; Süddames on pimmedus, Ei
se ennesest siin lõppe. Meie kühhogi ei kõlba, Kui
sa isfi meid ei sata.

3. Oh! sa walgus walgusest, Kes meil
Jesust taewast antud, Te, ma pallun süddas-
mest, Süddant, suud ja kõrwad lahti. Pal-
wed, laulud Jeesus sinna Lasse hästi korda
minna.

271.

Ommal wiisil.

Summal olgo tännatud, Keif on hästi korda
läinud. Palwed, laulud; õppetud; Summal on
keif hästi teinud. Wotkem sedda mele panna,
Se eest temmale au anda.

2. Läkki koio rahhoga! Summal on meid õn-
nistanud, Ellagem siis nenda ka, Kuida tem-
ma

ma õppetanud. Pühha Waimmeid juhhatago,
Ja meid ennam walmistago.

3. Läh' me, ellik tulleme, On ning rahho meile
õlgo; Andko jätko leiwale, Jummal keikis appi
tulgo, Nitko õnsast ärrasurra, Ja meid wiims
selt taewa tulla.

272.

Õmmal wiisil.

Oh, Jesus Kristus! tulle sa, So Waimd
meile läkkita, Kes meid woiks aita armoga,
Ring tõe tele juhata.

2. Te lahti siud sind tännada, Ja meie süd-
dant walmista; Se õige usso anna ka, So
nimme tundina õppeta.

3. Siis laulame, kui Juglid, ka: Oh püh-
ha pühha! õlled sa, Ring pallest pallestse seal
ka Sind näme õnsa rõmoga.

4. Nu selle taewa Issale, Nu temma aino
Poiale, Nu pühhal' Waimul iggawest, Ring
tanno andkem keigest wäest'

VII. Lapse ristmissse jures.

273.

Wiisil. Tuud surno kehha mattame ic.

Oh, helde õnnisteggia! Kes sa neid läkksid ris-
tida, Kes uskwad sinno õppetust Ja noude-
wad taewa õnnistust.

E

2.

2. Ka piskolessi hüüdsid sa, Oh Jesus! sure armoga, Et piddid sulle todama, Neid ükski piddand kelama.

3. Sest tome sedda lapsokest, Et ossa saaks so ristmissesest. Oh! wotta wasto meie käest Ja peästa tedda patto wäest.

4. Ehk temma kül on wäeti, Siis temma sees on ommeti So patto juur, sest pühhitse Ja puhstaks te ta süddame.

5. So waimo anna wäetimal, Et temma elaks Jummalal, So õppetusse järrele, Ja saaks so taewa rõmusse.

VIII. Laulatamisje jures

274.

Wisil. Nüüd paistab meile kauniste zc.

Oh helde Jummal! wallitse Neid, kes sint abbiellusse So sanna järrel heitwad. Oh! õnnista neid heldeste, Et nemmad ikka rohkeste Ka omma abbi leidwad. Alita, näita Omma heldust, Et sul kitust Woiksid anda, Rõõmsast omma koorma kanda.

2. Te kindlaks nende tootust Ja anna tõssist armastust Neil, kes nüüd kottolawad. Siis nukker meel ja pahhandus, Keit riid ja taplus, tüddinus Neist ikka mahhajawad. Alita, toita Helde loja! Õnnetoja! Kui tööd tewad; Et siis rõõmsast leiwa söwad.

3. Wi hädda järrel taewa neid, Kui sulle truiks
lap

lapsiks jäid. Oh! aita isse taewast; Et saatsid
 rõõmsast nähha sind, Kui häddast läbbi olled
 wiind Ja surm neid peästab waewast. Senna
 kána Dige tele Nende mele, Kui sind noudwad;
 Et so taewa pole joudwad.

Neljas Jäggo. Palwed.

275.

Wisil. Oh Jesus Kristus! tulle sa 2c.

Müüd te mind pühhas armoga, Ning minno
 südda puhhasta. Oh! Jummal Issa, kaitse
 mind, Et süddamest ma kidan sind.

2. Oh! Jesus õnnisteggia, Mind peästsid
 omma werrega; Ma pallun sind ni heldeste, So
 rahho anna minnule.

3. Oh! pühha Waim, mind walgusta,
 Mind täida omma armoga, Mo arga süddant
 rõmusta, Et sulle ellan kartmatta.

4. Kolm=ainus Jummal surest wäest, Kes
 olled Jummal iggawest, Mind kule ning mind
 arwita. Mu olgo sulle lõpmatta!

276.

Wisil. Oh Jummal! wata heldeste 2c.

Mo hing! mis aega witad sa, Ja wadad pat-
 to peäle? Eks olle Jesus armoga Sind lahti
 õstnud jälle Ni kallist sinno pattudest, Eind

Æ 2

kan

kannud ommas süddames, Kui rippus risti sam-
bas.

2. Et wotta kindlast uskuda, Et Jesus lunt-
nastanud Sind; wälwa nüüd ja pallu ka, Kun-
ni sa abbi sanud: Mind santi, Jesus, juhha-
ta, Ja mind, kes nõdder, kinnita, Et sinno
pärralt ollen.

3. Mo kallis Jesus! aita sa, Ja juhata mind
järgest; Et waene rummal ollen ma, Mull' ab-
biks tõtta kermest: Ja aita uskus woitelda;
Mind kinnita so werrega, Ja hoia ommas ha-
rus.

4. So kätte, Jesus, annan ma Nüüd omma
hinge, ihho. Mind armust järgest tallota, Et
ollen waene pihho. Mind hoia omma sülle sees;
Siis rõmo kül on süddames, Ei kardada minna
hädada.

5. So hõleks jägo minna ka Sest tunnist ja
sest päwast. Mo Jesus! pea murret sa, Et ma
so werre waewast Saan kasso, et sa kannatand,
Ja kalliste mind lunnastand, So harousse jään
minna.

277.

Ommal wifil.

Dh Issa taewa rigi sees! Sa kassid meid
keik süddamest Kui wennaksed sind palluda, Ning
hädadas appi kutsuda. Dh! aita, et ei ükski keel,
Waid palwed peaks hing ja meel.

2. So nimmi sago pühhtitud, So sanna
selgest õppetud, Et meie pühhas ellame, So nime
me auuks järgeste, Et kauks walle-õppetud, Ja
lõppeks rahwa rummalus.

3. So riik se tulgo sinno kääst Meil nüüd ning pärrast iggawest. So waimo, omma an niga, Laas' meie jures ellada. Keik patto wiikka lämmata; So koggodust nüüd õnnista.

4. So tahtminne sin ilma peäl Sündko kui taewas illewel, Et sega rahhul olleme, Mis meile sünnib ialge. Keik kurja tahtmist tallita, Mis puab sinnust lahkuda.

5. Peatoidust anna heldeste, Ning mis muud tarwis ihhule. Meid hoia többe, tulle eest, Ning peästa nälja, waeno kääst; Et meie rahhul el lame, Ning sinno sanna kuleme.

6. Meil anna andeks meie süüd, Et need ei ial waewa meid; Siis omma wiikameestele Heal meel andeks anname: Ning te meid wal mis, kartma ka Sind süddamest hea melega.

7. Meid ärra jätta abbita, Kui pat meid ha ktab kiusama. Kui kurri rahwas ukkutab, Ning meie lihha kihhutab; Siis anna woimust kow waste, Et usso läbbi woidame.

8. Meid peästa keigest kurjast ka, Et kurri aeg on ellada; Meid hoia kurja surma eest, Ning peästa wiimse hädda feest. Oh! wotta meie hingekest, So auu riki iggawest.

9. Nüüd üttelgem keik ussoga: Amen, oh Issand! arowita, Et meie kindlast ussume, Et meie palwet kuultakse: So sanna peäle julgeste Nüüd Amen! meie laulame.

278.

Wifil. Oh Jesus! üllem abimees re.

Oh! mitto waewa ilma sees Käib meie ello peäle, Se peab katsma iggamees, Ja tulleta-

ma mele, Et keigeparram ello teal On willetsfus ja waewa heäl, üks häddalinne asfi.

2. Adama pat ja rasked süüd, Meed tewad meile hädda. Oh Jummal! anna meile niüd, Et woime moista sedda, Et olleme keik jölledad, Ja hädda sees ka söggedad, Se on üks waene luggu.

3. Mo Jummal, sinnult illewelt Mo südda abbi otab. Oh! kule omma rahwa heält, Mis sinno peäle lodab! Meid aita omma Waimoga; Meil' õnsa otša walmista, So Poia parrast, Amen.

279.

Wisil. Keik kallis hinge õnnistus rc.

So heldus, Jummal! ullatab Keik ülle ma ja taewa. So hallastus meid õnnistab Ja lõppetab keik waewa. Ka minno lotus olled sa. Sind, omma Issat, pallun ma; Mo palwet kule heldest.

2. Ei minna rohket warrandust Ei pallu, ega ga rahha. Mul anna agga tarwidust; Ei enam ma ei tahha. Mo meelt sa agga walgusta, Et õppin sind so poega ka Ja isseennast tundma.

3. Ei pallu ma ka ilma au; Ehk sedda mitto püüdwad. Sels aitts mind so armo nou, Et head mind heaks kiitwad. Mo au se olgo heas töös; Et wagga vollen sinno ees, Ja neil, kes head, armas.

4. Pitsk igga polle mitte ka, Mis ma oh Jummal! ihkan. Et targaste woin ellada,
Sels

Geß ma so pole õhkan. Mo ello aeg on sinno
kä. Kui süren, anna heldeste Mul armo so
ees leida.

280.

Wisil Jummal ma ning taewa loja re.

Wata Jummal! siin ma rummal Heidan eu-
nast põlwele. Nutto heäle, lapse mele Toon ma,
Jesús, sinmule; Lasse ennast minnust leida,
Kes ma tuhk, ja põrmoke.

2. Wata jälle minno peäle, Käna mind so
järele. Culle jouan, Sind ma nouan, Kui so
parris lapsoke; Lasse ennast minnust leida, Wot-
ta mind, ja minnusse.

3. Armo püan, appi hüan, Jssand, sinno
hallastust, Mis leik sawad, Kes sull' armsad,
Kes siin noudwad armastust; Lasse ennast min-
nust leida; Kes sind saab saab õnnistust.

4. Taewa selgus! hinge walgus! Jesús, kule
heldeste Minno waewas on mul taewas Trõõstiks
minno Jesuke: Lasse ennast minnust leida, Kallis,
wäggen Jesuke.

5. Waat, kui halle on so talle, Ja so lapse
nutto heal, Kurwastusses, allandusses Laulab
ärdast minno keel: Lasse ennast minnust leida,
Wägga nouab sind mo meel.

6. Ilma käre, rikkus, warra, Lust, au, leik
mis ilma peäl, Teeb mul hädda, fest mo süd-
da Nouab, mis on üllewel: Lasse ennast minnust
leida, Jummal! walmis ollen teäl.

Lastele laulda.

281.

Wisil. Nüüd on se pääxo jo löppenud re.

Ma ollen weike lapsoke, Ja puian õnnistust;
Ma ollen rammust nõdroke, Ei tea hakkas-
tust.

2. Sa ollid, õnnisteggia! Mo heaks üks
lapsoke: Sa peästsid omma werrega Mind wae-
wast, häddastke.

3. Noud, armas Jesus! anna sa, Et tän-
nada woin sind: Ma ollen ilma kartmatta, Et
armastasid mind.

4. Ma mõtlen, sest et kuulnud ma, Et mo
noort süddant kül So andeks olled tabtnud sa;
Se polle nalli sull'.

5. Siis wotta minno süddame, Mo kallis
Jesuke! Ma tean, et on so omma se, So om-
ma, armoke!

6. Mind wotsid lapses wasto sa Kristmissest
heldeste, Ja kui weel ollin moistmatta, Mind
loid jo ueste,

7. Mo hing nüüd terweks, selgetks ka Sai
pestud puhtaste: Kül sedda tõ-est ussun ma,
Mis on weel hinge tõ?

8. Kui tootud, hing peab ka, Mo Jesus!
ollema So omma, tiggedusseta End puhtaks
piddama.

9. Ei olle joudo ühtege Mo waele lapse kões:
Nüüd aita Issand Jesuke! Sa aimus tuggew
mees!

10. Mo süddamefest hoia sa Se eest, mis rojastab
So werri pessis, puhtaks ka Weel peab,
puhastab.

11. Kui korristad siit ilma seest Mind norelt,
mis on sest? Ma peäsen mitme hädda käest,
Saan rahho iggawest.

12. Kui ennam aasto pean ma Siin seisima,
wannaks lään, Mo kulla Jesus! aita sa, Et pal-
jo head ma teen.

13. Kui puhhaste saan elland ma, Sest sels
sain ristitud; Siis õnsa otsa sata sa, Ja anna
mulle suud.

Waesel lapsel.

282.

Wisil. Jesus õnnisteggia 20.

Waene laps ma ollen teäl. Waeste laste Jõ-
sa! aita! Aita mind siin ilma peäl, Hallastust
ja armo leida. Hoia mind ja kaswata; Sest
ma ollen isfata.

2. Minno õnsad wannemad Surres mind so
hoteks andsid. Sa keik murred õnnistad, Mis
mo eest siin nemmad randsid: Sinno truus, ar-
mastus Olgo siis mo kinnitus.

3. Minno hinge, ihho eest Hoolt, oh armas
Jummal! pea. Anna tarkust sinno teest, Mis
ma ennefest ei tea. Aita, et jo norelt ma Wot-
tan waggast ellada.

4. Keigest patto rojusfest Minno hinge puh-
taks hoia; Walle-usto süddamest, oh mo Jum-
mal!

mal! ärraagia. Aita, et ma truiste Teen so mele järrele.

5. Wottaks monni kiusada Mindki patto kurja tõle; Aita siis et woitsen ma Ja et ikka sulleks mele: Et, kes patto wasto teal Panneb, se saab õnsaks seäl.

6. Waeste laste kinnitus, Minno Jäsa ja mo Jummal! Sinno waimo walgustus Olgo mul, kes ma weel rummal! Sega mindki juhata, Siin ja pärrast surma ka.

Koli lapsel.

283.

Wisil. Nüüd risti rahwas laulage.

Mind õppetakse selgeste; Sest kidan ma sind, Jummal! Mind kolitakse targaste, Et minna waene rummal Keik tarkust saaksin õppida, Mis ma = ilmas woib juhata, Et auuga ikka ellan.

2. Ma õppin tundma Jummalat, Kes mind on seie lonud, Kes ma = ilma ja taewad, Ja keik on ette tonud, Kes mul on Jäsa üllewel; Sest rõmus kül on minno meel, Kui temmast õppetakse.

3. Sest minna tahhan rõmoga Keik tarkust wasto wotta; Et saaksin rohkest õppida, Sels tahhan ikka tõtta. Mo Jummal! aita isse mind, Et saaksin selgest tunda sind Ja woiksin waga gaks sada.

4. Kui õppetaja õppetab, Siis hoia laisko lõmast, Ja kui ta sinnust tunnistab, Mind holes
tu

tumaks jämast. Pääto pätwalt te mind targes
maks Ja hea sees ka kowwamaks; Mind sata
isfe tele.

5. Siis minna kōlban sūmule, Siin ma peäl
head tehha. Ma kōlban liggimessele; Ja igga-
mees saab nähha: Et minnust tulleb õige mees,
Kes jubba nore põlwe sees Keif õigust tagga
nouab.

Nore rahwale.

284.

Wisil. Wortta Jofandat nüüd kitta.

Noor ma ollen, kitust anda Tahhan ma mo
Jummalal, Kes mind wotnud armust kanda,
Kes jo olli wäetimal Toetajaks, Kaswatajaks,
Kes mo ihhul woimustke, Moistust annud hin-
gele, Kes mul weelgi kinnitajaks. Tännades
ma laulan tal, Omma hea Jummalal!

2. Minna ellan, teised läinud Laste põlwes
maggama. Mis ma ollen head teinud? Et mind
pandi ellama. Tõõst, et piddin tedda noudma,
Head ikka teggema, Kurja ikka wihtama, Tae-
wa pole targast joudma. Tännades ma laulan
tal, Omma hea Jummalal!

3. Jo ma tunnen täiet rammo Keiges ommas
liikmettes. Moistust, tarkust sain ma ammo,
Temma sanna õppides. Tõõd ma jäkkan täiest
tehha; Temma aitab heldeste, Kui ma saan
ka järgeste Siit ma ilma waewa nähha. Tännades
ma laulan tal, Omma hea Jummalal.

4. Noor on alles minno südda. Kinnita, mo Jummal! mind, Et ma ikka ilma süta Ellan, truißt tenin sind. Minno himmud tallitada Wotta sinna armoga, Et ma sind ei wißhasta, Et ma woiksin õnsaks sada; Siis ma laulan Jummalal, Omma õnnisteggial!

Sui noor rahwas eßsimeß lorda
lauale lähhäb.

285.

Wisit. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Sul, Jummal! ennast hopis lubban, So san-
na kuulda järgeste. Sul omma süddant ikka
annan, Mo Jesus! kes sa heldeste Mind patto
waewast lunnastand Ja mind süit sadik aw-
witand.

2. Oh, pühha Waim! kes walgustanud Mo
pimme süddant, aita mind, Et, mis ma sinnust
Pätte sanud, Ka hoian, et ma ikka sind, Kolm
ainus Jummal! lõpmatta Ka woiksin truißt
tenida.

3. Ma ollen kül jo patto teinud Ja rumma-
lusfes eßsinud. Et ma nüüd ollen targaks läi-
nud Ja tean, mis sa felanud; Siis hirm
mul peab ollema Se kurja eest, mis wihtad sa.

4. Mind juhata, mo Jummal! isse; Mind
fela patto teggemast. Oh hoia mind ka kurja
sisse Meest wasto jälle langemast. Mind aita
omma armoga Siis saan ma waggast ellada.

5. Se pääw mul tulgo ikka mele, Mil ma
ful

ful truust tootand: Ja kui ma elsin kurja tele,
Ehk ollen ka jo kummistand; Siis nomigo mo
südda mind, Et ollen mahha jätnud sind.

6. Oh, aita agga kinnitada, Mo kallis Dnnis-
teggia! So õppetust, ja walgustada Mind
wotta pühha waimoga; Siis woitlen ma siin
wahwaste, Ja ellan waggast järgeste.

Wagga abbiello:rahwale.

286.

Sellammal wiisil.

Sa olled abbiello seadnud, Oh Jummal! sure
armoga. Sa olled targast ikka teadnud, So
seadust üllespiddada. Ei ükski saand weel riik-
kuda, Mis meie õnneks seadsid sa.

2. Ka meid sa olled kofko aitnud Ja olled meid
ka õnistanud, Meid ikka armastuseses hoidnud
Ja, kes meist ial kummistand, Sai pea jälle
leppitud Ja siiski ikka armastud.

3. Ni piddasid meid rahho tele Ja õnnistasid
meie tõ. Sa andsid meile ühhe mele, Et teggi-
me keik rõõmsaste. Ja nenda sinna aitsid seks,
Et meie tõ keik lörda läks.

4. Meid pea ikka armastuseses, Oh Jummal!
siiski kela sa, Et mitte roppus kimalususes Et
ükski hakkaks ellama. Sest kassinaste kaksid
sa, Ka abbiellus ellada.

5. Et olgo sinno armo läbbi üks nou, üks meel
meil otsani. Se keelgo pahha ello häbbi; Se
pid

piddago ka allati Meid ühhes nous, et lapsedke
Siis kaswatame targaste.

6. Kui peab surm meid lahbutama; Siis olgo
lotus süddames, Et sa meid tülled ühhendama
So iggawesse rõmo sees. Seäl täieks saab,
mis polikul Siin jänud. Au ja tänno sul!

Perrewannemattete.

287.

Wisil. Reik Kallis hinge õnnistus xc.

Mind, Jummal! olled auustand, Mind perre pe-
aks pannud. Mind olled sinna armastand; Mo
kæe alla annud Mo rahmast, kes mind teniwad
Ja sures waewas orjavad, Kui minno teggo
tewad.

2. Oh' anna armo minnule, Et ma sind ap-
pi hüan, Et digust omma perrele Ka ikka tehha
püa, Et neile diget toidust ma Ja rided ja mu
palga ka, Mis neile tülleb, annan.

3. So sanna ütleb selgeste, Et palga peab
sama, Kes tödd teeb liggimessele; Et peab ar-
mastama, Kes meie eest siin waewa näab, Et
kõrwal kättemaksjaks jääb Suur Jummaltaes
was isse.

4. Mo meles seisko kõrwaste, Mis sa meil
kinnitanud; Sest tõeks se lähhäb tõeste, Mis
sinna ahwardanud. Sa seisad waese perre poolt
Ja kannad selle eest ka hoolt, Kes kissendab so
pole.

5. Ei olle sellel õnnet tõest, Kes jättab tassumatta, Mis teised teinud temma eest; Gest ta on tännamatta. Ei lähhä korda temma tõ; Ja warrandus lääb laiale, Mis ta ni santist forjand.

P e r r e r a h w a l e.

288.

Wisil. Oh kuhho lähhän ma ic.

Oh Zummal, sinno peäl Ma lodan ikka teäl; Et waene orri ollen, Siis sinno jure tullen. Mind isse armust aita, Keik, mis mo kohhus, täita.

2. Mul anna hea meelt Ja tarkust üllerwelt, Keik omma tööd siin tehha Ja truiß waewa nähha. Sa tunned keik mo hädda Ja tassud armust sedda.

3. Ma tenin perremeest, Ja murretsel mo eest. Te, et ma tüddimatta Ja wastopannes matta. Sa sanna ikka kulen, Ja tru ja ussin ollen.

4. Mul terwist anna ka, Et saaksin keelmatta Mo tööd ja teggo tehha: Saan ma siis waewa nähha; Siis sudan sedda kanda Ja sulle kitust anda.

5. Keik laiskus kaddugo: Kes laiß ja kõlbas to Ei wiitji tööd siin tehha, Ei tahha waewa nähha, Se lähhäb ikka nurja Ja kippub tehha kurja.

6.

6. Gels olgo mulle teäl Tru, Kassin, puh-
has meel: Ei sunni siis mo läbbi, Mis kabiuks
on ja häbbi, Mis hingele teeb waewa Ja mulle
kelab taewa.

W i g g a s e l.

289.

Wisil. Oh issa taewa rigi sees. ic.

Se on so pühha tahtminne, Et minna ollen
wiggane, Mo Jummal! waene ollen ma, Suurt
waewa pean näggema: Ja siiski ma ei nurrise;
Ma lodan sinno peäle.

2. Sa pead ülles armoga Mi taewa, kui ka il-
mama Keik sinno lomad ellawad, So armo peäle
lodawad. Sa leiad nou, kui hädda lääes, Et
äbbi leidwad wallo sees.

3. Ja minna, kes ma tunnen sind, Et ikka
armastasi mind, Ma peaksin sest torkuima, kui
sa ka wottad karsuda Molapse meelt, mo kannas-
tust, Mo lotust, ja mo armastust?

4. Siis ollefin kül moistmatta. Keik mis sa
teed, on laitmatta, On hea mul. Sest targaste
Sa panned minno peäle ka willetsust ja lutsud
mind, Et pean kowwast noudma sind.

5. Mul anna agga kannatust, Ja kinnita so
armastust ka mulle raske risti al; Et sinna ellad
üllewal Ja murret pead armoga, Ei ja ma ial
abbita.

6. Mo ello waewa wähhenda. Mo risti al
mind römusta. Mo Jummal! ärra jätta mind;
Siis

Siis iggawest ma kidan sind, Kui on mo häde
da löppetud; Siis ma saan sinnust rõmustud.

7. Au, kitus olgo Jummalal Ka minnust om
ma waewa al. Ta teeb keif hästi, mis ta teeb.
Ta teab, mis meil tarwis läab. Ma tahs
han heamelega Mo risti kanda keelmatta.

Wanna rahwale.

290.

Wisil. Oh! kuhho lähän ma.

Sind, Jummal, tännan ma. Sa olled löps
matta Mul Isaks ma peäl olnud, Mul ikka
appi tulnud, So leiwaga mind toitnud Ja häde
da sees ka aitnud.

2. Jo nores põlwes sa, Mo helde kaitfia!
Mind olled ikka hoidnud, Siitsadik mind kül
aitnud, Mul armo ikka annud; Ehk ma kül was
to pannud.

3. Kül patto ollen teind Ja kurja te peäl
känd; Ei süski maksnud sinna, Mis kurjast
teggin minna. Mind isse leppitasid Ja ikka ar
mastasid.

4. Ni ello mulle läks. Ma sain keif head seks,
Et ma sind piddin noudma, Ja head tehha joud
ma. Oh olleksin ni kändud Ja sinno tahtmist
teinud!

5. Kül olin holetu, Ja heaks kōlbato. Mo
Jummal! isse aita; So armo weelgi näita:
Mo pattud andeks anna, Mind nüüdki weel ka
kanna.

6. Ma ollen wannajis, Hal, waene, ram-
moto. Jo maggama on lainud, Kes moga teed
on lainud. Kul ma ka lahhan pea, Ehk om-
ma lord ei tea.

7. Mind isse walmista, Et saaksin rahhoga
Siit ilmast arramiina, Kui sa mind kutsud
sinna, Kus waggad ikka jawad Ja sinno romo
nawad.

8. Oh! aika woitelda Mind omma wäega, Et
wiimsed ello pawad Weel hinge kassuks las-
wad. Siis kites seina tullen, Kus ikka rah-
hul ollen.

Hea ilma pärräst.

291.

Wifil. Jummal ma ning taewa loja.

Kes sa olled ilma loja, Meie üllespidaja: Sa
ka olled wihma toja Ja ka soia jaggaja. Pea
murret ikka weel, Et keik kassuks wäija peal.

2. Meie tö se on käl tehtud Wifil pärräst, dies-
te. Et sest siggidust saaks nähtud, Jummal!
se on sinno tö. Ardaste sind pallume: Onnis-
ta meid heldeste.

3. Anna meil nisuggust ilma, Et woiks wiija
kasswada. Pea sinna omma silma Wilja ülle ar-
moga. Anna ommal aial ta Soia järrel' wiija
ma ka.

292.

Wisil. Oh Jõsa taewa rigi sees.

Oh Jummal, Jummal! õnnista Meid ikka hea ilmaga; Meil anna wihma, soia ka; Et wilja kannaks meie ma, Et siggineks keik meie tõ, Ja leiba olleks rahwale.

2. Ei meie salga omma süüd. Meil õigust polle ühtegit. Et mõtle omma armu peal; Meid waesi kannu ikka weel; Ja lasse wiija kaswada Ja weistel nende toidust ka.

3. Meil anna ikka heldeste, Et nenda õlleks ilmoke, Et soia järrel wihma ta Kul järrestikke saaks se ma, Et mis sa annad, pouaga Ei lähbaks jälle kaddumä.

4. Oh! kela, et liig wihmoke Ei rikku ärra meie tõ. Kui liast hakkab saddama, Siis lähhab kahjo teggema, Siis rahwas, wäesed; murre sees, Ja waewas äggab iggamees.

5. Oh! kannu sinna isse hoolt Ja seisä meie waes poolt Sa olled meie abbimees, Kes ikka aitab hädda sees. So peäle meie lodame; Sa kuled palwet heldeste.

293.

Wisil. Oh risti, rahwas! kannata ic.

Oh Jummal, dige tassuja! Kui raske on tõ wihha, Mis upris sure witsaga Kadib ülle keik se lihha, Kui taewas } meie kinni jääb } Ja meile }
wihma liasta } Meil }
sure

2

sure

sure poua teeb
waestel' annab järgeste, } Keik omad sawad
kurwaks.

2. Ei meie kela ommad süüd, O Issa! andeks
anna, Ja anna kindlat lotust nüüd: Meid armo-
sikkult kaäna; Last } wihma }
} kuwa } tulla rõmoga,
Kui pallub murren meie Ma, So pühha nimme
pärrast.

3. Oh! mõtle, Issand, meie peäl, So kalli
nimme auuks, Meid waesi aita ikka weel, Meil'
olle häddas nouuks. Mis tootad, ei walleks
jä, Sa aitad ikka rohkest; So seädus seisab
kindlast.

4. Ei suda woõrad jummalad Meil' waestel
} wihma }
} kuwa } anda. Sa õnnistad keik meie maad,
Sa aitad murret kanda. Sul on keik woimus
ülleweel, Ja meie jures ilma peäl; Meid aita,
armas Jummal!

Semendamise aial

294.

Wisil. Armas Jesus, arwoita.

Semet wime wäljale. Põld on walmis; Tõdd
on tehtud. Piisut mahha külwame; Leikus-
ses saab rohkest nähtud, Kui meid Jummal õn-
nistanud Ja meil jätko jure pannud.

2. Waewas meie külwame Nüüd kül omma
wilja mahha. Siiski meie teame: Ei sa Jum-
mal!

mal! ial tahha, Et tõ jääks meist teggematta,
Ehk ka siinust tassumatta.

3. Ünnista siis meie tõ; Lasse meid sest kasso
sada. Anna rammo põllule, Et woiks wilja
kaswatada; Siis keik lomad toidust leidwad,
Ja sind kites lõhhud täitwad.

4. Sinno kätte-jättame Wilja, mis on mahha
tehtud. Hoiu sedda heldeste, Et ei saaks sest kabe
jo nähtud. Kela rahhet ja keik kurja, Et ta
maas ei lähha nurja.

5. Hoiu meid ka sõa eest; Anna rahhus leis
kust kätte. Täita siis ka iggameest Temma räs-
ke waewa ette. Terwidust meil ikka olgo, Hea
meel sest keikil tulgo!

Leikusse aial,
kui rohke leikus on.

295.

Wistl. Nüüd põlgan minna rõõmsaste.
Et kiitke omma Jummalat, Kes ikka armo
näitnud. Ta ünnistas ka meie maad Ja on
meid armust aitnud. Keik sinno tõ On järgeste
Sul ikka korda läinud, Kui waewa olled näinud.

2. Et wata wilja täieste On temma kaswata-
nud, Ja iggamees on rohkeste Nüüd omma lei-
ba sanud. Ni toidab ta Meid armoga, Kes
omma tööd siin tewad Ja kites leiba sõwad.

3. Et leika agga rõmoga Mis Jummal sinnul
annud. Et prugi agga tännoga, Mis olled

Kokko pannud Oh! hoia sa, Mis anti ita, Ja
prugi sedda heaks. Ja ärra raiska pahhaks.

4 So waesel wennal jägga sa Nüüd heldest
temma jäggo. Sest, mis sul anti armoga;
Siis rõõmsaks saab ta näggo, Mis häddaga
Ja leiwata. On ammo kurwaks läinud Ja rõ-
mo polle näinud.

5. Oh! wotkem tänno anda sel, Kes leikust
õnnistanud Ja hea olnud waestel Ja meid on
rõmustanud. Et olgo teal üks laulo heal Sel,
Kes meid ikka hoidnud Ja wiljaga meid toidnud.

6. Au, -titus olgo Jummalal, Kes rammo
tõle annud, Kest terwist andis waewa al Ja
isse murret kannud, Et rahhoga Du kokko ka
Nüüd meie leikus sanud. Ta on meid armis-
tanud.

7 Ta andko kallist terwidust, Et ikka tööd
saaks teha. Ta andko tõle siggidust, Kui
waewa annab nähha. Seal iggawest Saab
temma läest Ka armo palka kätte, Kui läme
temma ette.

Kui kassin leikus on.

296.

Selsammal Wisil.

Mis Jummal teeb on hea töö! Mi mõtlewad
ta ommad. Kui polle rohket leikust kã, Siis
uskwad siiski nemmad: Et ommeti Ta allati
Ka siis neid heldest aitab Ja ikka neid ka toidab.

2. Mis Jummal teeb on hea töö! Mi andes,
Kui

Kui ka wõttes Teeb temma head keikile, Meid mitte mahhajattes. Ja karristab Ja armastab Meid süiski truist ikka, Ja parrandab keik wigga.

3. Mis Jummal teeb, on hea tõ! On põllo peäl saab näitud, Ja süiski, kui on leikus ka, Saab wahhest wahhe leitud. Gest Jummal teeb, Et mahha jääb, Mis kelab õnsaks samast, Ehk süddant parrandamast.

4. Mis Jummal teeb, on hea tõ! Mis tahab ta, se olgo! Ja olleks wahhest nälg ka ka, Ja arm meil agga tulgo! Ja olgo ka süis meiega! Ja rõmustago mõtte, Kui tühhi tulleh kätte!

5. Mis Jummal teeb, on hea tõ! Kui wahhe leikatakse; Süis Jummalast üks rasoke ka heldest õnnistakse. Ja sannast saab, Mis kinnitab; Se tootab ka taewa, Kus polle enam waewa.

6. Mis Jummal teeb, on hea tõ! Muud ta ei tahha tehha Ehk kül meil polle rohkeste; Süis same süiski nähha, Et armoga Meid toidab ta, Kes temast abb: ootwad Ja temma peäle lootwad.

Wies Säggõ.

Gest palumised
Wallitsejatte eest.

297.

Wifil. Ma hüan, Jesus! appi sind.

Ma wallitsejad seädsid sa, Oh helde Jummal taewas! Et piddid meile ollema Pea war-

juks ello waewas. Nu olgo sest ka sinmule ka minno polest antud, Hoolt ka kantud, Et teeksin järgeste, Mis minno peäle pandud.

2. Oh! anna neile head meelt Ja tarkust waltsiteda, Et nemmad kuulwad rahwa heält Ja sinno sanna möda Sel oigel õigust moistawad, Ka waatwad alwa peäle, Õige tele Keik rahwast sadawad, Sind tulletades mele.

3. Te, et ka keelwad targaste Keik hirmsad sõddimissed, Et jääksib mahha järgeste Need werre wallamissed. Seks anna neile woimust ka, Kui teised sõdda tõstwad. Sinna kestad Kul omma wäega, Et rahho sees meid jätwad.

4. Reid lasse ikka pehimeste Keik maks peäle panna! Et rahwas ellaks hõlpsaste, Seks tarkust neile anna. Se maks, mis peäle panti di meil, Se sago truist kätte Meel ja mõtte Se truiks jägo neil Ka nende murre ette.

5. So sanna, Jummal! neilegi Nu wäärt ja kallis olgo! So õige kohhus allati Ka nende mele tulgo, Et ennast hoidwad patto eest Ja tulletawad mele, Et sa jälle Ka arro küssid tõest, Et jäwad õige tele.

6. Neil olgo ikka hea meel, Kui rahwa peäle waatwad! Neil olgo rõõm ja rahho weel Se murre al, kui saatwad, Mis hea on issa maale. Oh! juhhata neid isse Õnne sisse! Reid aita heldeste Ka omma taewa sisse.

298.

Wisil. Jesus Õnnisteggia.

Nuustagim üllemad! Jummal on neid isse pannud. Se, kes kardab Jummalat, Tännab ka,
et

et ta neid annud; Mõtleb ikka selle peäl, Et
meil neist on kasso teäl.

2. Rahhus meie ellame Nende al, kes wal-
letsewad. Kaugel on meist waeno heäl, Eest
et nemmad õigust tewad. Kitus, au on wag-
gale; Hirm on kurja teggiale.

3. Tännagem sest üllemad, Kes meil sedda
head tewad. Olgem truid allamad Neile, kes
ni wallitsewad. Kuulgem sanna truiste, Ella-
gem keik waggaste.

4. Kandkem hea melega, Mis on meie peäle
pandud. Hoidkem kasko holega, Mis meil ial
neist on antud. Mafskem omma maksu ka It-
ka hea melega.

5. Armastagem truist neid. Meil on rahho,
õigust nähha. Nemmad armastawad meid,
Püüdwad meil ka head tehha. Onnis on se rah-
woke, Kes neid peab kalliste.

6. Üllemad ja allamad! Wotke õigust ikka
tehha! Summardage Jummalat! Head sate siis
keik nähha. Ous se üllem allam se? Üks on
Jssaks teikile.

Õppetajatte eest.

299.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Oh aita, Jummal! et woib olla So armo
wäggi rohkeste Sel, kedda sinna kaskid tulla
Meil õppetajaks heldeste. Saks isse tedda aw-
wita; Siis ta tõ polle asjata.

2. Kui temma külwab sinno sanna, So kal-
li poia õppetust; Siis sinna heal soemmel anna
Ka omma Waimo siggidust, Et taewa tarwis
rõõmsaste Sest willi toufeks rohkeste.

3. Oh! anna, et ta koggodussest Ei ükski
mitte hukka lääks! Et temma ello tunnistussest
Ka iggaüks head märgi nääks! Et ta meid sel-
gest õppetab, Ja isse meile märgiks saab!

4. Ka anna walle usso peäle, Oh Jummal!
woimust temmale; Et ta neid aitaks õige tele,
Kes ellawad weel pahhaste. Seks anna tem-
mal julgust ka, Et kurjaid ta woiks nomida.

5. Tru armastus meid ühhendago Ka omma
õppetajaga Keif temma meist ka kätte sago,
Mis temmal tulleb tashuda. Kes sind, oh
Jummal! armastab, Se ka so teenrid auustab.

6. Jah! meie lodame so peäle, Oh Jummal!
et so helde meel, Mis meid jo aitis sinno tele,
Meid eddespiddi aitab weel. Sa ikka meid
weel arwoitad Ja omma sanna õnnistad.

7. Se õppetaja üksford õigo, Oh Jeesus!
sinno parral kael; Ja senna iggaüks ka tulgo,
Kes ial tedda kuleb teal. Siis ellame keif tem-
maga So taewas ikka rõmoga.

Maapiddamise eest.

300.

Wifil. Oh kühho lähhän ma re.

Oh Jummal abbimees! Sa omma sanna sees
Meil olled tootanud, Ja wägga linnitanud, Et
tahhad appi tulla Ja meile aitjaks olla.

2. Mind armust kule sa, Kui minna pallun ka,
Et annaksid mo tõle Mul ikka hea mele, Et
mul woiks forda minna, Mis tehha käksid süna.

3. Seks anna armo nüüd, Et ma ei jätta
süüd Ses, mis ma wottan ette; Ja õnnista mo
kätte Keik tööd, mis tehha tõttan, Et targast
ette wottan.

4. Mo ello maia peäl On olgo ikka teäl! Kui
ma, mis õigus, nouan Ja hoida ikka püan,
Mis sa mul isse pannud Ja tõ peält kätte annud.

5. Mind lasse targast ka Mo maia piddada.
Kes ikka jomas õiskab Ja omma leiba raiskab,
On laiskja häbbematta, Se on sul tannamatta.

6. Oh, kela ahnust ka Kes lia himmoga Siin
rikkust ikka otsib Ja selle peäle trotsib, Se un-
mustab sind pea Ja keik, mis sõ ees hea.

7. Oh! lasse siggida, Mis mulle andsid sa. Mo
warra, weiksed, wilja, Keik wotta warra, hilia
So omma kätte hoida, Et saan sest ennast toita.

8. Au, kitus, tanno sul Se eest, et olled
mul Siitsadik kaitseaks olnud Ja appi ikka
tulnud. Mind eddespiddi aita Ja armo mulle
waita!

Wannemad laste eest.

301.

Wifil. Jesus te, et sinno hawoad.

Wotta isse murret kanda, Jummal! minno
laste eest. Siina wotsid neid mul anda On-
ma helde Jõsa käest, Õnnistusseks kutsitud
Ja

Ja se peäle ristitud, Et ka nemmad, kui so ommad, Head teggema siin peavad.

3. Tännini sa olled aitnud Neid, ja olled kinnitand; Olled heldeste neid toitnud, Raitsnud ja neid jubhatand. Nemmad on mo warrandus Ja mo kallim rõmustus, Nende läbbi mulle näitad, Et sa mind ka rõmuks aitad.

4. Norelt isse tunda saanud, Et mo Jummal ollid sa. Jummal! kes mind awwitanud, Olle ka mo lastega. Wata heldest nende peäl. Jubhata neid ikka teäl, Et jo norelt head tewad, Et ka ükskord õnsaks läwad.

4. Mitmed kurjad kiusatussed Katsuvad neid ilma sees. Mitmed sured pahhandusfed On weel alles neile ees. Parrem neistki kurjaks lääks, Kuita ikka kurja nääks Ja kui Jummal hoolt ei kannaks Ja neil rammo, tarkust annaks.

5. Wotta siis neid awwitada, Jummal! omma wäega Ja so tele jubhatada, Omma hea Waimoga. Wita neidki heldeste, So meelt tehha targaste. Watto häbbi eest neid hoia; Sedda sa kaugele aia.

6. Kui kaua ma peäl jäwad, Te, et iggal päwalge Nemmad parremaks weel läwad, Siino kasso järrele. Wialikko õnnega Need, kui tahhad, õnnista; Alga kela, et ei wotta Selle sees so õigust jätta.

7. Argo wotko nemmad tehha Waewa liggi messele; Siiski ükski sago nähha, Et siin saaks sid häbbisse. Kassuks olgo nemmad teäl, Ussinad ka heal töö! Omma male nemmad jägo! Omma leiba nemmad sõgo!

8. Wiimne pääw weel rõmustago Minno
lap

lapsed ja ka mind! So arm, Jummal! juhhatago
Meid, et same nähha sind. Siis ma ütlen rõs
moga: Siin ma ollen nendega, Kedda sinna
minnul annud; Keik on nemmad õnsaks sanud.

Lapsed wannematte eest.

302.

Wisil. Jesus Dnnisteggia 2c.

Sind ma wottan tännada, Jummal! ellada
ka sulle. Sinna andsid armoga Nende läbbi
ello mulle, Kes mo armsad wannemad, Kes
mul head teggewad.

2. Ollen ma neid kurbastand, Ollen minna
weelgi rummal, Mitte küi neid armastand; Oh
siis anna andeks, Jummal! Wägga sedda kah-
hetsen, Mis ma rummalusses teen.

3. Waewa, kurbdust, ahvastust Minno
parrast nemmad tundsid. Nuttes näitsid kannatust
Ja mind hirmoga ka sundsid Hea, targa tõele.
Näggid wallo järgeste.

4. Uita nüüd, et tõeste, Kui üks hea laps,
neil ellan; Ja kui rõõm on nendele, Nendega
ka rõmus ollen. Te, et, kui neil hädda läes,
Ma ka nuttan õhkades.

5. Sannawõtlik lasse ka Neile mind siin ikka
olla; Ja keik tehha rõmoga, Mis woib neile rõs-
muks tulla, Enne weel, kui wannemad Mind ka
sedda käsliwad.

6. Minno dnnisteggia. On ka minnul tähte
jätnud; Ehk küi taewast tulli ta, Siiski ta siin
ikka

ikka wõtnud Auustada wannemid, Tehha keik,
mis käsksid.

7. Sest ma, Jummal! pallun sind, Mita, et ka
renda ellan. Zeius juhhatago mind, Et ma
sanna wõtlif ollen Nende wasto, kedda sa käsksid
mo peäl walwada.

8. Mita, et mo wannemad Ikka wannemaks
weel sawad. Hästi nemmad ellawad, Kui so õnnet
endil sawad. Önnistä neid rahhoga, Täida
neid ka rõmoga.

9. Kõmuks mulle olgo se, Au sest sago minz
nä nähha, Kui ma wõttan truiste Nende sanna
järele tehha; Siis sa mindki õnnistad Mi, kui
sinna tootad.

Wies Jäggo. Hädda aial.

303.

Jesand Jummal! iggawenne Jummal! heida
armo meie peäle!

Jesand Jummal! Jessa taewas! heida armo
meie peäle!

Jesand, Jummal! poeg! ma- ilma õnnisteggia!
heida armo meie peäle!

Jesand Jummal! pühha Waim! heida armo
meie peäle!

Olle meie armolinne, sest meie õllemä pattused!
Hallasta meie peäle! Leppi meiega!

Jummal Jesand! meie Jummal!

Meis

Meie waesed pattused pallume sind, et sa meid
tah hakkid hoida:

Keige patto eest,

Keige kurja eest,

Kerge mele ja uhkusse eest,

Kurjade kawwalusse ja pettusse eest,

Walle ja ebbausse eest,

Wägga raske kiisatusse ja willetsusse eest,

Sõa ja werre ärrawallamisse eest,

Kurja tõrwe, ja katko eest,

Nälja ja kalli aia eest,

Tulle ja wee kahjo eest,

Rahhe ja mürristamise kahjo eest,

Kurja, äktilisse surma eest,

Tggawesse hukatusse eest

Hoia meid, armas Issand Jummal!

Alita meid, Issand Jummal! Meie lunkastaja
ja leppitaja!

Omnia pühha sündimisse läbbi,

Omnia ilmaüta ello ja kannatamise läbbi,

Omnia risti surma läbbi.

Alita, Alita meid, armas Jummal, Meie õnnis-
teggia!

Et sinna omnia Issa jure läksid,

Et sinna temma pärremal kael wallitsed,

Alita meid, armas Issand Jummal!

Alita meid ellus ja surmas!

Issand Jummal! helde ja armolinne, pitkamelega
ja rikkashallastusfest! Kule meie allandikko
palwe.

Lasse omnia sanna tundmist keige ma-ilma rah-
wa kätte sada.

Pea ülles ja hoia omma pühha risti koggodust.
Läkkita truid ja targad õppetajad, kes so saanna
viete kulutawad ja omma elloga teistele õp-
petusse määrgiks on. Lasse omma Waimo
wägge ja õnnistust omma sannale anda.

Sada keik ekssiad ja ärraeksitud õige tele.

Pea keik waggad pühha ello sees.

Keik häddalissed ja kurwad aita ja rõmusta.

Kule meid, armas Issand Jummal!

Sada keikile kunningattele ja ma-wallitsejattele
rahho ja ühte meelt.

Õnnista ja kaitse meie armolist Keistri Prauat ja
keik temma sugguwõssa omma armoga,
pitka ello ja hea wallitussega,

Õnnista keik meie üllemad, kohto ja muud
wannemad.

Õnnista keik, kes kirrikus ja kolides õppetawad.

Õnnista meie kihhelkonda ja koggodust.

Õnnista wilja wälja peäl ja lasse keik maia-
tööd hästi siggida.

Lasse meid rahholisses ja waggas ellus ikka sin-
no ees ellada.

Kule meid, Jummal, meie Jummal! Kule meie
allandikko palwe!

Sada abbi keikile, kes häddas ja waewas on.
Anna keige raske-jallatsile rõmolikko suggu ja
nende lastele head siggidust.

Hoia ja kaitse keik többised ja nõdrad.

Kaitse keik lessed ja waesed lapsed ja murretse
nende ette.

Rõmusta keik kurwad; peästa lahti keik ilma
süta wangid.

Heida armo keikide innimeste peäle.

Anna andeks meie waenlastele, kes meid kiusas
wad ja teotawad, ja põra neid pattust.

Ja anna meile wagga süddant, et meie neid
armastame ja neile head teme.

Kule meid Issand Jummal, meie Jummal!

Oh Jesus Kristus! Jummal! Poeg,

Heida armo meie peäle!

Oh sinna Jummal! Tai! kes ma silma pattud
kannab,

Anna meile iggawest rahho!

Kriste,

Oh kule meid!

Kürie,

eleison!

Kriste,

eleison!

Kürie,

eleison!

Amen!

Issand! ärra nuhtle meid mitte meie pattude
pärast,

Ja ärra maksu mitte meie kätte meie kurja töö
pärast.

Jummal, anna rahho õmma male,

Armo ja õnne keikile seisustele,

Amen!

304.

Wisil. Nüüd süno kehha mattame re.

Kui meil on püsti hädda käes, Ei olle rammo
meie wäes, Ei nou, ei abbi kussagi, Eht maru
retseme allati;

2. Siis meie ainus rõõm on se, Et meie koks
ko tulleme, Ja pallume sult Jummalalt: Meid
peasta risti koorma alt.

3. So pole silmad tõstame Ja patto parrast
nuttame: Oh! anna andeks meie süüd! Oh!
ära nuhtle wihas nüüd!

4. Kui neile armast tootad, Kes süddamest
sind palluvad, So Poia Jesu nimme sees, Kes
meie on ja wahhemees:

5. Separrast, Isand, tulleme, Keif häd-
da sulle kaebame, Et meil ei olle abbimeest, Kes
peastaks ahvastusse seest.

6. Oh! ärra arwa meie süüd; Meid pattust
peasta armust nüüd, Ning usko häddas kinnita;
Meid keiges waewas arwita.

7. Et meie woime rõmoga Sind parrast se
eest tännada, Ja sinno sama kuulda teäl, Sind
kita siin ning üllewel.

305.

Ommal wiisil.

Meist, armas Jummal, põra omma wiha,
Ning ärra wõtta hirmsaste meid peksta, Meid
ära nuhtle wahjust, Isand, sinna! Kuid armo
anna.

2. Kui tahhaksid sa patto palka anda, Kes
jõuaks sinno wiha hirmo kanda? Keif, mis
sa lonud, wõttaks hukka miina, Kui nuhtled
sinna.

3. Meed rasked süüd meil' anna andeks armust,
Ning kohto peäle woimust sago heldus, Gest se
on sinno wiis, et armo heidad, Meid armsast
hoiad.

4. Kül olleme muld, põrm ja patto mädada;
Meid waesi waewab ka surm, nõdrus, hädda,
Kes

Kas peame nüüd meie hukka sama, Armota jäma?

5. So poia rasket risti-hädä wata, Kes werrega meid wöttis lunnastada, Ma-ilma heaks ka temma kølge lahti Oddaga tehti.

6. Meid, Jäsa! ärra lasse hukka miina. Jäsusse pärrast armo meile anna, Et woime sinno auu riki tulla, So jures olla.

306.

Wifil. Oh Jäsa taewa rigi sees &c.

Oh armas Jummal! armwita, Ja kela rasket nuhtlust ka, Mis armwamatta pattoga Meil' keikil peaks tulles. Meid hoia sda, tulle eest, Ja töwwe, kalli aia sees.

2. Suallused käl olleme; So hallastust nüüd pallume. Kui diget palka tahhad sa Meil' meile tö eest tasfuda; Siis lähäks hukka ilma-ma, Ni mitme sü ning pattoga.

3. Meid, Jäsand, armust armwita, Ning römo meile läkita. So armo näita wäggewast, Ning ärra nuhtle nobbedast. Meid wässi heldest armasta, So raske wihha kauta.

4. Miks olled sa ni kängeste Nüüd meile peäle wihhane? Sul, Jäsand! polle teadmatta, Meid mulla, pörmo ollewa; Käl sinna tunnend selgeste, Et meile nödrad olleme

5. Pat on meid rikkund kurjaste, Ning wäewab meid ni kurjaste; Jlm, meile lihha werrega

Meid illa wötrwad tiusada: Se hädda naad sa
üksine. So holeks ennast anname.

6. So Poia peäle mötle ka Ja temma wallo
mälleta; Kes saatnud omma surmaga Meil kei-
fil' wöimust löpmatta. So armo peäle lodame,
Ning sinno heldust btame.

7. So kääga meid juhata. Keif maad ning
liinad önnista. So sama anna selgeste. Kui
surm meil tulleb liggige, Oh! anna önnist tur-
nikest, So jure sada iggawest.

307.

Ömmal wisil.

So pole, Jesus, küssendan, Sest wägga kurb
mo südda. So wägge minna himmustan,
Miks nenda waewad sedda? Weel surem, Je-
sus, on mo rist, Mis waewab siin mind hädda-
list, Kui kaebada ma jouan.

2. Mo peäle; Jesus; hallasta, So helde armo
pärrest. Mind peästa sinno abbiga Sest kur-
wastusse kärrest. Mo südda mötleb kaksiti, Sest
et siin rõmo ühtegi Ei woi ma waene leida.

3. Suur hädda on, mo Jesuke, Mis sees
ma waene ollen. So kääst, oh minno armoke!
Ma abbi sama tullen. Ei olle mul muud abbi-
meest, Kes mind woib peästa hädda kääst, Kui
sinna üks, Issand!

4. Sa, Jesus, olled üksine Mo lotus; minno
ello. Ma annan sinno holele Mo waewa, risti,
wallo. Sepärrest, Issand, pallun ma; Mind
arra jätta abbita, Ma lähhan muudo hukka.

5. Oh Jesus! Summal iggawest, Kes sinno
peä

peäle lodab, Sell' tulleb abbi sinno käest; Kes
sinnult armo otab, Sell' olled ello ea sees, Ka
surma häddas abbimees: Se peäle ollen julge.

6. Oh Jesus! minno ahvastust Nüüd wata
armo läbbi. Mul näita omma hallastust, Et
otsin palwest abbi. Mo õhkamised kule sa, Kui
õdd ja päwad õhkan ma, Et wägga kurb mo
südda.

7. Kui õigel aial surest wäest Mull' tabhad
abbi sata; Siis peasta mind keig' hädda seest,
Mo peäle armust wata, Ja kela ärra waenlasi,
Kel woimus käes, et üksigi Ei sa mo peäle
woimust.

8. So holeks, Jesus, annan ma Keik' minno
risti-wennad, Mo ihho omma hingega, Sa õi-
get murret kannad, Neid kaitse sinna heldeste.
Mo kurbdust põra rõmusse: Se on, mis minna
pallun.

9. Ei minna issi enneses, Mo Jesus, abbi
tea, Kui sa ei olle abbimees Ja mind ei peasta
pea. Kui agga tabhad waewada, Siis aita, et
woin kannata, Ja anna ilka woimust.

10. Oh! anna, et hea melega Ma lähhan
sinno tele. Kui sinna wottad lakkita üht risti
minno peäle; Siis te kül waewa ihhule, Ja sa-
ta hinge rahhule, Se ellago so jures.

11. Ma ussun, Jesus, süddamest, Et õigel
aial sinna Mind peastad keige hädda seest, Ja
teed, mis pallun minna. Sa olled enne aitnud
mind, Kui minna ollen pallund sind: Sepärrast
ollen rõmus.

12. Mo Jesus, minno willetsus On parrajast
full' teada. Sa olled minno rõmustus, Keik'
woid

woid sa hästi seäda. Keik sinno holeks annan ma, Te nenda kuida tahhad sa, So auuks, minno õnneks.

Kui mürristab ja wallo lõõb.

308.

Wisil. Meile armas Jummal! põra omma re. Sind, wäggero Jummal, südda auustago! So walf ja pitkne ärgo tõhtutago! Ei ial ta meil ärgo hirmuks tulgo! Hirm so eest olgo!

2. Walf woib, kui sisse lõõb, kül huffatada. Ta süski woib meil head kasso sata. Miks süs se kartus, kui kõrw hüüdmist kuleb, So peale tulleb

3. Oh! ärra mõtle agga süs, kui huab, Et Jummal hirmo sünnul anda püab; Ehk et sa jo, kui wallo hakkab lõma, Pead wärrisema.

4. Ta õnnistab kül walgoga, ta kannab Nüüd omma murret, et ma wilja annab. Ta pitknega toob soiat wihma mahha; Ei nuhtlust tahha.

5. Kül arwast wottab pitkne kahjo tehha Ja sagedast on sest kül kasso nähha. Kes Issa ette ennast allandawad, Need hoitud sawad.

6. Ka walf ja pitkne wotwab tunnistada, Et keik, mis Jummal wotnud walmistada, On auuslik, et ta tõ ja teggeminne On armolinne.

7. Sind, Jummal taewas! meie kummar-dame. Keik, mis sa teed, sest meie tunda sa-me, Et isse se, mis hirmo wottab tehha, On kanna nähha.

8. Kui hüab pitkne ja so walgud lõwad; Siis põld ja metsad rõõmsamaks teik jäwad, Ja isse tuled, mis sest puhtaks sawad, Meid jahhutawad.

9. Sind, wäggero Jummal, südda auustago! So walf ja pitkne ärgo kohkutago! Sa moistad kül ka häddas abbi näita, So omwad hoida.

Nälja aial

309.

Wissil. Kes Jummalat ni lassib tehha.

Sa Jummal, tunned meie hädda, Et leiba pudub waestele. Sa isse nääd ja tead sedda, Et nälja häddas olleme, Et wilja teelnud meie ma. Oh hallasta, oh hallasta!

2. Kül wallatus on sureks läinud Ja pat meid saatnud laiale, Ehk sinna kül meil head teinud; Sest nälja nuhtlust tunneme. Sind pallume nüüd häbbega: Oh hallasta, oh hallasta!

3. Oh, leppi, armas Jummal taewas! Oh! leppi armust meiega, Ja pea murret meie waewas Ja toida meid ses häddas ka. Meid ärra jätta aitmatta. Oh hallasta, oh hallasta!

4. Sa olted rikkas õnnistada, Sa woid meil armust jätkada Ka pallolest, mis joudwad sada Need waesed sure häddaga. Ka wähhega meid toidad sa. Oh hallasta, oh hallasta!

5. Oh! õnnista sa meie wilja, Mis iggamees on mahha teind. Oh anna! warra tal ja hilja Head lastwamist. Kui waluis läind, Siis lei-

leikus täidab leiwaga Keik näljatsed. Oh hal-
lasta!

310.

Ommal wifil.

Meil' anna rahho armoga, Oh Jummal!
meie aial. Kes meie eest woiw söddida, Ep olle
ükski maial, Kui üksnes sinna Jummal.

2. Las' meie Ma Wallitsejal' Head walli'sust
Ja olla, Et woime rahho temma al Ja hinge
toidust sada, Sind armas Jummal! karta.
Amen.

311.

Ommal wifil.

Oh Jesus' rahho andia, Kes olled abbimees,
Sa olled armo satia, Kui meil on hädä kääs;
Sest hucane Nüüd kindlaste So taewast, Issa,
appi.

2. Suur sda hirm meid hirmutab, Et häddas
ellame, Woi! meie Ma muult abbi saab, Kui
sinnult üksine. So Issaga Meid leppita, Et
wihhas meid ei nuhtle.

3. Oh mötle, Issand Je'us, nüüd, Et ol-
led abbimees, Ning kustuta keik patto süüd,
Ja aita hädä sees; Oh! anna sa So sanna
Ja Weel ennam rahhul kuulda.

4. Sul on kül kohhus ilma peäl, Meid nenda
nuhelda; Waid, Issa! wotta süiski weel Meid
jälle armasta, Ja aita nüüd Ning anna süüd
Keik andeks heldest armust.

5. Suur willetsus ning waero on seäl, Kus
latk keik ärraööb: Waid seäl on hirmsam
hädda weel, Kus mood keik mahhalööb. Ei
mörtelda, Ei holita, Mis heaks eht õigeks tulleb.

6. Ei ausast ellust h lita, Keik õigust põltakse.
So sanna ei sa kuuldud ka, Waid sedda laitaakse.
Oh' peasta müüd, Ning aia siit Keik kurja
sõdda ärra.

7. Müüd meie süddant walgusta So armo
Waimoga, Et se ei nähaks arwata, Ja hing
ei kahjo sa. Oh Jesuke! Sa üksine Woid se keik
lorda sata.

Haigussees.

310.

Wisil. Oh Jesus üllem abbimees ic.

Et pean haige ollema, Sa tahhad, armas Jum-
mal! Ja siiski wallus tean ka, Eht ollen waene
rummal, Et Issaks sa mul ikka jääd, Et sa mo-
wallo isse nääd, Ja minno päwad loed.

2. Oh Jummal! minno abbimees, Mind ai-
ta armust isse, Et omma kange wallo sees Ei
jägi häbbesisse, Et näitan pühha kannatust, Ja
gian ärra kurwastust, Ja kindlas ustus seisan.

3. Täis lotust lasse olla mind Ja surmani
Ja jada, Et woiksin auustada sind. Gest, mis
sa wottad seada Mo peäle, olgo ello teäl, Eht
surm ja parrem ello seäl, On sinno armo annid.

4. Mo wallo isse wähhenda Ja mõtle minno
peäle, Ei wägga raskeks lähhä ta, Kui sa mul

tulled mele Ja rõmustad mind armoga. Ei ma
siis olle abbita, Kui sinna mo poolt seisad.

5. Kui pean siin weel ellama, Siis anna ter-
wist pea. Kui sa mind pannud surema, Mis
teed, se on mul hea; Siis anna head woitlemist,
Mo hingel õnna minnemist Siit hädda orrust.
Amen.

313.

Selsammal wiisil.

Mo Jummal on mo hädda sees Mo abbi ja
mo lotus. Ta on mo arst ka haigusses. Ma
seisan kindlast uskus. Ei padu mulle ellades Ta
rõmustus: sest üksines Ma temma peäle lodan.

2. Sest annan kindla ussoga End hopis tem-
ma holeks. Ehk ma nüüd ollen haige ka Ja
wallo mul jääb raskeks; Ei lähha siiski ärraks
meel. Mo Jummal saab mul appi weel Ja ai-
rab mind mo häddas.

3. Kui haiged kontid walloga Ka waewa
mulle tewad, Ja sured murre dliha ka Mo
kontidest kül sõwad; Ma siiski tedda runnen ta,
Kes woib ja tahhab aidata: Sest jääb mul ikka
lotust.

4. Se, kes keit haiged terweks teind, Kes
tõbbised on aitnud, Se, kes mul, kui ma wae-
wa näind, Jo enne armo näitnud, Se mõtleb
nüüdki minno peäl; Mo wallust on tal halle
meel; Ta rulleb mulle appi.

5. Kui surren ka, mis lahjo sest? Mo uskus
minna surren. Ehk lahkun siit ka ommadest; Ma
temma rõmo pärrin. Mo ommad ostan miana
seäl,

seäl, Kus rahho keige waewa peäl Meil teikil
Jesús annab.

6. Mo surma häddas olle sa, Mo Jesús!
mulle liggi. Mind rõmusta so surmaga; Siis
lõppeb surma higgi Mo palle peält, Ja rõmoga
Ma lähhan, asset näggema, Mis sa mul wals
mistanud.

Surma häddas.

314.

Wisil. Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Ka surmas tahhan ma sind kita, Mo Jummal!
haua liggidal Ma tahhan sega aega wita, Et
laulan omma Jummalal. Sa andsid õnnis-
tusfeks mul Mo ello ma peäl. Täno sul!

2. Ka õnnistusfeks wottad sinna Mind ma
peält omma taewasse. Ma tahhan rõõmsast
ärä minna Siit hädda orrust peage. Sa wa-
tad heldest minno peäl, Sul kõlbab minno lau-
lo heäl.

3. Sest Jesús on mul leppitajaiks. Ma piüds
sin õige usfoga Sel ellada, kes lunnastajaiks
Mul taewas joudis armoga. Ei minna karda
ühtegi; Sest kustatud on minno sü.

4. Mo hing saab lahti ommast waewast; Mo
ihho lähhab maggama. Kui Jesús tulleb om-
mast taewast; Siis hakkab jälle fogguma, Mis
mullas tuhhaiks, põrmuks läind Ja üksi surma
hirmo näind.

5. Ka surmas tahhan auustada Mo Jume
ma

malat, kes liggi toob, Mis temma lubband
mulle anda, Kui surm mul uet ello loob. Ni
liggi omma õnnele Ei lähha nõrgaks hingefe.

315.

Wisil: Ma püan teigest hingest zc.

Ma tabhan jätta mahha Sind, Kawwal ilma
ma, Ei armastada tahha Sind sinno pattoga:
Hea ello on seäl taewas, Se järrel' iggatsen.
Ma polle teys seäl waewas, Kui õigust ma siin
teen.

2. Te minnoga kui tunned, Oh kallis Jesufe!
Ma pallun, et sa annad Mull' arral' woimusse.
Kui pean tundma wallo, Siis sedda lühhenda,
Ni lõppeta mo ello, Et õnnefast süren ma.

3. Mo süddames so nimmi On selge, pais
tab ka. Ma pean sinno risti Mo meles lõpmat-
ta. Oh! näita ennast mulle So werre hawa-
des. Mind rõmustama tulle Mo õnneks tõttades.

4. Mo hinge peida sinna So pühha külgesse,
Ning aita sedda minna So auu rigisse. Kul õn-
nis se on olnud Siin kurja ilma peäl, Kes sinno
järe tulnud, Ning rõõmsast ellab seäl.

5. Mo nimmel panne ülles Se ello kirjasse.
Ning pea ommas sülles Mo hinge ühtlase Seäl
hendega, kes ommad So ritis auuga. Siis su
ning südda wotwad So traust litada.

316.

Wisil. Oh Josa taewa rigi sees zc.

Mul ilmast tulleb lahkuda; Oh aita, Õnnis-
teggia! Mind waewast lahti heldeste Ja wi
mind

mind taewa rõmuisse! Mo pattud ärra mälleta.
So werrega neid leppita.

2. Et minna ollen wõitelnud Head woitlemist
ja piddanud Siin ilmas usko kindlaste; Siis
sa ei lähhä kohtusse. Sa kuled minno waese
heält, Kes minnemas on ilma peält.

3. Mo sõbbrad, suggulassed ka, Teid Jum-
malaga jättan ma. Ei silmad enam selleta;
Pea ollen ilma teleta. Ma tännan teid ja õne-
nistän Keik sedda, mis ma armastan.

4. Oh! ruttage mo järrele Siit hädda orrust
ärgeste. Et nõudke tagga, mis on ees; Siis
on teil parrem ello käes. Ma lähhan ele, üht-
lase Seal iggawestē ellame.

5. Mo Jesus! wotta hingekest, Mis sinna
peästnud pattudest. Mind leppita so sur-
maga, Et saaksin surmas woimust ka. Mo
südda lõhtub, Jesus jääb Mo hinges, kui
ilm mahha jääb.

317.

Wõsil. Oh risti, rahwas! kannata! ic.

Oh surrelik! mind mälleta; Mis olled, ollin
minna: Mis ollid sa; ma ollin ka: Mis ollen;
kui saad sinna. Ma läksin eel, sa tulled ka.
Siis ärra olle usmata; Surm tulleb tõest
sulle.

2. Oh! walmista ja surre teäl Sell ilma
himmul' ärra, Ja mõtle ikka surma peäl,
Sest temma tulleb pea; Nüüd tänna sai kord
minnule: Ehk homme tulleb sinnule, Kes teab
ehk tänna õhto.

3. Siis ärra wõtta mõttelda: Ma olen noor, Kõl aega! Surm tahhab keifi korrista, Ei karda noort, ei wanna. Kõl pea jouab wiimne aeg, Kes korristab sind ning ka keif. Se peäle ikka mõtle!

4. Kõl kurri on, et motini mees Keif sedda alwaks panned, Ja omma õnnistusse eest Mi pissut murret kannab, Ei tahha sedda uskuda, Mis iggapääw näab silmaga, Et woib ka nõrelt surra.

5. Sa naerad surma, olled tuhõ, Ta eest end ärrapeidad. Et mõtle, et sa iggapuhõ, Kõi hingad, hinge heidad; Sa arwad haua kaugele, Kõi on üks sammo hauale, Ja surma pões kannad.

6. Mul on hea terwis, ütled sa, Woin hästi süa, jua! Kes teab, ehõ kirsto:teggia On te peäl, kirsto tua. Surm annab kätte peekrekest, Surm leikab leiwa pallokest; Et walmista siis surra.

7. So ello on, kui suits ja waht, Kõi lummi, leht, me: wahha, Kõi warri, hein ja kuinud roht, Mis niidetakse mahha. Kõl koggematta tulleb aeg, Et Jummalaga jättad keif. So läks! siis rahwas ütleb.

8. Kõi ellad, ella nenda ka, Et õnsaste woid surra. Kõl surm sind sinno teadmatta Woib äkõ kist ärramurda. Oh mõtle! mõtle! peage, Üks ainus silma pilkminne Wiib iggawest sind ärra.

9. Ehõ sinna olled walmistand, Ehõ wahhest ollematta, Mi kui surm teisi lammataand, Mi on sul peäsematta; Mi kuida sinna surred teäl, Mi sinna touseid jälle seäl: Se olgo järgest meles.

10. Oh! ärra wötta mötteida: Ei pollege weel hädä! Kui haigeks saan, siis pöran ma, Käl Jummal kuleb seddä. Ehk pead ilma töbä beta Siit ilmast ärraminne; Kes siis siud waest woib aita?

11. Kes patto teed käib rõmoga Ja lodab arms peäle, Seäl nubheldakse armota, Ei peäse pörgust jälle. Siis enne surma surre siin, Et sull' ei tulle pörgo piin, Kui Jummal lohbut moistab.

12. Oh, surma wasto walmista! Ja mötle: kui nüüd peäks Se armas Jummal tullema Sel tunnil sulle wödraks; Kas saaksid önsast surema? Ja wötta Jesust palluda, Siis surm sull' elluks tulleb.

13. Kui Jummal sure auuga Sel wiimisel päwal tulleb, Siis saad sa taewas ellada, Sest surm siis ärralöppeb. Oh innimenne, walmista! Et surm woiks hädä kauta, Ja wiimse peäle mötle.

Matmise jures.

318.

Ommal wiisil.

Nüüd surno kehha mattame, Ja üssume keik kindlaste: Et wiimisel päwal meiega Ta jälle touseb ellama.

2. Muld temma on, ja mullaks saab, Sest Jummal jälle ärratab, Kui surnud ning ka ellawad Keik kohto ette tulleswad.

3. Oh! olleks hing ka Jummalas, Kes meie peäle

peäle hallastas Ja tahtis poia surmaga Ka tedda pattust peästada.

4. Keit ilma murre waero ning piin On temmal otša sanud siin. Ta kandis risti ilma peäl. Oh, et ta rahhul olleks seäl!

5. Oh! et hing ellaks waerwata, Et kehha maggaks rahhoga! Et jääks nüüd mahha willetsus! Et hingel olleks õnnistus!

6. Se wagga, kes siin risti al Kõl olli, ellab Jummalal, Et surmas lõppeb temma waero Ja taewas on tal selgem pään.

7. Nüüd jätkem tedda maggama, Ja lätki koid rahhoga! Meid, armäs Jesus! walmista! Sest surm meil tulleb nenda ka.

Oh helde Jesus! awwita Meid pattust, teigest kurtust ka. Meid sata õnnsust minnema, Kui ilmast tulleb lahkuda.

319.

Wifil. Oh Kristus walguš olled sa re. Se ihho hauda kantakse Senniks, kui Jummal heldeste Ja armsa poia waega Seält jälle käsib ärkada.

2. Mis nüüd saab mahha mäetud, Se saab kõi senna kõi watud. Nüüd on se alles mullane, Mis ükskord touseb kauniste.

3. Se kehha ägga surreb teäl, Hing ellab siiski ikka weel. Seäl, kus on waggal õnnistus, Ja iggawenne parrandus.

4. Sa, rõmus lotus! rõmustad, Kui meie õmmad surrewad, Et lahkuwad kõi surmas meist; Et seäl weel näme teine teist.

5. Oh haud! sind wägga himmutseb, Kel raske ello waewa teeb. Ehk saan ka pea nahha sind; Ehk wottad sa ka tänna mind.

Trööstimisse Laul, nende haua jures laulda, kedda meie wägga olleme armastanud.

320.

Wist. Jesus, surma ärrawoitja ic.

Pühhi ärra ommad silmad, Olle wallus rahh hulge! Kelle pärrast sinna nuttad, Jo läks ilmast ärra se. Oh! se maggus heäl ja sanna, Keit mis temmast olli kanna. Temma rõmus nagg go se Maggab nullas, põrmuske.

2. Ni kui rohhi wäljal kuwab, Ka=ub siit ka iggamees. Nuttes otsib söbber, leiab Söbbera jubba surma kões. Enne neid, kes wana naks lainud, On kül nored surma näinud; Enne neid, kes laulatud, Surreb monni kihlatud.

3. Ni, kui rohhi wäljal, sago Põrmuks liha kontid ka! Mis muld on, se nullaks sago! Uggä meie hing se jääb. Jah! sa ellad, söbber, ellad Kõrges taewas, ehk sa olled Wahhest söbbera jures teal, Kes so pärrast nuttab weel.

4. Kas se, et ma takka nouan Kristi=waewa lõppetust, Kas se, et ma otsin, jouan Leida omma õnnistust: Kas se waim, kes taewad ullab, Kas se surreb? Ei! ta ellab. Kui ka temma põrm ul sjaaks; Eoja siis kül naeruks läaks.

5. Ei meid naeruks Zummal lonud Omma não järrele. Hinge ihho on ta pannud Koffo wägga targaste. Kõl se ihho ka = utakse; Agga waimo peãstetake. Temma peab ellama Iggarwesse rõmoga.

6. Tõsta, mo waim! mullast maddast, Tõsta ommad filmadke Senna, kus ka meie häddast Uksford lahti olleme: Kus ep olle katko, sõdda, Egga wee ja tulle hädda; Kus meid nãlg ei waewata, Kus meid surm ei lahuta.

7. Armas wiimne pãaw! sa korjad Sõbra omma sõbraga, Wannad, nored, õed, wendnad, Mehhed omma naestega: Siis meid õnsad taewa targad Issa armo õppetawad, Kes meid häbbist, kurbdusfest Arrapeastnud iggawest.

8. Ehk lõõb hinge kellofenne Pea aego mine nulge: Ehk mo wiimne tunnikenne Mul on jubba tãmma kã: Oh, mo waim! te ni, kui tead, Te sa iggal aial head. Tulleb Issa kutsuma; Siis woid õnsast lahuda.

Es sinenne Zuhataja,
 mis näitab, mis saggusest numbrist ja
 lehhe küljest need Laulud leitakse.

Numbr.	N	Lehhe külge.
243	Arka üles, minno südda	= 292
262	Alita, Jesus, korda minna	= 310
208	Alita, Jummal, murret kanda	= 253
223	Alita mind, mo helde Jummal	= 271
244	Armas Jesus, sind ma pallun	= 294
270	Armas Jesus, armvita	= 320
120	Arm, kes sa mind olled lonud	= 145
198	Armo aega wottad sa	= = 242
1	Au, kitus olgo iggawest	= = 9
65	Au, kitus olgo Jesusse	= = 79
298	Auustagem illemad	= = 344

I. Tuhataja.

Numb.	E	Lehhe külge.
121	Ei ilmast holi ma	= 146
13	Ei lahku minna sinnust	= 21
26	Ei ma muud siin ilmas tahha	= 38
217	Ei minna ial tahha	= 263
81	Eks löppe pea, wahhi mees	= 98
172	Eks mo kohhus tänno tehha	= 210
220	Eks se olle arm ja heldus.	= 267
122	End näita koido täht	= 147
254	Et kiitke Jummalat	= 304
295	Et kiitke omma Jummalat	= 341
229	Et möda läinud pimme ö.	= 277
209	Et mötle järrel, innime	= 252
183	Et pean ennast armastama	= 225
312	Et pean haige ollema	= 361
49	Et tülgä kokko, pattused	= 61
100	Et wiimne tund meil keikil tulleb	= 121

H

218	Head tehhes waesed aitma	= 264
27	Helde Jesuse	= 39
224	Hing, kui tahhad hingada	= 272

J

225	Jesusest ei jätta ma	= 274
66	Jesus ellab, minna ka	= 80
28	Jesus, keige üllem hä	= 40
92	Jesus Kristus, lunnastaja	= 111
101	Jesus, Onnisteggia	= 122
29	Jesus on mo ainus ello	= 42
53	Jesus, surma ärrawoitja	= 56
54	Jesus, te, et sinno hawad	= 67
36	Jesus, tulle minnule	= 48

I. Tuhataja.

Mumb.		Lehhe Kõlge.
190	Znminenne, kui sa täid	= = 233
50	Znmineste armastaja	= = 62
303	Zssand Zummal, iggarvenne Zummal	350
132	Zssand, kurja ollen teinud.	= 159
133	Zssand, omma wihha sees	= 161
230	Zummal, ma ja taewa loja.	= 278
271	Zummal olgo tämatud	= = 320
202	Zummal on meil keikile	= = 246
194	Zummal, sinna andsid mul	= 238
87	Zummal wäggew wallitseja	= 105

K

314	Ka surmas tahhan ma sind lita	= 363
156	Kes Zummalat ni lassib tehha.	= 191
291	Kes sa olled ilma loja	= = 338
9	Kes sinna maad ja taewa lonud	= 16
147	Kes tahhab tõest armastada	= 179
123	Kes waggas ellus ni	= = 148
210	Kes wannub, Zummal, sinno peal	= 255
41	Keik Inglid kulutawad	= = 53
51	Keik kõigo minno järrele	= 64
188	Keik, mis mul ial olnud	= 230
189	Keik, mis mul on, on sünnust	= 232
163	Keik sündko uenda ikka mul	= 200
14	Keik teeb hästi Zummal	= = 22
55	Kristus, kes meid õnsaks teed	= 68
304	Kui meil on püsti hädda käes	= 353
221	Kui õn sul polle nalja assi	= = 269
114	Kui pääw on tulnud kätte	= 137
211	Kui püad teiste au	= = 256
82	Kui sa, oh inimenne.	= 99

I. Tuhhatja.

Numb.		Lehhe külge.
215	Kui sa püad rahhoga	261
166	Kui sa risti tulles polled	203
148	Kui tahhad targa nimmi kanda	180
37	Kuis pean wasto wotma	49
102	Kui surma tund on ukse ees	123
203	Kui teaksin ma räkida	248
226	Kui waggas ellus ellan ma	274
231	Kui warra ülestoufen ma	279

L

227	Lahki siit ma ilma karrast	276
-----	----------------------------	-----

M

103	Ma armastan, oh Jummal, sind	124
93	Mahha langen ma so ette	112
124	Ma hüan Jesus appi sind	149
125	Ma ilm ei holi sest	150
2	Ma laulan omma Jummalal	10
115	Ma ollen, Jummal, rõmus teal	138
91	Ma ollen ristitud	109
281	Ma ollen weike lapsoke	328
104	Ma püan keigest hingest	125
232	Ma tannan, armas Jsa	280
233	Ma tannan, armas Jummal, Jsa	281
42	Ma tannan keigest süddamest	54
235	Ma tannan sind, et olled mind	282
245	Ma tannan süddamest	295
315	Ma tahhan jätta mahha	364
94	Ma tullen, armas Jummal, nüüd	113
134	Ma waene muld, kes patto teinud	162
297	Ma wallitsejad seädsid sa	343
116	Meil on üks rahho järg weel teada	139

I. Fuhhataja.

Numb.		Lehhe külge.
310	Meil anna rahho armoga	= 360
305	Meilt, armas Jumal, pöra omma wiikka	354
164	Miks südda enuast waewad	= 200
228	Miks sa waene, ikka kaebad	= = 276
184	Mind aita hinge onnistust	= 226
204	Mind, Jesus, aita teised armastada	249
23	Mind Jummal lonud targast wäest	34
196	Mind, Jummal, isse armwita	= 240
287	Mind, Jummal, olled auustanud	= 334
185	Mind kasti ihho eest hoolt kanda	= 227
283	Mind õppetakse selgeste	= = 330
205	Mind wotta heldeste	= = = 250
105	Minno ello lõppeb teäl	= = 127
95	Minno südda rõmustelle	= = 114
88	Mis hädä woib meil sündida	= 106
296	Mis Jummal teeb on hea tö	= 242
15	Mis kui paggan innimenne	= 24
165	Mis minna lähän kaebama	= = 202
186	Mis minna ollen isse aita	= = 228
167	Mis peäle panned, Jummal, kändma	205
56	Mis waewa olled sa mo pärrast	= 70
16	Mis waewab sinno süddant	= 26
106	Mo ello Kristus isse	= = 128
173	Mo hing, head kaunid laulud	= 213
276	Mo hing, mis aega witad sa	= = 323
149	Mo hing, mis annad Jummalale	= 182
174	Mo hing, oh rõõmsast laula	= = 214
150	Mo hing sind peab armastama	= 182
96	Mo Jesuke, sa ello leid	= = 116
107	Mo Jesus, Jummal lihha sees	= 128
216	Mo Jesus, sinno allandus	= = 262
151	Mo joud, sind tahhan armastada	= 184

I. Subhataja.

Numb.		Pehhe külge.
135	Mo Jummal, hallasta mo peäl	= 163
126	Mo Jummal, loja, abbimees	= 151
168	Mo Jummal on mo abbimees	= 206
31	Mo Jummal on mo hädda sees	= 362
6	Mo Jummal teab, mis ma teinud.	13
30	Mo keige kallim warra	= 42
97	Mo lunnastaja Jesuke.	= 117
152	Mo omma sinna olled	= 185
153	Ma rahho Jesuke.	= 186
31	Mo rõmustus on Jesuke.	= 44
170	Mo silmad waatwad selle peäl	= 208
236	Mo südda ärka ülles.	= 283
237	Mo süddamest ning melest	= 284
17	Mo südda, mis sa murretsed	= 28
238	Mo südda, olle walmistud.	= 285
10	Mo südda, tänna Jummalat	17
154	Mo süddant annan keigest wäest	187
239	Mo tö on keige esite	= 287
192	Mo tööd ma pean teagama	235
316	Mul ilmast tulleb lahkuda	= 364
57	Mul õnneks helde Jesuke.	= 70

N

43	Need Inglid taewast tullewad	= 56
20	Need Inglid taewa walgusses	= 31
48	Need targad kaugelt tullewad	60
136	Ni kui ma ellan tõeste.	= 165
157	Ni sündko minno assi.	= 192
284	Nor ma olleu kitust annan	331
246	Nüüd hingroad innimesed	= 295
44	Nüüd Jummalale auustus	= 56
263	Nüüd Jummal, miina kidan	311
		175

I. Tuhataja.

Numb.		Lehhe	Folge.
175	Nüüd kiitko teigest süddamest		215
38	Nüüd kitus olgo Jummalal.	=	50
255	Nüüd kitus olgo sulle	=	305
256	Nüüd laulgem suust ning süddamest		305
277	Nüüd on se pääro is lõppemid		297
158	Nüüd põlgan minna rõõmsaste		193
39	Nüüd risti = koggodus	=	52
71	Nüüd sures rõmus laulame	=	87
317	Nüüd surno kehha mattame	=	365
275	Nüüd te mind pühhaks armoga		323
72	Nüüd, waggad, rõmustellege	=	88
257	Nüüd wottem Jummalale	=	306

O

127	Onnis, kes ei wotta tehha	=	152
206	Oigust Jummal armastab	=	251
240	O laimud möda	=	288
18	On sul, kui kardad Jummalat	=	29
299	Oh aita, Jummal, et woib olla	=	345
306	Oh! armas Jummal arowita Ja kela		355
169	Oh! armas Jummal arowita Sind		207
137	Oh armo juur!	=	166
191	Oh! ellagem kui päwa aial	=	234
138	Oh! helde armo Issa sind	=	167
219	Oh! helde Jummal, kes	=	265
273	Oh! helde Onnisteggia, kes omma		321
98	Oh! helde Onnisteggia, kes sa	=	118
274	Oh! helde Jummal wallitse	=	322
58	Oh! Jesus aita ikka meles kanda	=	72
52	Oh! Jesus armo walgus	=	65
73	Oh! Jesus, kange sõamees.	=	89
272	Oh! Jesus Kristus, tulle sa	=	321

I. Tuhhataja.

Numb.		Lehhe külge.
108	Oh! Jeesus, minna tean kül.	130
159	Oh! Jeesus, minno ello =	195
311	Oh! Jeesus, rahho andja. =	360
59	Oh! Jeesus, sinno wallo. =	73
99	Oh! Jeesus, rõmo saatja =	119
139	Oh! Jeesus, üllem abbimees =	168
83	Oh! innimenne, ussinast =	101
109	Oh! innimenne, julgeste =	131
89	Oh! Issand suur on sinno tõ =	107
277	Oh! Issa taewa rigi sees =	324
258	Oh! Issa taewa sees = =	307
300	Oh! Jummal, abbimees. =	346
32	Oh! Jummal, anna arms nõud.	44
213	Oh! Jummal, helde abbimees. =	258
11	Oh! Jummal Issa, ilma loja.	19
292	Oh! Jummal, Jummal õnnista	339
268	Oh! Jummal, kule üllewelt =	316
76	Oh! Jummal loja, pühha waim	92
260	Oh! Jummal, meid ni rõmustawad	309
259	Oh! Jummal, meie tanname	308
160	Oh! Jummal, mitto õnnetus	196
293	Oh! Jummal, õige tassuja =	339
288	Oh! Jummal, sinno peäl Ma lodan	335
161	Oh! Jummal, sinno peäl Ma ollen	198
214	Oh! Jummal, sinnule =	259
176	Oh! Jummal, suur on sinno tõ =	217
84	Oh! Jummal, tulle armoga. =	102
85	Oh! Jummal, wata heldeste =	103
248	Oh! Kristus, walgus olled sa =	298
141	Oh! kuhho lähhan ma =	171
117	Oh! kui õnsad on need waggad taewas	140
33	Oh! kui rummal on mo südda	45

I. Tuhhataja.

Numb.		Lehhe külge.
24	Oh! kui waesed waewalissed	= 36
264	Oh! laulgem rõõmsaste	= 312
64	Oh! leinagem	= 78
140	Oh! miina waene pattune	= 169
128	Oh! mind wotta targaks tehha	153
25	Oh! mis waene, pimme, rummal	37
278	Oh! mitto waewa ilma sees	325
60	Oh! nutkem omma hädda.	= 75
265	Oh! pallugem ja laulgem	= 314
79	Oh! pühha waim, meil tulle sa.	96
77	Oh! pühha waim, nüüd tulle sa	93
110	Oh! risti = rahwas, kannata	= 132
78	Oh! sa ello waim, meil tulle.	= 94
67	Oh! südda, olle üllewel	= 81
61	Oh! süta tal, oh Jeesus,	= 75
318	Oh! surrelisk mind mälleta	= 367
187	Oh! tagganege minno himmud	229
45	Oh! terre terre tullemast.	= 57
142	Oh! tru Jummal sulle kaeban	= 291
119	Oh! tulge inimessed	143
129	Oh! wagga Jummal, kes	= 154
62	Oh! wata inimenne	= 76
177	Oh! wotkem Jummalat	= 218

P

249	Pääw jälle möda läks	= 298
250	Pääw lõppeb nüüd	= 300
251	Pääw lõppeb teäl	= 300
252	Pääw tahhab loja miina	= 302
222	Pallu, pallu Jummalat	= 270
7	Pühha, pühha olled Jummal	= 14
80	Pühha waim, sa ainus abbi	= 96
320	Pühhi ärra ommad silmad,	= 369

I. Juhataja.

Numb.	S	Lehhe külge.
199	Sa andsid, helde loja, mul	243
195	Sa andsid, Jummal, heldeste.	239
261	Sa, Jummal, annud armoga	310
207	Sa, Jummal, digust armastad	252
309	Sa, Jummal, tunneb meie hädda	359
12	Sa keige kõrgem Jummal	20
155	Sa meie Issa, meie Jummal	190
286	Sa olled abbiello seadnud	333
4	Sa olled iggawenne	12
3	Sa olled näggematta	11
8	Sa olled tõssine	15
34	Sa olled wiimseksi	47
112	Se aeg on tõest ukse ees	135
319	Se ihho hauda kantakse	368
68	Se Jummal poeg Jesus tõest	83
19	Se, kes mind lonud, ellab weel	30
212	Se keet, mis rägib selgeste	257
74	Sel päwal meie mõtleme	91
294	Semet wime wäljale	340
289	Se on so pühha tahtminne	336
253	Se päaw, oh! Kristus olled sa	303
266	Se wanna aast on möda läind	315
118	Siin kui on otsas meie päwad	141
241	Sind, Issand, tännan minna	289
178	Sind, Jummal, kildame	219
220	Sind, Jummal, tännan ma	337
302	Sind ma wottan tännada	349
242	Sind, sind, mo Jummal, tahhan kita	291
172	Sind tännan omma Jummalat	225
308	Sind, wäggew Issand, südda	358
180	Siit sadik aitud Jummal mind	231
279	Sa heldus, Jummal, ullatab.	326

I. Suhhataja.

Numb.		Pehhe külge.
III	So holeks ennast annan ma	133
21	So omma, Jummal, ol en ma	32
162	So peäle, Issand, lodan ma	199
143	So peäle üksnes, Jesuke	174
22	So parralt, helde Jummal, ollen	33
307	So pole, Jesus, kiskendan	356
144	So pole, Issand, süddamest	175
86	So sanna, Jummal, selgeste	104
90	So sanna meile kinnita	109
40	So süddant, innimenne	53
75	So taewaminnemisse peäl	92
5	So wäggi, Jummal, iggawest	13
63	So waim, oh Jesus, tehko mind	78
285	Sul, Jummal, ennast hopis lybban	332
181	Sul, sul, Jehowa, tahhan lauida	222
69	Surm, kas nüüd sinno odda sai	83
35	Suur ja ustaw on se sanna	47
171	Suur on Jummal otsata.	209

S

46	Sa tulleb abbiks minnule	58
113	Sa tulleb omma auu sees	136
145	Seie kurjad innimesed	176
193	Sõke on mind Jummal lonud	236
130	Sulge risti innimesed	155

U

269	Üks hingamisse pääw on se	318
47	Üks õnnistusse pääw on se	59
131	Üks on tarwis, armas Jummal	157
267	Ut aastat meie hakkame.	316

II. Juhhataja.

Numb.	W	Lehhe külge.
282	Waene laps ma ollen teäl	329
280	Wata, Jummal, siin ma rummal	327
200	Walmista mo waim end kül'	244
201	Walwa, walwa innimenne.	246
16	Woi! mis minna ollen teinud	177
197	Warrandust sa olled annud.	241
70	Wotta Jesandat nüüd kita	85
301	Wotta isse murret kanda.	347
182	Wotta nüüd Jesandat wäggewat kum.	224

Teine juhhataja,

mis näitab, kuidas wanna ramato lau-
lusid siin ramatus peab ülles-
wotma.

Ue ramato Number	U	Wanna ramato Number.
243	Urka ülles, minno südda	228
262	Uita, Jesus, korda miinna	23
244	Urmas Jesus, sind ma pallun	229
270	Urmas Jesus, awwita	93
120	Urm, kes sa mind olled lonud	258
1	Uu, kitus olgo iggawest	85

E

121	Ei ilmast holi ma	133
-----	-------------------	-----

II. Tuhhataja.

Ue ram. Numb.	=	Wan. ram. Numb.
13 Ei lahku minna sinnust	=	134
26 Ei ma muud siin ilmas tahha	=	28
81 Eks lõppe pea wahhimees	=	261
172 Eks mo kohtus tanno teha	=	262
220 Eks se olle arm ja heldus	= =	103
122 End näita koido täht	= =	264
229 Et möda läinud pimme õ	= =	214
49 Et tulge kokko pattused	= =	265
100 Et wiimne tund meil keikil tulleb	=	194

S

27 Helde Jেসuke	= = =	29
224 Hing, kui tahhad hingada	=	258

J

225 Jেসufest ei jätta ma	= =	269
28 Jesus, keigeüllem hä	= =	32
92 Jesus Kristus, lunnastaja	=	106
101 Jesus, Onnisteggia	= =	275
29 Jesus on mo ainus ello	=	33
53 Jesus surma ärrawoitja	=	46
54 Jesus, te, et sinno harwad	= =	277
36 Jesus, tulle minnule	= = =	35
132 Jssand, kurtja ollen teinud	=	113
13 Jssand, omma wiuha sees	=	114
230 Jummal, maning taewa loja	=	215
271 Jummal olgo tännatud	=	94
87 Jummal, wägger wallitseja	=	173

K

156 Kes Jummalat ni lassib teha	=	137
147 Kes tahhad tõest armastada	=	147

II. Tuhataja.

Ue ram. Numb.	=	=	Wan. ram. Numb.
41 Keik Inglid kulumawad	=	=	10
163 Keik sindko nenda ikka mul	=	=	136
14 Keik teeb hästi Jummal	=	=	165
55 Kristus, kes meid õnsaks teed	=	=	48
304 Kui meil on püsti hädda lääes	=	=	249
166 Kui sa risti tulles polled	=	=	284
37 Kui pean wastowotma	=	=	1
102 Kui surma tund on ukse ees	=	=	197
231 Kui warra ülestoufen ma.	=	=	216

M

103 Ma armastan, oh Jummal sind	=	=	198
124 Ma hüan Jesus! appi sind.	=	=	139
125 Ma ilm ei holi sest	=	=	44
281 Ma ollen weike lapsoke.	=	=	289
104 Ma püan keigest hingest	=	=	199
232 Ma tännan, armas Issa	=	=	218
233 Ma tunen, armas Jumal, Issa taewas	=	=	219
42 Ma tännan keigest süddamest	=	=	12
234 Ma tännan Jummal sind.	=	=	220
235 Ma tännan sind, et olled mind	=	=	221
215 Ma tahhan jätta mahha	=	=	115
94 Ma tunnen armas Jummal nüüd	=	=	108
134 Ma waene muld, kes patto teinud	=	=	115
310 Meil anna rahho armoga	=	=	185
309 Meilt, armas Jummal, pöra	=	=	250
164 Mifs, mo südda, emast waewad	=	=	167
95 Minno südda, rõmustelle	=	=	110
88 Mis hädda woib meil sündida	=	=	177
15 Mis, kui paggan, inimenne.	=	=	295
56 Mis waewa olled sa mo pärrast	=	=	297
16 Mis waewab sinno süddant	=	=	141
			106

H. Suhhataja.

Ue ram. Numb.	=	=	Wan. ram. Numb.
106 Mo ello Kristus isse	=	=	200
173 Mo hing, head kaunid laulud.	=	=	187
276 Mo hing, mis aega witad sa	=	=	299
149 Mo hing, mis annad Jummalale	=	=	300
174 Mo hing, oh! rõõmsast laula	=	=	188
96 Mo Jesuke! sa ello leib	=	=	303
107 Mo Jesus, Jummal lihha sees.	=	=	201
151 Mo jõud, sind tahhan armastada	=	=	306
135 Mo Jummal! hallasta mo peal.	=	=	116
126 Mo Jummal, loja, äbbimees.	=	=	307
30 Mo keige kallim warrä.	=	=	309
97 Mo lunnastaja, Jesuke.	=	=	310
152 Mo omma sinna olled.	=	=	144
153 Mo rahho Jesuke.	=	=	311
31 Mo rõmustus on Jesuke.	=	=	312
236 Mo südda ärka ülles.	=	=	222
237 Mo süddamest ning melest	=	=	223
17 Mo südda, mis sa murretsed	=	=	145
338 Mo südda, olle walmis.	=	=	224
10 Mo südda, tänna Jummalat	=	=	241
154 Mo süddant annan keigest wäest.	=	=	146
N			
43 Need Inglid taewast tullewad.	=	=	14
20 Need Inglid taewa walgusfes.	=	=	91
136 Ni, kui ma ellan tõeste.	=	=	118
157 Ni sündlo mitno ässi.	=	=	148
246 Nüüd hingwad innimesed,	=	=	230
44 Nüüd Jummalale auustus	=	=	15
263 Nüüd, Jummal, minna lidan.	=	=	24
75 Nüüd kiitko keigest süddamest.	=	=	189
138 Nüüd kitus olgo Jummalal.	=	=	2
255 Nüüd kitus olgo sulle.	=	=	242
B b			
			255

II. Tuhhataja.

Ue ram. Num.		Wan. ram. Num.
256	Nüüd laulgem suust ning süddamest.	244
247	Nüüd on se päärw jo lõppenud.	231
158	Nüüd põlgan minna rõõmsaste.	149
39	Nüüd risti = koggodus.	3
72	Nüüd waggad rõmustellege.	71
257	Nüüd wotkem Jummalale.	245
D		
127	Õnnis, kes ei wotta tehha.	150
240	Õ läinud möda nüüd.	225
18	Õn sul, kui kardad Jummalat.	151
306	Õh armas Jum. arwita Ja kela	251
169	Õh armas Jum. arwita Sind hädas.	169.
137	Õh armo Juur	119
138	Õh helde armo Jsssa! sind	120
52	Õh Jesus! armo walgus.	154
73	— — kange sõamees.	74
272	— — Kristus tulle sa.	95
108	— — minna tean kü	203
159	— — minno ello	156
311	— — rahho andja	252
59	— — sinno wallo	51
99	Õh Jesus! rõmo saatja	111
139	Õh Jesus! üllem abbimees	121
83	Õh innimenne! ussinast.	96
89	Õh Jsssa! suur on sinno tõ	180
277	Õh Jsssa taewa rigi sees	104
258	Õh Jsssa taewa sees	246
32	Õh Jummal! anna armo nüüd	329
11	Õh! Jummal Jsssa, ilma loja.	101
76	Õh! Jummal loja, pühha Waim	77
269	Õh! Jummal, meie tänname	247
160	Õh Jummal! mitte õnnetust	168
		293

II. Tuhhataja.

Ue ram. Num.		Wan. ram. Num.
293	Oh Jummal! õige taksuja	254
161	— — sinno päl. Ma ollen	204
176	— — suur on sinno tõ	190
84	— — tulle armoga	181
85	— — wata heldeste	182
248	Oh! Kristus walgus olled sa	233
141	Oh! kuhho lähhan ma.	123
117	Oh! kui õnsad on need wag. taew.	211
33	Oh! kui rummal on mo südda	331
24	Oh! kui waesed waewalised	122
64	Oh! Leinagem	59
140	Oh! minna waene pattune.	124
128	Oh! mind wotta targaks tehha	167
228	Oh! mitto waewa ilma sees	205
79	Oh! pühha Waim, meil tulle sa	88
77	Oh pühha Waim, nüüd tulle sa	78
110	Oh! risti rahwas kannata	207
78	Oh! sa ello Waim, meil tulle.	79
67	Oh! südda, olle üllewel.	62
62	Oh! süta tal, oh! Jesus.	54
38	Oh surrelik, mind malleta.	206
187	Oh! tagganege minno himmud.	158
142	Oh! tru Jummal sulle kaeban.	124
119	Oh! tulge inimessed.	213
129	Oh! wagga Jummal, kes.	159
62	Oh! wata inimenne.	55
177	Oh! wotkem Jummalat.	191
P		
250	Pääw lõppeb nüüd	234
251	Pääw lõppeb teäl	235
252	Pääw tahhab loia minna	236
80	Pühha Waim, sa ainus abbi	82

II. Tuhhataja.

Ue ram. Num.	S	Wan. ram. Num.
34	Sa olled wiimsekski	40
112	Se aeg on tõest ukse ees	210
68	Se Jummal poeg Jeesus tõest	67
74	Sel pãwal meie mõtleme	75
253	Se pãaw, oh Kristus! olled sa	237
266	Se wanna aast on mõda lãind	26
241	Sind Jssand tãnnan minna	227
178	Sind Jummal kideame	192
111	So holeks, Jummal! annan ma	208
152	So peãle, Jssand, lodan ma	169
143	So peãle üksnes, Jeesuke	126
144	So pole, Jssand, süddamest	127
307	So pole, Jeesus, kissendan	170
190	So sanna meie kinnita	184
40	So süddant, innimenne	4
75	So taewa minnemisse peãl	76
181	Sul, sul, Jehowa! tahhan laulda	348
69	Surm, kus nüüd sinno odda sai	68
35	Suur ja ustaw on se sanna	349
T		
145	Teie kurjad innimesed	128
130	Tulge, risti-innimesed	161
U		
269	Üks hingamisse pãaw on se	362
131	Üks on tarwis, helde Jummal	162
267	Uut aastat meie hakkame	27
W		
280	Wata, Jummal, siin ma rummal	355
200	Walmista mo Waim end kül	165
146	Woi! mis minna ollen teinud	129
70	Wotta Jssandat nüüd kita	70
182	Wotta nüüd Jssandat w. k. kita	193

Köid. 16. II. 1928.

